

Džoels S. Goldsmits

BEZGALĪGAIS CEĻŠ

Ar Džona van Drutena priekšvārdu

Džoels S. Goldsmits

BEZGALĪGAIS CEĻŠ

Ar Džona van Drutena priekšvārdu

No angļu valodas tulkojis
Ceronis Bīlmanis

Rīga, 2006

UDK 20+149.3
Go293

Joel S. Goldsmith

THE INFINITE WAY

Translation into Latvian by Ceronis Bīlmanis

© DeVorss & Company, Publisher, 1992

Fragmenti no Jaunās Derības tulkotāja redakcijā

©Ceronis Bīlmanis, latviešu tulkojums, 2006
©Latvijas Akadēmiskā bibliotēka, latviešu izdevums, 2006

ISBN 9984-538-82-6

VELTĪTS

Tev,

Kuram tas viss jau ir

*Nav nekādas vajadzības skriet ārā,
Lai varētu labāk redzēt,
Nedz ari skatīties pa logu. Palieciēt turpat
Savas būtnes centrā;
Jo biežākjūs to atstājat, jo mazāk iemācāties.*

Laodzl

*Patiesība ir mūsos pašos.
Ikvienā no mums ir apslēpts centrs,
Kur mīt pilnīgā Patiesība; un zināt
Drīzāk nozīmē pavērt ceļu,
Lai ieslodzītais spožums varētu izklūt ārā,
Un nevis atdarīt durvis gaismai,
Kas šķietami nāk no ārpusēs.*

Roberts Braunings

*Dievs ir radis mājvietu mūsu sirdī; kad Viņš mūs
modina, atklāsmes kvēle mūs sasilda; šī svētā jūsma
rodas no sēklas, ko dievišķais prāts ir iesējis cilvēkā.*

Ovidijs

*Vairākums cilvēku risina kādu problēmu nevis paši
sevī, nevis sava prāta telpās, bet gan uzklausa pirmās
autoritātes, ar kurām tie var konsultēties.*

Valdivars

Dieva valstība ir jūsu vidū.

Jēzus

Saturs

Ievads.....	9
Autora piezīme.....	15
Paskaidrojums.....	19
Nemirstības pieņemšana.....	21
Garīgā apgaismība.....	31
Kristus.....	41
Mūsu reālā eksistence.....	53
Dvēsele.....	67
Meditācija.....	77
Lūgšana.....	85
Metafiziskā dziedināšana.....	93
Apgāde	
Pirmā daļa.....	111
Otrā daļa.....	116
Bezgalīgā ceļa gudrības.....	127
Jaunais apvārtnis.....	149
Jaunā	
Jeruzāleme.....	153

IEVADS

Sēžot pie tukšas lapas un gudrojot, kā sākt šīs labi pazīstamās grāmatas ievadu, šķirstot tās lapas cerībā atrast rindu vai teicienu, kas varētu dot kādu mājienu iesākumam, es manīju, ka manas domas virzās prom no tās satura uz manas rakstnieka profesijas mistēriju - no kurienes gan tie nāk, šie vārdi, kurus es tūlīt pierakstīšu, kurus es jau *esmu* uzrakstījis. Diez vai jāteic, ka nav pirmā reize, kad es uzdošu sev šo jautājumu; tas uzrodas katru reizi, kad man nav ne mazākās jausmas, ko es tālāk rakstīšu; tas mani mudina jautāt, no kurienes tie *visi* ir nākuši, visi šie daudzie tūkstoši vārdu un domu, kurus esmu līdz šim uzrakstījis, lai tie tiktu pavairoti kā grāmatās, tā arī lekcijās. Tas ir tāda veida jautājums, kādu varētu uzdot tikai izmisuma brīžos; lielākoties mēs pieņemam kā pašsaprotamas tās lietas, kas faktiski ir ikdienas brīnumi mūsu dzīvē, piemēram, dīgšanas un augšanas brīnumu - izsējam sēklas dārzā un nemaz nebrīnāmies, ka no šiemniecīgajiem melnajiem punktiņiem izaug nākamās vasaras puķes: uz to mēs varam paļauties.

Šīs nostājas dēļ angļu rakstnieks G. Čestertons vienmēr pārmeta pasaulei, ka tā pieņem mistērijas un brīnumus gluži kā parastus notikumus. Šāds motīvs ir

viņa mazpazīstamajam fantāzijas romānam *Manalīve*, kura varonis nemitīgi jutās pārsteigts par dzīvošanas brīnumu un tik ļoti vēlējās uzturēt šo sajūtu, ka devās pasaules apceļojumos, lai no jauna pārdzīvotu satraukumu, kas rodas, atgriežoties mājās, tuvojoties savai mājai, savām parādes durvīm, aplidojot pašam savu sievu, slepus ar viņu aizbēgot un no jauna apprecot ar sešiem dažādiem uzvārdiem, tādejādi nekad nepazaudējot šo neaptveramo mīlestības brīnumu.

Mūsu traģēdija ir tā, ka mēs visu pieņemam kā pašu par sevi saprotamu, un liekas, ka ikdienas dzīve to arī prasa, ja gribam, lai mums veicas biznesā un darbā. Vārdu «liekas» es šeit lietoju diezgan brīvi, jo faktiski patiesība, man šķiet, ir pilnīgi pretēja, un tā, ko mēs saucam par «bagātīgu, piepildītu dzīvi», uz tādiem pamatiem nemaz nav iespējama. Pat parasta, ikdienišķa dzīve kļūst smaga. Tā sāk iet uz leju, un pretestības, kā arī negadījumu skarbā realitāte top gluži vai par mūri, pret kuru mēs velti daudzām savu pieri. Tādos brīžos cilvēki sāk paši sev uzdot jautājumus par šo pasauli, kurā viņi dzīvo, un sāk meklēt kādu izskaidrojumu, palīdzību vai atbalstu. Reliģija tās parastajās formās, kas saistītas ar personisku Dievu, kuram mēs adresējam savas prasību lūgšanas, bieži vien izrādās neauglīga un neved tālāk par svētulīgu, drūmu rezignāciju, un tīrā materiālisma filozofija, teiciena «Tā tas ir, un tur nekā nevar darīt» akcepts galu galā noved dziļā izmisumā.

Ir vajadzīgs kaut kas cits, kas vienmēr ir bijis vajadzīgs un vienmēr ir bijis atrodams, tomēr liekas, ka cilvēks gandrīz vienmēr to ir palaidis garām. Viņš ir izvairījies no tā visos patiesības meklētāju darbos par šo mūžīgo mistēriju, sākot ar austrumniekiem Laodzi un Šankaru, tad Jēzu un viduslaiku Eiropas mistiķiem, un Jaunās Pasaules domātājiem. Būtībā viņi visi ir mācījuši vienu un to pašu, tāpēc arī Oldoss Hakslijs savu reliģiskās domas antoloģiju nosauca par «Daudzgadīgo filozofiju»*. Bet viņu atrastās atbildes vienmēr ir palikušas it kā savrup, kaut kur «ārpusē», atdalītas no cilvēka dienīšķās dzīves un ikdienas notikumiem, tā ka šajā jautājumā ir izveidojusies tāda kā nelaimīga iedomība, it kā prasti būtu gaidīt reālus praktiskus rezultātus, un cilvēks bija spiests ieslīgt fatālā duālismā, mēģinādams dzīvot vienlaikus divās plāksnēs, materiālajā un garīgajā, kas šķiet vienlīdz reālas, kaut gan tām nav nekādas saprotamas saistības vienai ar otru, gluži kā firmā, kuras abi partneri nerunā viens ar otru. Šajā ziņā, es domāju, šī grāmata iet tālāk, atmetot duālismu un parādot, ka abi partneri ir viens veselums, tā ka arī pasaule top vienota un mūžīgās patiesības kļūst par daļu no mūsu ikdienas dzīves īstā auduma, vairojot tās harmoniju un izdzēšot nesaskaņas.

Kas ir šī grāmata? Lasītāji mūsdienās vēlas nosaukumus, vēlas zināt, kas tas ir, ko viņi pērk. Bet nosaukumi var arī atturēt pircējus, un tāpēc man

---

* «The Perennial Philosophy»

rodas grūtības, ja es mēģinu paredzēt tādu jautājumu attiecībā uz šo darbu. Puse pasaules, kaut arī tai ir izmisīga un pat apzināta vajadzība atrisināt savas problēmas, tomēr neatvērs grāmatu, kas ir nosaukta par reliģisku grāmatu. Dodiet tai, piemēram, virsrakstu «Kā dabūt vairāk veselības, bagātības un laimes», un, kaut arī publika to pirktu milzīgā skaitā, izvēlīgie un atšķirt spējīgie lasītāji griezīs galvu prom, it kā tai būtu slikta smaka. Lietojiet vārdu «metafizika», un tam būs auksta, intelektuāla skaņa; piedāvāriet to kā eseju grāmatu, un mēs būsīm atraduši iemeslu, kāpēc Emersona grāmatas tagad tiek lasītas gandrīz vienīgi kā literatūra un nevis kā viņa atbildes uz minētajiem jautājumiem. Vai kādam ir iespējams kaut kā sasniegt visus cilvēkus? Jau pats vārds «Dievs» daudzus biedē. Un tas šajā grāmatā ir atrodams viscaur. Šī nojauta, par ko man ir jāatvainojas, ilustrē manu problēmu sakarā ar šīs grāmatas ievada rakstīšanu.

Ja nu ir grūti dot nosaukumu grāmatai, tad vēl grūtāk ir dot nosaukumu tās autoram. Kas un kāds ir Džoels Goldsmits? Skolotājs? Dziedinātājs? Tie ir labākajā gadījumā aizdomīgi un mulsinoši vārdi visiem, izņemot ļoti nedaudzus, un tie ir arī tādi vārdi, kurus, es domāju, autors pats enerģiski noraidītu, jo visa viņa filozofija ir personiskā elementa noliegšana gan mācot, gan dziedinot. Man nāk atmiņā kāds fragments no šīs grāmatas: «Visos laikos ir radušies cilvēki, kas nesuši dievišķo vēsti par Dieva klātbūtni

un ļaunuma nerealitāti ... Tie ... nesa cilvēkiem Patiesības gaismu, un katru reizi cilvēki izskaidroja šo Gaismu kā vēstnesi, neaptverot, ka tas, ko viņi redz kā cilvēku «tur ārā», ir Patiesības gaisma viņu pašu apziņā.»

Atstāsim uz brīdi kā cilvēku, tā arī grāmatu un atgriezīsimies pie mana sākumpunkta. Grūtībās un bezizejā cilvēks sāk uzdot vai tādus jautājumus: «Kāpēc tas noticis ar mani?» vai «Kā lai es apturu šo notikumu virkni?» Viņš meklē izskaidrojumu šai pasaulei. Esmu pārlicināts, ka viņš to atradīs šeit. Viņš cer, ka šis izskaidrojums kaut kā izbeigs viņa grūtības. Es ticu, ka tā notiks, ja vien viņš to pareizi sapratīs. Bet te nu man atkal jāizsaka brīdinājums. Jau pirmajās lappusēs viņš atradīs pretrunu, kas var viņu nobaidīt. Viņa meklējumu iemesls ir kāda cilvēciska problēma, kurai viņš cer rast atrisinājumu. Bet šeit viņam tiek pateikts, ka viņa vēlēšanās lietot garīgo patiesību, lai uzlabotu kādu cilvēcisku stāvokli, būs nesekmīga, jo garīgā patiesība to nevar izdarīt un nedarīs. Viņam tiek loģiski izskaidrots, kāpēc tas nevar notikt. Bet viņam tiek arī teikts, ka, ja viņš meklē šo patiesību pašas patiesības dēļ, tad viņa cilvēciskais stāvoklis uzlabosies. Tas izklausās it kā no pasakas, kur untumains burvis izvirza neiespējamu noteikumu, lai nevarētu brīnumaini piepildīties kāda vēlme. Bet pasakas bieži vien pamatojas uz kādu universālu patiesību. Ir leģenda par kādu alķīmiķi,

kurš apsoliņa pārvērst zeltā jebkuru vielu ar noteikumu, ka neviens viņa auditorijā nedomās par zilu mērkaķi. Šis leģendas «āķi» varētu izmantot, mainot noteikumu: ja neviens auditorijā nedomās par zeltu. Izklusās neiespējami. Bet to var izdarīt. Tas ir jāizdara. «... dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas.» Tikai jūs nedrīkstat domāt par šīm citām lietām.

Šīs grāmatas «āķis» ir tāds, ka tā māca jūs novērsties no jūsu problēmām, nevis pievērst tām uzmanību, un, tā darot, atrast to atrisinājumus, gluži tāpat kā, novērsdamies no problēmas, ko lai rakstu šīs grāmatas ievadā, es attapos, ka esmu jau sācis to rakstīt, vai nu labi vai slikti. Tas nav nekāds vieglais darbs, ko šī metode piedāvā, bet es domāju, ka tas ir svarīgi. Domāju, ka, vismaz daļēji nesaprotot, par ko ir šī grāmata, dzīve nav īsti dzīvošanas vērtā.

Džons van Drutens

AUTORA PIEZĪME

Ir kāds *ceļš*, kuru ejot, mēs varam atbrīvot sevi no grēka, slimības, nabadzības, no karu un ekonomisko pārmaiņu sekām. Šis ceļš ir mūsu eksistences materiālās uztveres nomaiņa ar garīgās dzīves izpratni un apziņu.

Caur gadu simtiem, uztverot cilvēku un universu kā matēriju, ir attīstījušās bailes par sevis paša drošību un tautas pastāvēšanu. Līdz ar vēl spēcīgāku iznīcinošo materiālo spēku atklāšanu saglabāsies un vēl vairāk pastiprināsies arī bailes. Jaunākais no šiem nesen izsludinātajiem spēkiem ir ķīmikālija, ar kuras unci* pietiktu, kā tiek apgalvots, lai iznīcinātu visus iedzīvotājus Savienotajās Valstīs un Kanādā, un arī tas droši vien nav maksimālais materiālais spēks. Pagaidām nav zināms neviens materiālais spēks, kas varētu stāties pretī šim izgudrojumam vai arī atom-bumbai. Nekādu cerību nedod ne matērija, nedz arī materiālā uztvere. *Ceļu* uz drošību, saskaņu un veselību paver kaut vai neliela garīgā apziņa.

Lielais noslēpums ir tas, ka par spīti pretējiem uzskatiem, īstais spēks, vai nu uz labu, vai ļaunu, nav atrodamams ne matērijā, nedz arī cilvēka un pasaules materiālajā uztverē. Tie, kas sasnieguši zināmu garīgās apziņas pakāpi, ir tikpat lielā mērā pierādījuši

---

* Unce - 28,35 g (angļu mērvienību sistēmā). (Tulk. Piez.)

Gara realitāti.

Nepieciešamība atteikties no eksistences materiālās uztveres, lai sasniegtu dzīves un tās izpausmju garīgo apziņu, ir bijusi gaišreģu, praviešu un svēto noslēpums visos laikos. Tā tiešām notiek, tas ir pierādīts mūsdienās, kad daudzi moderno praktiskās vai zinātniskās kristietības skolu studenti ar panākumiem veic dziedināšanas un reģenerācijas darbu. Kad pasaule uzzinās, ka seno mācību sekotāji mūsdienās katru panākumu veselības, turības un drošības jomā ir guvuši, tikai atsakoties no materiālās uztveres un sasniedzot garīgo apziņu, tā varēs lūkoties nākotnē ar cerībām.

Jautājums ir: «Kā sākt ceļu uz garīgo apziņu, lai tādā veidā tiktu vaļā no materiālās uztveres?» Atbilde ir: «Lasiet un studējiet visos laikmetos atklātās patiesības par universālo Apziņu, Dvēseli jeb Garu un par garīgo radīšanu un tās likumiem. Izkopiet šo atklāsmju garīgo uztveri.»

Šinī mazajā grāmatiņā es esmu uzrakstījis to garīgo patiesību, ko esmu savācis, vairāk nekā trīsdesmit gadus studējot visu laikmetu nozīmīgākās reliģijas un filozofiskās mācības. Pēdējos piecpadsmit no šiem gadiem es pavadīju, praktiski izmantojot šīs patiesības, lai risinātu cilvēciskās eksistences problēmas - veselības, darba, ģimenes dzīves un aizsardzības problēmas.

Esiet droši, ka iekšējais miers nāks, kad jūs

pievērsīsieties dzīves garīgajai apziņai, un ārējais mierīgums sekos jūsu cilvēciskajās darīšanās. Ārējā pasaule piemērosies jūsu iekšējai Patiesības sapratnei.

Visas šīs atklāsmes autoritāte būsiet jūs, kad paši piedzīvosiet šo pārvērtību sevī un ap sevi.

PASKAIDROJUMS

Šinī grāmatā mums tiek atgādināts, ka tā lielā Vara, kas nepieciešama, lai izkļiedētu kļūdainos apstākļus, kuri ir ap mums, ir meklējama mūsos pašos, un mums tiek parādīts, kā to var izdarīt.

Kā vēl nekad agrāk mēs meklējam to, kas mūs atbrīvos no materiālās dzīves bailēm, bažām un briesmām. Mēs zinām, ka tas, lai kas arī būtu, dos mums prāta atpūtu un garīgu mieru. Tas neatrodas cilvēcisko domu lokā.

Mēs dzīvojam tādā ilūzijā, it kā materiālie spēki un cilvēka griba būtu lielas varas, līdz tam brīdim, kad uzzinām, ka mūsos pašos ir garīga vara, kas šo ilūziju izkļiedē.

Šeit, mūsu pašu apziņā ir šī vara, šis «Klusu, mierā!», kas apklusinās katru vētru mūsu pieredzē, dziedēs mūsu slimības, pacels mūs pāri cilvēciskās eksistences cīņām un pagurumam.

Mūsu daļa ir atzīt šīs varas klātbūtni mūsos *un ļaut* tai piepildīt tās nolūku. Šī universālā Patiesības, Dzīvības un Mīlestības vara ir mūsu, neraugoties uz to, kādu baznīcu mēs apmeklējam vai kādai filozofijai sekojam. Tā mājā katra indivīda, svēta vai grēcīga, centrā, gaidot vienīgi atzišanu.

Apjauta, ka cilvēka varā nav regulēt sauli un

zvaigznes debesīs, ne arī ražu šeit uz zemes, ne putnu lidojumu gaisā, - tā ir pietiekami stipra ticība, lai bīdītu nesaskaņu kalnus. Lielāka ticība nav vajadzīga.

Kas mums būtu jādara, lai tiktu pasargāti no šo laiku ļaunuma un šausmām? Ļaujiet šīs grāmatas saturam piepildīt jūsu apziņu ar tā garīgo svarīgumu un esiet pacietīgi. *Ļaujiet* garīgās eksistences saskaņai attīstīties no jūsu iekšienes un vadīt jūs ārā no sajūtu verdzības uz apsolīto miera zemi.

Džoels S. Goldsmits, šīs grāmatas autors, bija Patiesības meklētājs visās lielajās reliģijās un filozofijās. Viņš ziedoja daudzus gadus publiskai dziedniecībai un padomdošanai visās cilvēciskās eksistences jomās. Savu atklāsmi par Iekšējo Gaismu viņš ir darījis zināmu savās «Vēstulēs», kas ir plašā apgrozībā jau ilgu laiku. «Bezgalīgā ceļa» studiju grupas visās Savienotajās Valstīs vēl joprojām aktīvi mācās Goldsmita rakstus.

NEMIRSTĪBAS PIENĒMŠANA

«Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs ... Un Vārds tapa miesa ...»

«Vārds tapa miesa» - bet tas tomēr ir Vārds. Kļūdams miesa, tas nemaina savu dabu, raksturu jeb būtību. Cēlonis kļūst redzams kā sekas, bet esence jeb būtība vēl joprojām ir Vārds, Gars vai Apziņa.

Tādā veidā mēs sākam saprast, ka nepastāv garīgais universs *un* materiālā pasaule, bet gan tas, kas šķiet esam mūsu pasaule, ir Vārds, kas kļuvis par miesu, Gars, kas ir kļuvis redzams, vai Apziņa, kas izpausta kā ideja.

Visi tie maldi, kas pastāvējuši kopš seniem laikiem, balstās uz teoriju jeb atziņu, ka ir divas pasaules: viena ir debesu valstība jeb garīgā dzīve, un otra ir materiālā pasaule jeb mirstīgā eksistence, abas šķirtas viena no otras.

Neskatoties uz domu par divām pasaulēm, vienmēr ir mēģināts ieviest saskaņu cilvēciskās eksistences disharmonijā, cenšoties ar lūgšanām rast saskari ar šo otro pasauli jeb garīgo valstību un panākt, lai Gars jeb Dievs iedarbotos uz tā saukto materiālo eksistenci.

Sāksim ar sapratni, ka mūsu pasaule nav kļūdaina, bet ka tas universs, kurā mēs dzīvojam, ir realitātes valstība, par kuru cilvēkiem ir nepareizs priekšstats.

Mūsu pieredzes atvēršana un harmonizēšana tad nozīmē nevis tikt vaļā no šā mirstīgā materiālā universa vai pat pārtaisīt to, bet gan - mainīt nepilnīgo priekšstatu par mūsu eksistenci.

Patiesības meklētājs savus pētījumus sāk ar kādu problēmu - varbūt pat ar daudzām problēmām. Pirmie pētniecības gadi tiek ziedoti, lai pārvarētu kādu nesaskaņu un dziedinātu slimību, raidot lūgšanas kādai augstākai Varai vai arī lietojot garīgos likumus jeb patiesības pret šo mirstīgo stāvokli. Tad pienāk diena, kad viņš varbūt atklāj, ka patiesības lietošana cilvēcisko problēmu risināšanā vai nu «neiedarbojas», vai nedarbojas vairs tā kā agrāk, vai arī - ka tagad viņa pētnieciskais darbs kļuvis mazāk apmierinošs un iedvesmojošs. Beigu beigās viņš tiek vadīts uz lielo atklājumu, ka mirstīgie var pieņemt nemirstību tikai tādā mērā, kā izzūd mirstīgais stāvoklis, - viņi nevar savienot nemirstīgo garīgo harmoniju ar cilvēciskajiem dzīves apstākļiem. Dievs ne rada, nedz kontrolē materiālos notikumus. «Miesīgais cilvēks nesatver to, kas nāk no Dieva Gara, jo tas viņam ir ģeķība, viņš to nevar saprast, jo tas ir garīgi apspriežams.»

Vai mēs meklējam to, kas nāk no «Dieva Gara», kādā cilvēciskā nolūkā, vai arī patiesi cenšamies «atdalīties» no visa mirstīgā, lai varētu ieraudzīt garīgās valstības harmoniju?

Kamēr mēs cenšamies un pūlamies un cīnāmies ar tā sauktajām šīs pasaules varām, apkarodami sli-

mības un grēku vai trūkumu, mūsu garīgā maņa atklāj, ka «Mana valstība nav no šīs pasaules». Tikai tad, kad mēs uzveicam tieksmi uzlabot cilvēci, mēs saprotam šo svarīgo teicienu. Tātad, kad mēs vairs nedomājam par cilvēcisko uzlabojumu jomu, mēs varam sākt saprast, ko nozīmē teiciens «Es pasauli esmu uzvarējis!».

Mēs neesam uzvarējuši pasauli, kamēr vēl cenšamies mazināt pasaulīgās sāpes un vairot pasaulīgo prieku un peļņu. Ja mēs nepārvaram sajūtu, ka esam iesaistīti pasaulīgajās cīņās, mēs nevaram ieiet dievišķo notikumu jomā.

«Jo viss, kas ir dzimis no Dieva, uzvar pasauli.» Garīgā apziņa uzvar pasauli - gan pasaules sāpes, gan priekus. Mēs nevaram veikt cilvēces evaņģelizāciju ar prātu vai fizisko spēku, bet gan - ar garīgās eksistences maņu, ko katrs var attīstīt, nododamies Gara lietām. «... jo viss, kas ir šinī pasaulē -miesas kārība, acu kārība un dzīves lepnība - tas nav no Tēva, bet ir no pasaules.» Tas ir ceļvedis. Pavērojiet savas domas, mērķus un centienus tikai īsu brīdi, un jūs redzēsiet, vai jūsu prātu nenodarbina jūsu veselība, jutekliskie prieki vai laicīgie labumi. Tiklīdz uzrodas šīs pasaulīgās domas, mācieties tās noraidīt, tāpēc ka tagad mēs vairs neesam pievērsti mūsu cilvēcisko lietu uzlabošanai, bet gan garīgās valstības sasniegšanai.

«Nemīliet pasauli, nedz to, kas ir pasaulē. Ja kāds

mīl pasauli, tad viņā nav Tēva mīlestība.» Vai tas neizklausās tā, it kā mēs kļūtu par askētiem? Vai tas neizskatās tā, it kā mēs kārotu pēc dzīves savrup no normālā, priecīgā, veiksmīgā dzīves ceļa? Nemaldieties! Vienīgi tie, kuri iemācījušies noturēt uzmanību pie garīgām lietām, ir visā pilnībā izbaudījuši prieku, ko sniedz māja, sadraudzība un sekmīga uzņēmējdarbība. Vienīgi tie, kuri kaut vai daļēji koncentrējušies uz Dievu, ir atraduši drošību, aizsardzību un mieru kara izmocītajā pasaulē. Garīgā maņa mūs neatsvešina no normālās vides, nedz arī atņem mums to mīlestību un sadraudzību, kas ir nepieciešama piepildītai dzīvei. Tā tikai paceļ to augstākā plāksnē, kur tā vairs nav atkarīga no gadījuma vai apstākļu maiņas, vai zaudējuma un kur kļūst saprotama tā sauktās cilvēciskās ainas garīgā vērtība.

«Nestrādājiet par uzturu, kas iznīkst, bet gan par uzturu, kas pastāv līdz pat mūžīgai dzīvei... Jo Dieva valstība nav ēšana un dzeršana, bet taisnība, miers un prieks Svētajā Garā.»

Ja jums rodas kāda cilvēciska problēma, nepūlieties stāvokli uzlabot, bet novērsieties un izjūtiel dievišķā Gara klātbūtni sevī. Šis Gars izgaicina cilvēcisko šķitumu un atklāj garīgo harmoniju, kaut gan acīm šī harmonija kļūs redzama kā atveseļošanās vai bagātība. Kad Jēzus paēdināja tūkstošus, tā bija viņa garīgā pārpilnības apziņa, kas kļuva redzama kā maizes un zivis. Kad viņš dziedināja slimos, tā bija

viņa dievišķās Klātbūtnes apziņa, kas izpaudās kā veselība, spēks un saskaņa.

To visu var apkopot apustuļa Pāvila vārdos: «Savas domas vērsiet uz augšu, ne uz zemes lietām.»

Mēs dzīvojam garīgā universā, bet ierobežotā maņa mums rāda nepilnīgu ainu. Kamēr mūsu domas pievērstas šai aintai mūsu priekšā - «šai pasaulei» -, mēs nemitīgi pūlamies to uzlabot vai mainīt. Tiklīdz mēs paceļam skatu - novirzām domas nost no tā, ko ēdīsim, dzersim un valkāsim -, mēs ieraugām garīgo realitāti, kas mums parādās kā uzlabota pārliecība, bet īstenībā vēl vairāk atklāj pati sevi. Šī realitātes pastiprinātā atklāšanās nes sev līdzīgu prieku, kas līdz šim nav ticis izjūsts, baudu, kas pārspēj vistrakāko fantāziju, un mīlestību pret visiem, ar ko mēs nākam saskarē, pat mīlestību pret tiem, kuri nezina mūsu atklātās jaunās dzīves avotu.

«Mieru Es jums atstāju, Savu mieru Es jums dodu; ne kā pasaule dod, Es jums dodu.»

«Bet mēs neesam dabūjuši pasaules garu, bet to garu, kas nāk no Dieva ... mēs nerunājam ar cilvēcīgas gudrības vārdiem, bet ar vārdiem, ko Gars māca ... Miesīgais cilvēks nesatver to, kas nāk no Dieva Gara, jo tas viņam ir ģeķība, viņš to nevar saprast, jo tas ir garīgi apspriežams.»

Cik bieži mēs šinī vietā uztriecamies klintīm! Cik daudzkārt mēģinām saprast garīgo gudrību ar savu cilvēcisko intelektu! Tas ved pie mentālajiem

gremošanas traucējumiem, tāpēc ka mēs mēģinām sagremot garīgo barību ar savu skoloto prātu. Panākumu nebūs. Patiesība nav loģiski izzināma; tāpēc tai ir jābūt garīgi saskatītai. Patiesība mūsu saprātam parasti nešķiet pievilcīga, bet, ja tomēr tā liekas, tad mums ir dziļi jāpārdomā, vai tā tiešām ir patiesība. Esiet uzmanīgi, ja kāda patiesība šķiet esam loģiska.

Jēzus, kas staigā pa ūdens virsu, paēdina tūkstošus ar dažām maizēm un zivīm, dziedina slimos un uzceļ no mirušiem - vai tas viss jums liekas loģiski? Ja šo notikumu pamatprincips varētu tikt saprasts loģiski, visas baznīcas to mācītu kā pašreizēju iespējamību un ieteiktu to praktizēt. Taču šis princips ir saredzams tikai gara acīm, un šādi piekopta garīgā apziņa var darīt visus tos darbus, ko Kristus tika darījis. Kas bija iespējams Kristus apziņai Jēzus laikā, ir iespējams tai pašai Apziņai arī tagad.

Mēs tagad nodarbojamies ar šīs garīgās maņas izkopšanu, un mums veiksies tik lielā mērā, cik spēsim atslābināt savu mentālo cīņu un uztvert tās lietas, ko māca Dieva Gars. Nevis likt Garam iedarboties uz mūsu nīcīgo ķermeni un materiālo dzīvi, bet gan iemācīties ignorēt šīs mirstīgās lietas un celt skatu augšup. Kad mēs pēc tam «nokāpjam atpakaļ uz zemes», mēs atklāsim, ka sajūtu disharmonija un ierobežotība ir pazudušas un patiesā realitāte vairāk saredzama.

Dieva valstībā nav vairāk un labākas matērijas, nedz arī lielāka patiesības vārdu krājuma. Tātad garīgās izpratnes augļi ir lielāka saskaņa, miers, labklājība un prieks, kā arī pilnīgāka biedrošanās un personiskās attiecības.

«Tāpēc mēs arī pastāvīgi pateicamies Dievam, ka jūs, uzklausiņģuši mūsu sludinātos Dieva vārdus, tos esat uzņēmuši nevis kā cilvēku, bet kā Dieva vārdus, kas tie patiesībā ir; jo pats Dievs darbojas ar Savu spēku jūsos, kas ticat» - saprotiet.

Lai saņemtu Dieva vārdu jeb garīgo sajūtu, mums ir jājūt un nevis jāspriež. Bībele to apraksta kā Vārda saņemšanu «sirdī». Ievērojiet, ka garīgās apziņas attīstīšana noved pie lielākas spējas sajust būtības harmoniju. Mēs saprotam, ka ne jau skatīšanās, klausīšanās, garšošana, taustīšana un ostīšana mums atklās garīgo patiesību vai tās harmoniju; tātad tai ir jānāk caur kādu citu spēju, intuitīvu spēju, kas darbojas kā jūtas. Līdz šim mēs tikām atsēdušies, lai lūgtu vai meditētu, un tūlīt sāka plūst vārdu un domu straume. Varbūt mēs sākām ar patiesības apstiprinājumu un kļūdas noliegumu. Jūs redzat, ka tas viss notiek cilvēciskā prāta jomā.

Izkopjot savu garīgo maņu, mēs sākām uztvert tās domas, kas nāk pie mums no iekšienes. Mēs kļūstam par Vārda klausītājiem un nevis runātājiem. Mēs nonākam tādā saskaņā ar Garu, ka jūtam dievišķo būtības harmoniju; mēs jūtam patieso Dieva

klātbūtni. Pārsniedzot piecus fiziskos jutekļus, mūsu intuitīvā spēja kļūst modra, uztverīga un atsaucīga Gara lietām, un šis garīgās atdzimšanas rezultātā sākas mūsu jaunā eksistence.

Līdz šim mēs bijām norūpējušies par patiesības burtu, bet tagad rūpējamies tikai par patiesības garu. Tagad mēs vairs neesam norūpējušies tik daudz par to, kas ir patiesība, kā par patiesības sajūtu. To var panākt, veltījot mazāk domu burtam un vairāk uztveres spējai. Šis vārds «sajūta», starp citu, attiecas arī uz apziņu jeb patiesības uztveri. Mēs tagad vairs neizsakām patiesību, bet saņemam patiesību, un to, ko saņemam klusībā, mēs drīkstam autoritatīvi sludināt «uz jumtiem».

Garīgā dziedināšana ir dievišķi apgaismotas apziņas dabīgs rezultāts. Mēs tiekam apgaismoti tikai tik lielā mērā, cik spējam uztvert gara gaismu un tai atsaukties.

Mēs pārprotam nemirstību, ja domājam par to kā par personības vai personiskā «es» sajūtas nemirstību. Nāve nenozīmē ne nemirstību, ne personiskā «es» beigas, tāpat kā cilvēka eksistences turpināšanās nenozīmē, ka sasniegta nemirstība.

Nemirstība ir sasniedzama, pārvarot personiskā «es» sajūtu, vai nu tas būtu šinī vai viņā saulē. Ja atmetam savu ego un sasniedzam savu īsto Es - savu Realitāti, dievišķo Apziņu -, tad mēs iegūstam nemirstību. Un to var izdarīt tagad pat, šeit.

Vēlēšanās mūžīgi paturēt savu aplamo ķermeņa un labklājības izpratni mūs ievilina nāves cilpā, mirstīgumā.

Pirmais solis ceļā uz nemirstību ir dzīvošana *uz āru* no mūsu būtības centra, tāpat kā idejā par attīstīšanos no iekšienes, nevis no pieplūdes: tas nozīmē *dot*, nevis *dabūt*; *būt*, nevis *iegūt*. Šādā apziņā nav nosodīšanas, tiesāšanas, naida vai baiļu, bet ir pastāvīga mīlestība un piedošana.

Nav viegli pierādīt nemirstības prieku un mieru, jo tiem, kas cieši nolēmuši saglabāt savu pašreizējo būtības izpratni, nemirstība varētu likties kā bojāeja. Šinī gadījumā tā nav: te saglabājas viss, kas ir patiess, daiļš, cildens, harmonisks, žēlsirdīgs, nesavtīgs un miermīlīgs. Tā ir *realitāte*, kas celta gaismā, nevis sajūtu ilūzija. Tā ir individuālas būtnes bezgalīguma apzināta sapratne, kas nomaina ierobežoto eksistences izpratni.

Egoisms un augstprātība izzūd, kad mēs apzināmies savas būtības dievišķumu.

Šī apzināšanās izraisa pacietību un iecietību pret tiem, kuri vēl grūti cīnās savā mirstīgajā, materiālajā apziņā. Tas nozīmē *būt pasaulē*, bet *nebūt daļai* no tās.

GARĪGĀ APGAISMĪBA

Garīgā apgaismība mums dod iespēju saskatīt garīgo realitāti tur, kur izpaužas tās cilvēciskais koncepts. Garīgā maņa atšķir realitāti no tā, kas parādās kā koncepts.

Garīgās apziņas attīstība sākas ar izpratni, ka tas, ko mēs uztveram ar redzi, dzirdi, garšu, ožu un tausti, nav lietu realitāte. Ja to visu pilnīgi ignorējam, tad pirmie garīgās gaismas stari dod mums nojausmu par dievišķo, mūžīgo un nemirstīgo. Pēc tam lietu ārējā izpausme kļūst arvien mazāk reāla, ļaujot apgaismībai sasniegt mūs vēl lielākā mērā.

Mūsu progress Gara virzienā ir proporcionāls tai apgaismībai, kas dod iespēju arvien skaidrāk saredzēt Realitāti. Kā cilvēciskā aina ar mūsu mājīgo maņu tiek uztverta galīgi nepareizi, tad katra doma par palīdzēšanu, dziedināšanu, materiālās pasaules mainīšanu vai uzlabošanu ir jāatmet, lai mēs varētu saskatīt arvien klātesošo Realitāti.

Garīgā apgaismība nāk pakāpeniski, sākot ar mūsu pirmo patiesības meklējumu. Mums liekas, ka tiecamies pēc labuma jeb patiesības, kaut gan īstenībā gaisma ir iespīdējusi mūsu apziņā, piespiežot rīkoties tā, kā mēs jau esam rīkojušies kopš sākotnējā brīža. Katrs papildinājums mūsu garīgajai sapratnei nes

jaunu gaismu un kriedē mūsu maņas tumsību. Šī gaismas pieplūde turpināsies, līdz nonāksim pie mūsu patiesās identitātes - «pasaules gaisma» - pilnīgas apzināšanās. Bez apgaismības mēs cīnāmies ar pasaules varām; mēs strādājam, lai dzīvotu; mēs pūlamies saglabāt savu vietu un stāvokli; mēs sacenšamies dēļ mantas un goda. Bieži vien mēs plēšamies paši ar saviem draugiem un pat karojam paši ar sevi. Nav drošības personiskajiem īpašumiem arī pēc tam, kad esam cīņā tos ieguvuši.

Apgaismība vispirms dāvā mieru, tad pašāvēību un pārliecību; tā dāvā atpūtu no pasaules sacensībām, un tad ar Dieva Žēlastību pie mums plūst viss labais. Tagad mēs redzam, ka nedzīvojam no iegūtā, nopelnītā vai sasniegtā. Mēs dzīvojam no Žēlastības; mums pieder viss kā Dieva dāvana; mēs neiegūstām savu labumu, jo mums jau ir viss labais. «... dēls, tu aizvien esi pie manis, un viss, kas ir mans, ir arī tavš.»

Pasaulīgās izpriecas un panākumi nav nekas salīdzinājumā ar tiem priekiem un dārgumiem, kas mums atklājas tagad ar garīgās maņas palīdzību. Patiesības gaismā vislielākā pasaulīgā laime un triumfs nav tikpat kā nekas, turpretim Dvēseles dārgumi ir svētlaime, kas ar maņu nav ne izzināma, ne izprotama.

Cilvēks, kam pieder dievišķā Gaisma, kļūst neatkarīgs no pasaules un aizsargāts pret visām pasaules un cilvēku radītām briesmām. Daudzi šajos laikos jūt

šausmas un bailes. Garīgi apgaismotie apzināsies: tā kā labumi nevar ne nākt, nedz aiziet, tā kā garīgā iedarbība pēc savas dabas vienmēr ir piepildoša un tā kā apgaismība ir atklājusi viņiem lietu realitāti, tad viņi rod patvērumu Dvēselē, Dieva apziņā, iekšējā mierā, pašlāvībā un rāmumā.

Mēs nebaidīsimies no pārmaiņām ārējā vidē, jo ārējais ir tikai iekšējā universa atspulgs. Droši zinot, ka esam individuāla un tomēr bezgalīga garīga apziņa, kas sevī ietver visu labumu, mums nav jāņem vērā sajūtu sniegtās liecības.

Garīgā apgaismība atklāj būtības harmoniju un izkļiedē materiālās maņas pierādījumus. Tā nemaina universā itin neko, jo šis ir garīgs universs, ko apdzīvo Dieva bērni, bet apgaismība maina mūsu priekšstatu par universu.

Tāču tas ir tikai sākums šim plašajam tematam, un, kamēr mēs to iztīrājam, turēsim savas domas, cik vien iespējams, tālu no sajūtu pasaules, noenkurojot tās apzinātā garīgās realitātes izpratnē.

Visos laikos ir radušies cilvēki, kas nesuši dievišķo vēsti par Dieva klātbūtni un ļaunuma nerealitāti: Buda - Indijā, Laodzi - Ķīnā, Jēzus no Nācaretes. Tie un vēl daudzi citi nesa cilvēkiem Patiesības gaismu, un katru reizi cilvēki izskaidroja šo Gaismu kā vēstnesi, neaptverot, ka tas, ko viņi redz kā cilvēku «tur ārā», ir Patiesības gaisma viņu pašu apziņā.

Pielūdzot Jēzu, cilvēki zaudēja Kristu. Pieķērušies

Jēzum, cilvēki nespēja izprast Kristu. Meklēdami labumu no Jēzus, cilvēki nespēja atrast visur esošo Kristu paši savā apziņā.

Ikreiz, kad cilvēkiem parādās vēstnesis, tā ir Kristus atnākšana individuālajā apziņā, un šāda izpratne sniedz brīvību no personiskajām sajūtām un personiskās ierobežotības.

Jēzus teica: «Ja Es neaizietu, tad Aizstāvis nenāktu pie jums.» Vai tas nebija pietiekami skaidri, lai visi to saprastu? Ja jūs neatmetat domu par personisko izglābšanu, starpniecību un vadību, tad jūs neatradīsiet to lielo Gaismu, kas ir jūsu pašu apziņā.

Garīgā apgaismība nāk nevis no kādas personas, bet gan no bezpersoniskā Kristus, universālās Patiesības, jūsu Pašu apgaismotās apziņas.

Apziņas Gaismā izzūd personiskais es ar tā problēmām, slimībām, vecumu un neveiksmēm. Tajā atklājas reālais Pats, tas *Es*, kas es esmu, neierobežots, nesaistīts, raīžu nenomākts, harmonisks un brīvs. Šī Patība tiek atklāta, ja mēs katru dienu iegremdējamies paši sevī un tur mācāmies «klausīties» un vērot. Kā arī, ja neraizējamies par dienas darbiem vai nākotnes notikumiem, bet gan ļaujam Dvēselei, mūsu dievišķajam Garam, iet mums pa priekšu, nolīdzinot un sagatavojot ceļu; ļaujot šai dievišķajai Ietekmei sekot mums, katrā solī sargājot no sajūtu ilūzijām.

Apgaismota apziņa vienmēr zina, ka ir kāda bezgalīga, visvarena Klātbūtne, kas sekmē katru

darbību un svētī katru domu. Tā zina, ka visam, ar ko sastopamies dzīves ceļā, ir jāsaņem mūsu domu svētība.

Kad apziņa ir iedegusies Patiesībā un Mīlestībā, tā iznīcina visas bailes, šaubas, naidu, skaudību, slimības un nesaskaņas - un šo tīro apziņu jūt visi, kurus mēs satiekam, un tā atvieglo nastu, ko tie nes. Nav iespējams būt «pasaules gaismai» un neklieģēt tumsu, kurā mīt apkārtējie.

Apzinieties, ka viss labais, ko jūs piedzīvojat, ir jūsu pašu apziņas spīdēšana, pat ja tas rādās nākam no kāda cita cilvēka. Atpazīstiet katru ļaunu parādību kā kļūdainu harmonijas izpratni, tātad no tās nav jābaidās un tā nav jāienīst. Tad šī ilūzija pazudīs un tās vietā spīdēs realitāte. Vienīgi apgaismota apziņa spēj raudzīties uz ļaunu parādību un tās vietā saskatīt dievišķo realitāti. Vienīgi Kristus jūsu apziņā var noraut maldiem šķietamo realitāti un atņemt tiem dzeloni.

Garīgā apgaismība atklāj, ka mēs neesam mirstīgie - pat ne cilvēciskas būtnes -, bet gan, ka mēs esam īsti garīgas būtnes, dievišķā apziņa, pašuzturoša dzīvība, visu ietverošs prāts. Šī gaisma iznīcina personiskā «es» sajūtas ilūziju.

Apgaismība sarauj visas materiālās saites un saista cilvēkus ar garīgās saprašanās zelta ķēdēm; tā atzīst vienīgi Kristus vadību; tai nav nekādu rituālu vai noteikumu, ir tikai dievišķā, bezpersoniskā, uni-

versālā mīlestība, nav nekādas citas pielūgšanas kā vien iekšējā Liesma, kas ir vienmēr iedegta pie Gara altāra. Šī savienība ir garīgās brālības brīvais stāvoklis. Vienīgais ierobežojums ir Dvēseles disciplīna; tāpēc mēs pazīstam brīvību bez atļaujas; mēs esam vienots universs bez fiziskām robežām, dievišķi kalpojam Dievam bez ceremonijām vai ticībām.

Apgaismotie dzīvo bez bailēm - Žēlastībā.

Zināt, ka mēs esam Dieva piepildījums, ka mēs esam tā vieta apziņā, kur parādās Dievs, nozīmē būt garīgi noskaņotiem. Izpratne par to, ka ikviens indivīds ir Dieva klātbūtne, ka viss, kas ir, ir Dieva atklāšanās, - tā ir garīgā apziņa. Sapratne, ka tas, ko mēs redzam, dzirdam, nogaršojam, sataustām vai saozām ar pieciem fiziskajiem jutekļiem, ir tikai ierobežots priekšstats par realitāti un nekādā ziņā neattiecas uz garīgi reālo, - tā ir garīgā maņa.

Kristus apziņa visur redz Dievu cauri personisko sajūtu miglai. Tā nepazīst nevienu grēcinieku, kas būtu jāatgriež, nevienu slimo, kas būtu jādziedina, nevienu nabagu, kas būtu jāapdāvina. Garīgā apgaismība izgaiņā ierobežotās maņas neīstos pieņēmumus jeb tēlus un atklāj visu esību kā Dieva parādīšanos.

Gaisma individuālajā apziņā atklāj Dieva radīto pasauli, reālo universu, Dieva bērnus. Šinī gaismā mirstīgā aina izzūd, un pieņēmumu pasaule, «šī pasaule», dod vietu «Manai valstībai» - to lietu realitātei, kuras ir saskatāmas tādas, kādas tās ir.

Tāpat vienmēr ir jūtama kāda iekšēja pavadoņa esamība. Mēs jūtam iekšēju siltumu, dzīvu klātbūtni, dievišķu nodrošinājumu. Dažreiz mēs jūtam stipru roku savā delnā vai arī smaidošu seju lūkojamies pār plecu. Mēs nekad neesam vieni, un mēs to zinām. Šī saldā Klātbūtne dod mums iekšēju mieru. Tā ļauj atsvabināties no pasaules spriedzes un nes mums miera dāvāto prieku. Tā patiesi ir «Klusu, mierā!» katrai problēmai vai cilvēciskās eksistences uztraukumam. Tā ir dziedinoša ietekme mūsos pašos, un tomēr To sajūt visi, kas ir mūsu tuvumā.

Šī iekšējā Klātbūtne, kuru mēs sajūtam, ir Pati Patiesība, kas Pati iedarbojas uz mums kā klātbūtne, spēks, pavadonis, gaisma, miers un dziedinātājs - kā Kristus. Šīs iekšējās Būtnes apziņa ir mūsu garīgās apgaismības pieauguma un mūsu kultivētās garīgās apziņas rezultāts. Šī Patiesība ir Dievs, kas dziedina mūsu kaites, un Tā vienmēr iet mums pa priekšu, nolīdzinot mūsu dzīves ceļu. Šī Patiesība ir bagātība un izpaužas kā mūsu pārpilnīga apgāde. Nekādi laicīgie apstākļi vai stāvokļi nevar samazināt mūsu ienākumus un bagātību, kamēr apzināties Mīlestības klātbūtni.

Nostipriniet sevī šo Patiesību, un Tā kļūs par jūsu patieso būtni, kas nepazīst ne dzimšanu un nāvi, ne jaunību un vecumu, ne veselību un slimību - vienīgi harmoniskas būtnes mūžīgumu. Šī Patiesība kļiedē katru maņas radīto ilūziju un atklāj jūsu būtnes

bezglīgo harmoniju; Tā iznīdē mirstību un atklāj jūsu nemirstību. Visam, kas jūsu domās nav līdzīgs šai dievišķajai Klātbūtnēi, Pašai Patiesībai, ir jāpadodas, lai jūs varētu dzert tīro Dzīvības ūdeni un ēst garīgo Patiesības barību.

Atbrīvojot sirdi no paša kļūdām - ietiepības, aplamām vēlmēm, godkāres un alkatības - nozīmē atstarot Patiesības gaismu, tāpat kā perfekts briljants atstaro pats savu iekšējo gaismu.

Apmēram 500 gadu pirms Kristus tika rakstīts: «Viegli var gadīties, ka cilvēks, kas iet peldēties, uzkāpj uz slapjas virves un iedomājas, ka tā ir čūska.* Viņu pārņem šausmas, un viņš sāk bailēs drebēt, iedomādamies visas tās mokas, ko rada čūskas indīgais kodiens. Cik atvieglots jūtas šis cilvēks, ieraugot, ka tā ir nevis čūska, bet virve! Viņa izbīļa iemesls bija viņa kļūda, viņa neziņa, viņa ilūzija. Kad virves patiesā daba ir pazīta, viņā atgriežas miers; viņš jūtas atvieglots; viņš ir priecīgs un laimīgs. Tāds prāta stāvoklis ir cilvēkam, kurš atzinis, ka personiskā paša nemaz nav, ka visu viņa nepatīkšanu, rūpju un lepības iemesls ir mirāža, ēna, sapnis.»

Tāpat arī apgaismība atklāj, ka kļūdas nav, ka tas, kas parādās kā čūska, - grēks, slimība, nesaskaņa, nāve - gan ir realitāte, taču ierobežotā maņā to nepareizi uztvērusi. Tad nesaskaņas vairs nav jāie-nīst, nav jābīstas no tām un nav jāapvainojas, bet gan ir tās jāpārvērtē, līdz virves patiesā daba - realitāte - at-

---

* Dienvidu zemēs dzīvo ļoti indīgas ūdens čūskas. (Tulk. Piez.)

klājas ar garīgās maņas palīdzību. Čūska - slimība vai nesaskaņa - ir tikai prāta stāvoklis, kas neatbilst ārējai realitātei. Ir jāsaprot, ka ilūzijai nevar un nekad nevarēs piešķirt formu.*

Garīgo apgaismību var sasniegt, pastāvīgi apzinoties pilnības klātbūtni, acīm redzamo ainu nemitīgi tulkojot realitātē. Katru dienu un nakti mums ir jāstopas ar neharmoniskām parādībām, un tās ir tūlīt jāpārtulko ar mūsu «jaunās valodas» - Gara valodas - līdzekļiem.

Katrs notikums ikdienas pieredzē dod jaunu izdevību likt lietā mūsu garīgo izpratni, un katra garīgo spēju izmantošana paplašina garīgo uztveri, tādējādi arvien vairāk un vairāk atklājot Patiesības gaismu. «Lūdziet bez mitēšanās ...un jūs atzīsiet patiesību, un patiesība darīs jūs brīvus.» Pārtulkojiet ikdienā vērotās ainas un notikumus jaunajā valodā, Gara valodā, un apziņa izpletīsies tiktāl, ka tulkošana noritēs, pat nedomājot par to. Tas kļūs par pierastu apziņas stāvokli, pastāvīgu Patiesības apzināšanos.

Tikai tādā veidā mēs varam panākt, ka mūsu dzīve attīstās harmoniski no mūsu būtības centra, bez apzinātas domu piepūles. Mūsu eksistenci vairs neveidos pastāvīgu «pierādījumu» virkne, bet gan dabīga, harmoniska, liksma labumu atklāsme. Mums nebūs atkārtoti jāpūlas dabūt labumu pie sevis, bet gan katrs labums iznirs no mūsu pašu būtības dziļumiem bez apzinātas fiziskas vai garīgas piepūles. Mēs vairs

---

* Iedomāta čūska netika pārvērsta par virvi. Tā jau bija virve. (Tulk. Plez.)

neesam atkarīgi no cilvēkiem vai apstākļiem, nedz arī no mūsu pašu pūlēm. Garīgā apgaismība dod spēju atbrīvoties no piepūles un arvien vairāk un vairāk pašauties uz Dieva atvēršanos, atklājot Sevi kā mūs pašus.

KRISTUS

Seni svētie raksti atklāj: «Ir grūti saprast: atdodot savu ēdienu, mēs dabūjam vairāk spēka; atdāvinot citiem apģērbu, mēs kļūstam skaistāki; dibinot mājvietas skaidrībai un patiesībai, mēs iegūstam lielus dārgumus.»

Ābrahāms, ebreju sentēvs, savas tautas labklājību iedibināja ar ideju par desmito tiesu - katram desmitā daļa no ienākumiem jādod garīgiem un labdarīgiem mērķiem bez vismazākās domas dabūt atmaksu vai atlīdzību.

«Nemirstīgais ir aizsniedzams vienīgi ar nepārtrauktiem labsirdības darbiem, un pilnību var sasniegt ar līdzjūtību un labdarību.» Jo lielāku paš-aizliedzīgas mīlestības pakāpi mēs sasniedzam, jo tuvāk nākam atziņai, ka universālais *Es* ir mūsu īstā būtība.

Personiski sajustais «es» ir ļoti aizņemts ar dabūšanu, sasniegšanu, iekārošanu, paveikšanu, uzkrāšanu; turpretim mūsu īstais Pats dod, dāvina, dalās un svēti. Manis paša personiskā sajūta ietver sevī visu cilvēcisko pieredzi, kas lielākoties ir ierobežota un nevēlama. Mans īstais Pats ir bezgalīgu garīgo ideju un darbību iemiesojums, kas mūžīgi izteic Sevi bez ierobežojumiem jeb atturības.

Mūsu mazais «es» galvenokārt ir aizņemts ar personiskajām problēmām un darīšanām, paplašinot savas robežas, lai aptvertu tuviniekus un draugu pulciņu. Personiskā «es» sajūta bieži sniedzas vēl tālāk - līdz labdarībai vai darbiem sabiedrības labā, taču mēs, analizējot rīcības motīvus, redzam, ka tā ir personiskā sajūta. Īstā Sevis sajūta dzīvo uz āru no savas būtnes centra, svētījot visu, kam tā pieskaras, un šo Es var pazīt pēc pašaieliedzības, pēc nesavtības, pēc tā, ka tas nemeklē atzinību, atlīdzību vai personisku cildināšanu. Tā nav būtne bez mugurkaula vai kāda grīdas lupata, ko mirstīgie var stumdīt kā grib - mirstīgajiem tas nekad nav redzams vai pat zināms.

Man nāk prātā divas skaistas ilustrācijas, kas emocionāli atsedz atšķirību starp personisko sevi un nemirstīgo īsto Sevi.

Sidharta, kurš bija devies prom no mājas un ģimenes meklēt patiesību, beidzot saņēma apgaismojumu un kļuva par Būdu - Apgaismoto vai, kā mēs sacītu, par sava laikmeta Kristu. Viņa tēvs, liels valdnieks, bija tuvu nāvei un, vēlēdamies dēlu redzēt, sūtīja tam pakaļ ziņnesi un lūdza to atgriezties. Kad nu viņi tikās vaigu vaigā, tēvs saprata, ka viņš ir zaudējis savu dēlu, tomēr mēģināja to vēl atgūt. «Es tev varētu piedāvāt savu valsti,» Valdnieks teica, «bet, ja es tā darītu, tu to uzskatītu tikai par pīšļiem.»

Un Būda sacīja: «Es zinu, ka Valdnieka sirds ir pilna

ar mīlestību ... bet ļauj tai mīlestībai, kas tevi saista pie zaudētā dēla, ar tādu pašu labsirdību aptvert visus tavus līdzilvēkus, un tu saņemsi viņa vietā kādu, kas ir lielāks nekā Sidharta: tu saņemsi Apgaismoto, Patiesības Skolotāju, Taisnīguma Sludinātāju, kā arī Dieva Mieru savā sirdī.»

Otra ilustrācija attiecas uz mūsu lielo Kungu. «... Viņam tā uz ļaudīm vēl runājot, redzi, Viņa māte un Viņa brāļi stāvēja ārā un gribēja ar Viņu runāt ... Un Viņš atbildēja un sacīja tam, kas Viņam to teica: «Kas ir Mana māte, un kas ir Mani brāļi?» Un, roku izstiepis pār Saviem mācekļiem, Viņš sacīja: «Redzi, Mana māte un Mani brāļi! jo, kas dara Mana Debesu Tēva prātu, tas ir Mans brālis un Mana māsa, un Mana māte.»»

Jo vairāk mēs kļūstam garīgi apgaismoti, jo vairāk mūs uzmeklē tie, kas vēlas tikt atbrīvoti no dažāda veida materiālās tumsības - slimības, grēka, trūkuma, bailēm, nemiera vai neziņas. Mēs spējam šīs vajadzības apmierināt vienīgi tādā mērā, kā depersonalizējam abus - labumu un ļaunumu - un saprotam, ka harmonija ir Dvēseles īpašība un darbība, kas izpaužas gan vispārīgi, gan individuāli.

Meditācijā jeb apcerē mēs sākam uztvert Patiesības atklāsmi paši sevī - un to mēs saucam par lūgšanu. Mūsu lūgšanai nevajag būt saistītai ar tā saukto pacientu. Faktiski lūgšana nav process, vārdu vai domu kombinācija, nedz arī paziņojumi, deklarācijas,

apgalvojumi vai noliegumi. Lūgšana ir apziņas stāvoklis, kurā mēs piedzīvojam harmoniju, pilnību, vienotību, prieku, mieru un valdīšanas apziņu. Bieži vien lūgšana vai apcere dod indivīdam kādu specifisku patiesību, un šī patiesība ārēji parādās kā augļi, ko nes viņa paša kā reālas būtnes apziņa.

Neskaitāmas reizes ir ticis vēstīts, ka ikviena indivīda talants, spējas, izglītība un pieredze īstenībā ir Apziņa, kas pati Sevi atraisa individuālā veidā - kā mākslinieks, mūziķis, pārdevējs, uzņēmējs vai aktieris. No tā var secināt, ka Apziņa, izteikdama pati Sevi, nekad nepaliek bez iespējām, neatzīta un nepieņemta. Tātad nevar būt neatzīta apdāvinātība, neizpausts talants vai spējas, neatalgoti pūliņi, jo *katra* piepūle un darbība ir Apziņa, kas Sevi izteic bezgalīgās iespējās un spējās. Šīs patiesības apzināšanās kļiedē ilūziju par bezdarbu, samaksas vai atzinības trūkumu. Tomēr - un iegaumējiet to labi - šo vārdu deklamēšana, kaut nelielā mērā neizjūtot to patiesumu, būs tikpat kā «mākoņi bez lietus» vai «veltīga atkārtošana» - galīgi nekas!

Tādā pašā veidā ir ticis atklāts, ka ir tikai viena Dzīvība, un šo Vienīgo nekad neapdraud slimība, negadījums vai nāve. Šī Dzīvība ir katras individuālas būtnes dzīvība. Nav nepieciešams vērst gādību uz kādu personu vai dzīvnieku, bet vienmēr ir jābūt modram, un nekad nedrīkst pieļaut domu par kādu citu klātbūtni, varu vai darbību, kā tikai par vienu

Dzīvību, vienu Likumu, vienu Dvēseli. Pastāvīgi dzīvojot ar šo labā un harmoniskā apziņu, būtu iespējams kļūdēt maņas radīto ilūziju, vai nu tā izpaustos kā slimīga vai grēcīga persona. Šīs patiesības apgalvošana vai pastāvīga atkārtošana mums palīdzēs tikai drusku, turpretim tās apzināta izpratne jeb sajūta varētu parādīties kā dziedināšana vai pārveidošana, atjaunošana un pat atdzīvināšana.

Nesen es rakstīju draugam sakarā ar viņa dzimšanas dienu, un es zinu, viņš būs priecīgs, ka dalos ar jums tanīs idejās, kas man rakstot nāca prātā: «Dzimšanas dienā novēlu, lai tev nebūtu nevienas dzimšanas dienas, jo tad tu pierastu pie idejas par apzinātas eksistences nepārtrauktību bez pārrāvumiem un apstājas - iegūtu apzinātu pārliecību par progresu.

Patiesi, apziņas attīstības nepārtrauktībā nav pārrāvumu, nedz arī apziņa zaudē saprašanu par savu ķermeni, tāpat kā nevar zaudēt apziņu par mūziku vai mākslu, vai kādu citu talantu, ko cilvēks izkopies.

Apziņa attīstās no iekšienes uz āru, no neierobežotas bāzes jeb avota, no jūsu būtnes bezgalības uz individuālu tās sapratni bezgalīgā dažādībā, formās un izteiksmē.

Nāve ir pārliecība par to, ka apziņā zūd ķermeņa sajūta. Nemirstība ir tās patiesības saprašana, ka apziņa mūžīgi jūt savu identitāti, ķermeni, veidolu un izteiksmi. Apziņa, kas sajūt pati savu nebeidzamo

būtni un mūžīgo ķermeni, ir nemirstība, kura sa-
sniegta šeit un tagad. Izpratne par apziņu, kas uztur
patī savu identitāti un veidolu, ir mūžīgā dzīvība.
Izpratne par apziņu, kas vienmēr attīstās jaunrades
vai izpausmes individuālajās formās, ir nemirstība,
kura uzskatāmi parādās šeit un tagad. Šī apziņa esi
tu.»

Garīgā apziņa ir atbrīvošanās no personiskās
piepūles, saprotot to, ka harmonija ir. Šī apziņa, kas
atbrīvojusies no personiskās piepūles, ir sasniegta,
kad mēs sevī rodam Kristu kā klātesošu realitāti.
Kristus ir Patiesības darbība indivīda apziņā. Tā ir ne
tik daudz patiesības deklarēšana kā ieņēmība pret
Patiesību. Sasniedzot iekšējo mieru, mēs kļūstam vai-
rāk un vairāk ieņēmīgi pret Patiesību, kas patī deklarē
mums Sevi mūsos pašos. Šīs Patiesības darbība mūsu
apziņā ir Kristus, Dieva patiesā klātbūtne. Patiesība,
saņemta un pastāvīgi turēta mūsu apziņā, ir har-
monijas likums visam, ko mēs darām. Tā pārvalda,
norāda, vada, virza un atbalsta katru mūsu dienišķās
eksistences darbību. Tur, kur varētu būt doma par
slimību vai trūkumu, šī visur klātesošā Patiesība kļūst
par mūsu dziedinātāju un apgādātāju, jā, par mūsu
veselību un mūsu apgādi.

Daudziem šis vārds «Kristus» ir vairāk vai mazāk
mīklains jēdziens, tā ir kāda nezināma būtne, kaut kas
tāds, kas reti - ja vispār - piedzīvots. Šis stāvoklis ir
jāmaina, lai mēs gūtu kādu labumu no dievišķās

Klātbūtnes jeb mūsu iekšējā Spēka, ko mums atklājuši Jēzus Kristus un daudzi citi. Mums ir jāpiedzīvo Kristus kā ilgstoša un nepārtraukta atbrīvošana. Mums ir pastāvīgi jāapzinās patiesības aktivitāte sevī, vienmēr saglabājot uztverīgu stāvokli - dzirdīgu ausi -, un drīz mēs piedzīvosim iekšēju sapratni. Šī ir Patiesības darbība apziņā jeb sasniegtais Kristus.

Šāda Kristus izpratne dara skaidru jautājumu par lūgšanu. Definējot lūgšanu, vārdnīcas vienprātīgi atzīst tādu priekšstatu par lūgšanu, kurš balstās uz kļūdaino pārliecību, it kā Dievs kaut kur gaidītu kaut kādas mūsu lūgšanas. Tātad, ja mēs atrodam šo Dievu labā garastāvoklī, mūsu lūgšanai varētu būt labvēlīga atbilde, ja vien, protams, mūsu vecāki vai vecvecāki trīs vai četrās paaudzēs nav grēkojuši, jo tādā gadījumā mēs būtu atbildīgi par viņu grēkiem un mūsu lūgšana nonāktu debesu papīrgrozā.

Mums ir atšķirīga lūgšanas izjūta. Mēs izprotam, ka jebkurš labums, kas pie mums nonāk, ir tiešas sekas mūsu pašu saprašana par mūsu pašu būtnes dabu. Mūsu saprašana par garīgo dzīvi attīstās atbilstoši mūsu spējai uztvert Patiesību, nevis lūdzot Dievu, bet *ļaujot* Dievam atvērties un mums Sevi atklāt. Šī ir lūgšanas augstākā izpratne. To var sasniegt, ja šad tad dažas minūtes dienā un vakarā pavadām meditējot, sazinoties, klausoties. Klusumā un mierā mēs nonākam tādā uztveres stāvoklī, kas dod iespēju sajust jeb apzināties Dieva patieso

klātbūtni. Šī sajūta jeb apzināšanās ir Dieva, Patiesības, darbība mūsu apziņā - tas ir Kristus, mūsu Realitāte.

Parasti mēs dzīvojam sajūtu pasaulē un interesējamies tikai par sajūtu objektiem. Tā mēs gūstam laba un ļauna, sāpju un prieka pieredzi. Kad mācoties un meditējot mēs vairāk pievēršamies garīgumam, atklājas, ka mūsu domas kļūst cēlākas, un tāpēc mūsu apstākļi uzlabojas. Līdz ar garīgo pilnveidošanos mūsos vairāk iemājo pacietība, laipnība, žēlsirdība un piedošana, mūsu laicīgajā pieredzē parādās šo īpašību atspulgs. Bet dosimies tālāk.

Vēl augstāk par ķermeņa un prāta līmeni ir Dvēseles sfēra, Dieva valstība. Šeit mēs atrodam savu patieso būtību, savu dievišķo dabu - atzīstam, ka ķermenis un prāts nav nošķirti un neatkarīgi no Dvēseles, bet gan Dvēsele ir mūsu būtnes dziļākais stūrītis.

Dvēseles valstībā mēs rodam pilnīgu klusumu, absolūtu mieru, saskaņu un virskundzību. Šeit mēs nerodam ne labu, ne ļaunu, ne sāpes, ne prieku - tikai liksmi par esamību. Mēs esam pasaulē, bet neesam daļa no tās, jo vairs neredzam sajūtu pasauli tādu, kāda tā rādās, bet gan, atmodinājuši savu garīgo maņu, mēs «redzam viņu, kāds viņš ir» - caur parādībām saskatām Reālo.

Līdz šim mēs tiecāmies gūt laimi objektīvajā universā, personā, vietā vai lietā. Tagad caur garīgo

maņu, Dvēseles maņu, visa pasaule tiecas nest savas dāvanas mums - ne vairs caur vēlmi pēc personām un lietām, bet gluži vienkārši ar to starpniecību. Materiālajā uztverē personas un lietas ir mērķi - tas, pēc kā mēs alkstam. Dvēseliskajā uztverē mūsu labums nāk no mums pašiem, kaut gan tas parādās kā persona un uzlaboti apstākļi. Dvēseles maņa mums neatņem draugus, ģimēni un ērtības laicīgajā dzīvē, bet sniedz tos mums nekļūdīgāk augstākā, skaistākā un pastāvīgākā apziņas līmenī.

Daudzus gadsimtus uzmanības centrā bija Jēzus Kristus kā cilvēka Glābējs, un šo gadsimtu gaitā dzīves garīgā izpratne ir kritusi no vienas galējības otrā, kā gaismā, tā tumsībā. Kāds sešpadsmitā gadsimta skolotājs rakstījis: «Kristus (Jēzus) sauc Sevi par pasaules Gaismu, bet Viņš saka Saviem mācekļiem, ka arī *viņi* ir pasaules Gaisma. Visi kristieši, kuros mīt Svētais Gars, - tas ir, visi patiesie kristieši - ir Dievā vienoti ar Kristu un līdzinās Kristum (Jēzum). Tāpēc viņi gūs līdzīgu pieredzi, un to, ko Kristus (Jēzus) darīja, to arī viņi darīs.»

Mūsu uzdevums ir realizēt mūsu pašu apziņas Kristu. Ar sajūsmu un dziļu mīlestību mēs atzīstam to pakāpi, kādā Kristu sasnieguši ne vien Jēzus, bet arī daudzi garīgie gaišreģi un pravieši visos laikmetos. Mūsu sirds ir pilna ar pateicību par to pakāpi, kādā Kristu sasnieguši tik daudzi vīrieši un sievietes mūsu dienās. Tātad mēs ar prieku gaidām Kristus īste-

nošanos paši savā apziņā. «Dieva valstība ir jūsos, un tas, kurš to meklē ārpus sevis, to nekad neatradīs, jo atsevišķi no Dieva neviens nevar ne meklēt, ne atrast Dievu, tāpēc ka tam, kas meklē Dievu, patiesībā Viņš jau ir.»

Mums ir jāsaprot šis vārds «apziņa», jo mēs varam pierādīt tikai to, ko apzināmies. Kur mēs atrodamies savā apziņā? Vai mēs vēl esam mirstīgie? Vai arī esam atteikušies no savas materiālās patības un atzinuši, ka mēs paši esam Kristus, piepildījums, Dieva klātbūtne? Kādu dienu mums ir jāatmet pūlēšanās dabūt un jāatzīst, ka paši darbojamies kā mūžīgais Devējs. Mums ir jāpaēdina pieci tūkstoši, nedomājot par to, no kurienes tas viss nāks. Šis pūlis var tikt apgādāts no mūsu Kristietības. Kur tad ir tas trūkums, ja ne pārlicībā, ka mēs esam cilvēki? Mums ir jāatsakās no šīs pārlicības un jātiecas pēc savas patiesās identitātes.

Kad mēs saskaramies ar kādu personu vai apstākli, kas liekas esam mirstīgs, mums ir jāapzinās, ka «Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls» un ka viss, kas parādās kā mirstīgums, ir ilūzija vai nebūtība. Mūs nebiedēs nekādi mirstīgie vai materiālie apstākļi, jo mēs atpazīstam to nebūtību.

Patiesība ir vienkārša. Nav ne dziļas metafiziskas, ne mistēriskas patiesības. Patiesība vai nu ir, vai tās nav, bet nevar būt dziļa patiesība un sekla patiesība, nedz arī var būt pakāpeniska patiesība. Patiesībai, lai tā būtu patiesība, ir jābūt absolūtai patiesībai. Tagad

mums ir darīšana ar to patiesību, ka mēs individualizējam bezgalīgu varu. Mums nav jālūkojas pēc kādas varas ārpus vai atsevišķi no mums pašiem. Mēs individualizējam bezgalīgu varu atbilstoši mūsu Patiesības apziņai.

Tā Dzīvība, kas ir Dievs, ir mūsu dzīvība. Ir tikai viena Dzīvība, un tā ir visu būtņu dzīvība, katra indivīda dzīvība. Mēs individualizējam šo mūžīgo Dzīvību, un nevienā no mums nav mazāk Dieva kā jebkurā citā, un nevienā nav slimību un nav nāves. Šīs patiesības apzināšanās ir mūsu iekšējā dziedinātāja.

Ir tikai viena Apziņa, Dievs. Mēs individualizējam šo visvareno, vizinošo Apziņu; tātad mūsu apziņa ir vienmēr klātesoša palīdzība visos apstākļos. Šī iemesla dēļ mēs nelūdzam kādu tālu Būtni un nesazināties ar To, bet realizējam dievišķās Apziņas visuresamību kā mūsu apziņu un atbrīvojamies no šķietamās problēmas. Šīs patiesības izpratne nostiprina Dzīvības, Patiesības, Dieva, klātbūtnes apziņu. Sapratne par Apziņas kā mūsu apziņas unikalitāti, par Dzīvību kā mūsu dzīvību ir mūžīgā Patiesība.

Nākamais solis mūsu izaugsmē ir sapratne, ka, individualizējot Apziņu, mēs ietveram mūsu pašu apziņā savu ķermeni, savu nodarbošanos un savu mājokli. Mēs varam pierādīt savu virskundzību pār laika apstākļiem, klimatu, ieņēmumiem, veselību un ķermeni vienīgi tad, ja zinām, ka tās visas ir idejas mūsu apziņā. Mājoklis, darbs un ķermenis ir idejas

mūsos pašos un ir pakļautas mūsu saprašanai, un šīs patiesības apzināšanās dod mums virskundzību. Tā necildina cilvēciskumu, nedz arī dara to dievišķu. Tā izdzēš cilvēciskumu un atklāj mūsu dievišķumu.

Mēs varam novērtēt savu garīgo izaugsmi, vērojot, vai cenšamies uzlabot fizisko pasauli vai ne. Mums ir jāatceras, ka cilvēka, dzīvnieka vai auga dzīvais veidojums ir nevis tā viena Dzīvība, Dievs, bet gan ierobežots cilvēka priekšstats par patieso Dzīvību; tā tad katrs mēģinājums dziedināt, mainīt vai uzlabot fizisko universu pierāda, ka mēs neesam pietiekami attīstījuši savu garīgo apziņu.

Kristus apziņa pazīst visu dzīvību kā Dievu, bet arī aptver, ka tas, kas parādās fiziskajai redzei un dzirdei, nav dzīvība, tā ir tikai esamības ilūzija vai maldīga uztvere. Garīgā apziņa saskata to dzīvību, kas ir patiesa.

Tā kā mēs nevaram risināt problēmu šīs problēmas līmenī, mums ir jāpaceļas pāri acīm redzamā līmenim, lai izceltu būtības harmoniju. Tas, kas ir uztverams ar mūsu pieciem jutekļiem, nav lietu realitāte; tāpēc mēs nedrīkstam domāt tanī līmenī. Ignorējot acīm redzamo, mēs novēršamies no jutekļu uztvertās ainas un tad sākam apjaust Realitāti - to, kas pastāv mūžīgi.

MŪSU REĀLĀ EKSISTENCE

Mēs reāli eksistējam kā Gars, un vienīgi tad, kad sākam apjaust savu reālo eksistenci kā Garu, mēs atmetam nepareizo uzskatu par dzīvību kā materiālu izpausmi. Tad mēs redzam, ka cilvēka, dzīvnieka un auga dzīvais veidojums ir tikai nepareiza esamības uztvere; ka mūsu rūpes par tā sauktajām materiālās dzīves vajadzībām ir bijušas liekas; ka, lai gan viss, ko redzam skaistu, liecina par Dieva radību, tā tomēr nav Dieva garīgā un perfektā radība; ka slimais, novecojošais, mirstošais nemaz nav daļa no reālās dzīves. Kad nonākam šinī apziņas stāvoklī, mēs sākam satvert tās mūžīgās garīgās eksistences acumirkļus, kuru nav skāruši materiālie apstākļi un iznīcīgās domas. Kad novēršamies no tās pasaules, ko redzam, dzirdam, varam nogaršot, aptaustīt un saost, tad mums paveras iedvesmīgi skati, kas rāda Dieva radīto zemi.

Dziedināšanas darbā mums ir jānovēršas no strukturālā universa, ko mēs redzam. Ir jāatceras, ka mēs neesam aicināti to dziedināt, to mainīt, to pārveidot, to izlabot vai to glābt. Mums vispirms ir jāapzinās, ka tas eksistē tikai kā ilūzija, kā nepareiza dzīves uztvere. Šādā apziņas stāvoklī mēs ar savu garīgo maņu ieraugām to mājokli, «kas nav rokām taisīts, bet

mūžīgs debesīs».

Mums ir nosliece domāt par zināmiem cilvēkiem kā labiem apgādniekiem, labiem pelnītājiem, labiem pārdevējiem vai labiem dziedniekiem. Saprātīsim to pareizi. Tā nav kāda persona, bet tas ir apziņas stāvoklis, kas dziedina, atjauno, glezno, raksta vai komponē. Šis apziņas stāvoklis mums kļūst redzams kā persona tāpēc, ka mums ir ierobežots priekšstats par Dievu un cilvēku. Mēs bieži jūtam vilšanos, kad daži cilvēki nespēj būt tādi, kādus mēs tos iedomājamies. Tā notiek tāpēc, ka mēs esam piedēvējuši kādai personai apziņas labās īpašības, un, ja tā neatbilst šīm īpašībām, tad mēs aplam pieņemam, ka tā ir šīs personas vaina, un ciešam.

Bibelē mēs sastopamies ar personībām Mozu, Jesaju, Jēzu un Pāvilu. Mums vajadzētu saprast, ka Mozus reprezentē apziņas vadoņa stāvokli jeb vadību; Jesaja mums sniedz pareģojumus; Jēzus pauž Mesijas apziņu jeb glābjošo un dziedinošo Žēlastību; Pāvils nāk ar vēstneša, sludinātāja vai skolotāja apziņu. Taču vienmēr tas ir kāds īpašs apziņas stāvoklis, kas sevi skaidri izpauž un parādās mums kā cilvēks.

Džordžs Vašingtons neapšaubāmi iemieso nacionālā taisnīguma apziņu un Ābrams Linkolns - individuālā taisnīguma un vienlīdzības apziņu.

Domādami paši par sevi, aizmirsīsim savu tā saukto cilvēciskumu un cilvēciskās īpašības un mēģināsim saprast, ko mēs reprezentējam kā apziņa,

un tad atskārtīsim, ka tā apziņa, kas izpaužas kā mēs, līdzīgā veidā uztur mūs un ir labvēlīga mums un mūsu centieniem.

Neveiksme bieži vien nāk no pārlicības, ka mēs izpaužam Dievu jeb Dzīvību, jeb Intelektu, vai arī - ka mēs izpaužam Dieva īpašības. Tā nav patiesība. Dievs, Apziņa, mūžīgi izpauž pats Sevi un Savas īpašības. Apziņai, Dzīvībai, Garam, nekad nevar neveikties. Mūsu uzdevums ir mācīties atbrīvoties un ļaut savai Dvēselei izpausties pašai. Egotisms ir mēģinājums pastāvēt vai kaut ko darīt ar personisko fizisko vai garīgo piepūli. «Izmest no galvas» nozīmē atturēties no apzinātas domāšanas un ļaut dievišķajām idejām pildīt mūsu apziņu. Tā kā mēs esam individuāla garīga Apziņa, tad varam vienmēr paļauties uz to, ka Apziņa piepildīs pati Sevi un Savu sūtību. Mēs esam skatītāji jeb liecinieki šai dievišķajai darbībai, kurā Dzīvība izpaužas un piepilda pati Sevi.

Mums arvien vairāk ir jākļūst par skatītājiem jeb lieciniekiem. Mums arvien vairāk jāsaprata Dzīvība un Tās harmoniskums. Katru rītu vajadzētu atmosties ar kvēlu vēlēšanos vērot jauno dienu, kā tā izvēršas un ik stundu nes jaunus priekus un uzvaras. Vairākas reizes dienā vajadzētu apzināti atzīt, ka mēs esam liecinieki mūžīgās Dzīvības atklāsmei, tam, kā attīstās Apziņa un Tās bezgalīgi daudzās izpausmes, Gara darbība un Tā diženie veidojumi. Katrā mūsu ikdienas situācijā mācīsimies pakāpties sāņus un

skatīt Dievu Viņa darbā, liecināt par to, kā Mīlestība iedarbojas uz mūsu pasākumiem, un vērot, kā Dievs atklāj pats Sevi visā, kas ir ap mums.

Katru nakti mums vajadzētu apzināties, ka atpūta nepārtrauc Dieva darbību mūsu pieredzē, bet ka Mīlestība to sargā un ir mūsu atpūtas substance, ka Apziņa piešķir mums Savas idejas pat miegā, ka Princips ir galvenais likums visu cauru nakti. Nekas no ārpuses nevar iekļūt mūsu apziņā, lai kaitētu, un šī patiesība stāv sardzē pie mūsu prāta vārtiem, lai ielaistu tikai realitāti un harmoniskumu.

Esiet vērotājs un liecinieks. Uzmaniet Kristus atklāšanos savā apziņā.

Starp miesu un garu notiek pastāvīgs karš, un tas turpināsies tik ilgi, cik vien mēs kavēsimies pie vismazākās ķermeniskās sajūtas. Šo karu rada mēģinājums attiecināt Garu un Tā likumus uz materiālajiem priekšstatiem, un miers var nākt tikai tad, ja tiek pārvarēta universa strukturālā uztvere un cilvēka ķermeniskā sajūta.

Pavērojiet, cik bieži jūs mēģināt attiecināt kādu metafizisko patiesību uz cilvēciskajām problēmām, un jūs atklāsiet sava iekšējā konflikta iemeslu. Mūsu mērķis īstenībā ir sasniegt garīgo harmoniju, nevis turpināt materiālo eksistenci arvien lielākā vieglumā un komfortā.

Patiesības meklēšanas sākumā mums varbūt nebija citas domas kā vien atveseļot slimu ķermeni,

padarīt nabadzīgu personu turīgāku vai pārtaisīt kādu grēcīgu vīru par tikumīgu cilvēku. Nav šaubu, ka, griežoties pie garīgās apziņas praktizētāja vai skolotāja, mums šķita, ka šis mērķis ir sasniegts, un kādu laiku mēs turpinājām «lietot» Patiesību jeb Dievu, lai Tas pārvaldītu mūsu materiālo izpratni par cilvēku un pasauli.

Vienīgi turpinot garīgās studijas un meditāciju, mēs beidzot sākam apjaust savu iekšējo konfliktu. Mums patīk brīži, kad jūtamies kā kalngalā; mēs gāžamies neziņas ielejā; mēs gūstam uzvaras un tad piedzīvojam neveiksmi; mēs svaidāmies starp šķietamu labumu un ļaunumu, veiksmi un neveiksmi, garīgumu un mirstīgumu, veselību un slimību. Tas ir šis iekšējais konflikts, kas parādās kā karošana starp miesu un Garu. Tas var beigties tikai tad, ja atmetam mirstīgo jeb ķermenisko uztveri un sasniedzam garīgās eksistences apziņu.

«Mana valstība nav no šīs pasaules» ir pamats jaunas un augstākas apziņas būvēšanai. Nepieciešama apņēmība un spēja atkāpties no kādas personas vai lietas cilvēciskas uztveres un saskatīt to cilvēku un universu, ko radījis Dievs.

Pelnīt vairāk dolāru nenozīmē garīgo apgādi; lielāki ietaupījumi nerada drošību; fiziskā veselība nav obligāts pamats mūžīgai dzīvei. Tas viss tikai veido uzlabotu cilvēka pārliecību.

Sekmīgs students pakāpeniski atmetīs mēģinā-

jumus uzlabot cilvēci vai uzlabot pārliecību, lai patiesība par garīgo eksistenci varētu attīstīties viņa apziņā.

Garīgā sfēra ir veselības avots, kas patiesi ir būtības mūžīgā harmonija; tā ir neierobežotas apgādes apziņa, un tā sasniedzama bez domu palīdzības. Tomēr atcerieties, ka atkal nesākat savienot Dievu jeb Garu ar apgādes vai veselības cilvēcisko izpratni. Tā vietā mēs sākam izprast garīgo veselību un apgādi. Līdz šim mēs esam centušies apliecināt lielāku harmoniju un noteikšanu savās pasaulīgajās darīšanās. Tas, ka šī dievišķās būtības apziņa šķietami harmonizē cilvēcisko dzīvi, ir taisnība, bet tās ir «piemetamās lietas», kas seko debesu un to taisnīguma meklēšanai. Dievišķā taisnīguma sajūta būs pavisam citāda nekā cilvēciskais priekšstats par labumu, un šī ir labuma augstākā izpratne, ko mums vajadzētu meklēt.

«..Manas domas nav jūsu domas, un jūsu ceļi nav Mani ceļi.» Tāpēc mēs nepūlamies domāt lielāku daudzumu vai labākas cilvēciskās domas, nedz arī nolīdzināt savus cilvēciskos ceļus. Mēs patiesi cenšamies izzināt Dieva domas un Dieva ceļus.

Šinī attīstības stāvoklī mēs atskārstat vajadzību atmest visas rūpes pašiem par sevi un par savu labklājību. Mēs mācāmies, ka rūpes par savu personisko labklājību nozīmē celt namu uz smiltīm, turpretī Patiesības meklēšanai ziedota dzīve ir klints,

uz kuras varam būvēt mūžīgo dzīvības templi. Ilgstoša laime un veiksmē smaida tad, ja mums ir tāds princips jeb pamatnostādne, kam mēs varam nodoties. Tagad mēs konstatējam, ka «es» mūsu eksistencē ir kļuvis mazāks, un tādējādi rodam vietu dievišķā Sevī atklāšanai un attīstīšanai. Šinī Sevī mēs atklājam savu pilnību un savas būtnes bezgalību. Šeit mēs arī atklājam savas eksistences jēgu.

Dievs izveidoja pasauli un visu, kas tajā ir. Tas, ko mēs uztveram ar saviem jutekļiem, nav tā pasaule, tas ir nepareizs un nepilnīgs priekšstats par Dieva radīto pasauli. Pieaugot savā apziņā, mēs sākam aptvert garīgo universu un zināmā mērā arī tā radīšanas mērķi.

Tas, kurš atradis iekšējo Sevī, saprot, ka viņš ir vienots ar visiem cilvēkiem, dzīvniekiem un lietām. Tagad viņš zina, ka tas, kas ietekmē vienu, skar visus. Šī patiesība ir atrodama visos svētajos rakstos, un par tās universālumu jūs pārliecinās šie piemēri:

Uzveic skopuli ar kādu dāvanu. Labdarība tiek bagātīgi atmaksāta; labdarība ir vislielākā bagātība, jo, kaut gan tā izkaisa, tā nekad nenes nožēlu.

Hindu svētie raksti

Viņiem piederēja pārpilnība no debesīm un zemes; jo vairāk viņi deva citiem, jo vairāk bija viņiem pašiem.

Kīniešu svētie raksti

Un dodiet tam, kurš ir jūsu radnieks, to, kas viņam pienākas, un arī nabagiem un ceļiniekiem. Un cik arī labuma jūs būsiet sūtījuši pirms jūsu dvēselēm, tikpat jūs to atradīsiet pie Dieva.

Turku svētie raksti

Dot ir svētīgāk nekā saņemt. ... Dodiet, tad jums taps dots: pilnu, saspaidītu, sakratītu un pārparim ejošu mēru jums iedos jūsu klēpī; jo ar to mēru, ar ko jūs mērojat, jums atmēros.

Bībele

Apzinādamies savu saistību jeb vienotību ar visu radību, mēs kļūstam mīlošāki, lēnprātīgāki, pacietīgāki un saprotošāki. Tikai tad mēs piepildām lielo mācību «... tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu», un tikai tad mēs ieraugām Dieva valstību, templi, kas «nav rokām taisīts», - Dieva radīto cilvēku un universu. Tas ir garīgais cilvēks, Dieva radītais cilvēks, kuram ir tikusi dota pārvaldīšana pār visu zemi.

Nav nekādas mistērijas attiecībā uz garīgo dzīvi, izņemot dievišķības mistēriju. Katrs domātājs ir norūpējies par savu labklājību, par savas ģimenes un sabiedrības labklājību, par savu valsti vai pat visu pasauli. Pieredze viņu drīz pārliecina, ka cilvēce nevar saistīt cerības ar cilvēkiem un šīs pasaules varām. Cilvēki ir pārāk egoistiski. Visā visumā tie ir pārāk aizņemti un noslogoti paši ar savām interesēm, lai būtu pilnīgi nesavtīgi attieksmē pret pasauli.

Godkāriģākie bieži gūst lielākus fiziskos un mentālos panākumus un drīz vien ieņem vareno sēdekļus, un pasauli vada tie, kam trūkst godģiguma un mīlestģbas. Politiģi reti spēj uzveikt savtģigumu, un nejaušs valstsvģrs šinģ ainā pazūd.

Šur un tur pasaulē ir tādi iedvesmas pilni vģrieši un sievietes, kas ilģojas pēc cilvģku brālģbas dienas rģtasmas. Viņiem sāp sirds par to, ka labas gribas cilvģki tiek pastāvģgi izsmieti un ka vienmēr katrā paaudzē panākumus gūst varas apreibināti vai naudas apmāti cilvģki. Šie cildenie redzģgie cilvģki svaidās starp savu cerģbu uz cilvģces progresu un apzināšanos, ka ir bezcerģgi uzveikt ļaunos spēkus, kas ietekmē cilvģku domas. Beidzot katram no viņiem rodas tas pats jautāģjums: vai nav nevienas varas, kas apstādinātu šo ļaunuma valdģšanu, apturētu karus, novērstu badu un sērgas? Vai cilvģks ir bezspēģģgs to «ģetru jātģnieku» priekšā?

Ir sākusies meklēšana pēc brģvģbas no posta un nelaimēm cilvģciskajā pieredzē. Patiesģbā tā ir Dieva meklēšana, un tā sākas jebkurā indivģda apziņas stāvoklģ. Ja viņam ir stiprs reliģģozs pamats, viņš var meklēt Varu dedzģgā dievlģģšanā, kādā ticģbā vai dogmā, vai ģpašā lģģģšanā. Intelektuālis, bez šaubām, meklēs šo Varu filozofģjas jomā vai kādā no filozofģski reliģģiskajām māģģbām. Nesenā pagātnē meklētāģjs varētu bģt pievērsģies metafizģskajām bazģģcas māģģbām vai orientāģlajai jogas praksei. Bez šaubām,

daudzi iet no viena novirziena uz citu, joprojām meklēdami Dievu jeb Varu, kas galu galā spētu apturēt mirstīguma valdīšanu.

Kādu dienu kaut kas cilvēkā notiek. Apziņa izplešas un ierauga to, kas agrāk bija neredzams. Viņš sajūt siltuma strāvu; kāda Klātbūtne, kas nekad agrāk nav bijusi pazīstama, kļūst taustāma, ļoti reāla. Bieži vien tas ir īslaicīgs piedzīvojums. Pat nevari būt drošs, ka tas ir noticis. Tas kavējas atmiņā, bet vairāk kā sapnis, nevis īstenība, līdz atgadās atkal, šoreiz jau skaidrāk, noteiktāk un varbūt paliek prātā ilgāk. Pakāpeniski apziņā iemājo apjausma, ka šī Klātbūtne ir klātesoša vienmēr. Var likties, it kā Klātbūtne slēptos aiz apziņas. Dažreiz tā kļūst par ļoti uzstājīgu Klātbūtni, kas valda pār tā brīža apstākļiem vai notikumu.

Lai nu kā, bet tagad ļaunums kļūst mazāk reāls; slimība vairs nav tik akūta; finansiālā spriedze vai pat naudas trūkums pamazām atdod vietu pieticībai; rūpes pašam par sevi izzūd, kad katra vajadzība tiek apmierināta bez domāšanas vai plānošanas, bez raizēm vai bailēm. Cilvēki vai spēki, no kuriem līdz šim bija jābaidās, tagad izgaist no mūsu redzesloka un pazūd no mūsu dzīves, vai arī atklājas to bezspēcība. Vēlmes kļūst vājākas. Bailes izzūd. Pārlicība, pašapziņa, modrība, vērtīgums - tas viss kļūst acīm redzams ne tikai pašam, bet arī tiem, ar kuriem sadarbojamies ikdienā.

Šī iekšējā Klātbūtne ir kļuvusi arī par iekšējo Spēku. No reta piedzīvojuma tā ir kļuvusi par pastāvīgu nojautu. Sāpes un prieki ārējā pieredzē zaudē spēku, to vietā rodas iekšējo spēku apzināšanās. Tie ir reāli, un tie veido un regulē ārējo dzīvi harmoniski un auglīgi. Vairs nav baiļu no apkārtējās pasaules ļaunuma, nedz arī milzīga prieka par ār pasaules laimīgākajiem notikumiem. Ir iespējams izjust un izbaudīt pasaules priekus vai arī tos nebaudīt un nejust to trūkumu. Pastāvīgajam iekšējam priekam nav vajadzīgi ārējie stimuli.

Šinī apziņā Dievs ir atrodams kā iekšējā gaisma, vai šī gaisma vismaz tiek sajūta nākam no Dieva. Dievs tiek sajūts kā dievišķa Klātbūtne vai Ietekme sevī pašā. To sajūt arī tie, kuri saskaras ar cilvēku, kas ir atradis savu iekšējo Es. Tā atspoguļojas viņa veselības stāvoklī un panākumos. Tā plūst no viņa kā saules stari.

Atklājis savu iekšējo dzīvi, šis cilvēks ir atradis mieru, prieku, harmoniju, drošību. Pat brūkošas pasaules vidū viņš stāv neietekmēts, neskarts - nemirstīgas Būtnes patiesa klātie.

Kad mūs vairs neiegrožo mūsu pieci jutekļi un mēs esam kaut vai zināmā mērā sasnieguši garīgo sajūtu jeb Kristus apziņu, mūs neierobežo arī jēdzieni «šeit» vai «tur», «tagad» vai «vēlāk». Iešana iekšā un nākšana ārā notiek bez jebkādas laika vai telpas sajūtas, atvēršanās - bez pakāpes, realizācija - neapzinoties

mērķi.

Šādā apziņā ierobežotā maņa izzūd un redzei nav robežu. Dzīve tiek skatīta un saprasta kā nesaistīta forma un bezgalīgs skaistums. Pat paaudžu gudrība ir ietverta vienā acumirkli. Nāve pazūd, un mēs atkal redzam tos, kurus agrāk no mums šķīra tā sauktā nepārvaramā barjera. Šī saskarsme nav tāda sazināšanās, kā to saprot spiritisma mācībā, bet gan nojauta par mūžīgu, nāves neskartu dzīvību. Tā ir redzama un saprotama nemirstības realitāte. Tas ir dzīves redzējums bez sākuma un bez beigām. Tā ir gaismā iznesta realitāte. Šinī apziņā nav fizisku šķēršļu laikā un telpā. Šis redzējums ietver visu universu. Tas uzceļ tiltu starp laiku un mūžību. Tas ietver visu esamību.

Šinī gaismā mēs redzam bez acīm; mēs dzirdam bez ausīm; mēs saprotam lietas, ko agrāk nepazinām. Kur esam mēs, tur ir Dievs, jo vairs nav šķiršanas vai dalīšanas. Nav ne apbalvošanas, nedz sodīšanas. Ir harmonija. Dzīve nav atkarīga no procesiem; mēs nedzīvojam no maizes vien. *Mums ir tāda sajūta, ka «lūram» debesīs un redzam to, ko mirstīgā acīm nebija lemts redzēt.*

Garīgā sajūta nav nodarbināta ar cilvēcisku labumu, un tomēr šī Kristus apziņa atklāj būtības harmoniju parādībās, kuras šķietami ir mūsu cilvēciskie piedzīvojumi, un tādās formās, kas ir derīgas mūsu pašreizējos apstākļos. Kaut gan «Mana

valstība nav no šīs pasaules», tomēr «jūsu Tēvs jau zina, ka jums viss tas vajadzīgs», un Viņš piepilda jūsu vēlmes, pirms jūs vēl ko prasāt.

Un Viņš sacīja saviem mācekļiem: «Tāpēc Es jums saku, nezūdieties savas dzīvības pēc, ko ēdīsiet, ne arī savas miesas pēc ar ko ģērbsieties.

Jo dzīvība ir labāka nekā barība un miesa labāka nekā apģērbs.

Nemiet vērā kraukļus, kas nedz sēj, nedz pļauj, kam nav ne šķūņa, ne klēts, bet Dievs viņus uztur. Cik daudz vairāk jūs esat vērti nekā putni.

Kurš jūsu starpā ar visu savu zūdišanos var savam mūžam pielikt kaut vienu olekti?

Ja nu jūs pat vismazākās lietas nespējat, ko jūs zūdāties pārējo lietu pēc?

Nemiet vērā lilijas, kas ne vērpj, ne auž. Bet Es jums saku: pat Salamans visā savā greznumā nav bijis tā apģērbts kā viena no tām.

Bet ja jau zāli laukā, kas šodien aug, bet rīt tiek krāsni mesta, Dievs tik skaisti apģērbj, cik vairāk jūs, jūs mazticīgie!

Tapeč neraizējieties arī jūs par to, ko ēdīsiet un ko dzersiet, un neuztraucieties,

Jo visu to meklē pasaules tautas. Jūsu Tēvs jau zina, ka jums viss tas vajadzīgs.

Dzenieties vairāk pēc Dieva valstības, tad jums šīs lietas tiks piemestas.

Nebīsties, tu mazais ganāmais pulciņ, jo jūsu Tēvs ir nolēmis jums piešķirt Valstību!...»

Lūkas evaņģēlijs 12:22-32.

DVĒSELE

Dvēsele ir cilvēka daļa, par kuru maz kas zināms un kuru tikai retumis apzināties.

Bieži vien tie, kurus pārņēmušas dziļas bēdas, izlaužas cauri materiālo sajūtu miglai līdz savas iekšējās būtības dziļumiem, kur atklāj Dvēsele jeb Realitāti. Viņi sāk apzināties Dvēseli un atrod jaunas vērtības, jaunas iespējas, jaunu un citādu spēku un pavisam citādas dabas eksistenci.

Dvēseles spēju vingrināšana noved pie maņas radīto ilūziju sabrukuma. Visas cilvēku nesaskaņas rodas no materiālās uztveres un tiek izdzīvotas ar piecu fizisko jutekļu starpniecību - tas ir, visa mirstīgo disharmonija ir redzama, dzirdama, sataustāma, sagaršojama vai saožama. Eksistējot vienīgi materiālās apziņas stāvoklī, nesaskaņas un slimības pastāv tikai kā maldīga sajūta vai ilūzija, kaut gan, protams, jutekļiem tās liekas ļoti reālas.

Ir daudz iespēju gūt pagaidu atvieglojumu maldīgajā neveselībā, nabadzībā un cita veida ikdienas disharmonijā. Pilnīgi un galīgi izskaust maldus var tikai, attīstot un vingrinot Dvēseles spējas. Dvēsele ir tā cilvēka daļa, kas noglabāta viņā visdziļāk un tāpēc tiek reti apjausta. Mēs lietojam savas spējas matemātikā un savas spējas mūzikā, jo tās atrodas tuvāk

mūsu būtnes virsmai, un pat vēl vairāk lietojam ikdienā nepieciešamās profesionālās spējas un mūsu virziena izjūtu, vai pat mūsu māksliniecisko izjūtu. Bet mākslinieki un rakstnieki, un talantīgi mūziķi ieiet vēl dziļāk savā būtnē un iznes no turienes lielisku harmoniju, ko pauž smalka mūzika, laba literatūra, gleznas, skulptūra un arhitektūra.

Apslēptas vēl dziļāk, tomēr mūsu pašu apziņai sasniedzamas, atrodas Dvēsele un Tās spējas. Dvēseles spēki, kas mēs tos aizskaram, nāk ārā no mums un sasniedz katru mūsu ikdienā ejamo taku, dodot iedvesmu, skaistumu, mieru, prieku un harmoniju katram mūsu esamības brīdim un katru notikumu mūsu dzīvē vainagojot ar mīlestību, sapratni un panākumiem.

Tie, kas ir pārāk aizņemti ar sajūtu radītajām sāpēm un priekiem, protams, nerasnīgs Dvēseles valstību. Visos laikmetos cilvēce ir tikusi ielūgta dzert no šī dzīvā ūdens avota, un katra paaudze ir izauklējusi daudzus vīriešus un sievietes, kas atraduši mūžīgo jaunību un mieru paši sevī. Laiku pa laikam ir cēlies kāds, kas smēlis dziļāk no Dvēseles avota, un šie gaišreģi ir stāstījuši par iekšējo valstību un par dzīvi, kura var tikt dzīvota no Žēlastības, kad šī apziņa ir sasniegta. No otras puses, daudzi atbild, ka viņiem ir lieli laicīgie pienākumi, kas aizņem visu viņu laiku; citiem ļoti daudz laika prasa jutekļu sniegtās baudas, izklaidēšanās un izpriecas; vēl citi ir iegrimuši sevis

pilnveidošanā un iemaņu iegūšanā.

Arvien vairāk un vairāk cilvēki sāk atskārst, ka atbrīvošanos no bailēm, nedrošības, trūkuma un sliktas veselības nevar rast materiālajā jomā. Kari neizbeigs karus; ieguldījumi nepasargās no trūkuma. Zāles atvieglo sāpes, bet nerada īstu veselību.

Ir vajadzīgs kāds lielāks spēks nekā fiziskajā ķermenī vai domā atrodamais, lai tas dotu mums laimi un saskaņu, un mieru, kas mums pienākas kopš dzimšanas. Šis spēks ir dabūjams ikvienam, tāpēc ka tas jau ir daļa no mūsu būtnes - faktiski tas ir mūsu būtnes lielākā daļa. Tāpat kā ledus kalns rāda tikai daļu no sevis virs ūdens, tā arī mūsu ķermeņa un prāta spēki pārstāv ne vairāk kā vienu trešdaļu no mūsu spēkiem un spējām.

Dvēseles spēki ir vairāk reāli un taustāmi nekā jebkurš no dabiskajiem vai izgudrotajiem materiālajiem spēkiem. Tie darbojas augstākā apziņas līmenī, bet atklājas tā sauktajās cilvēciskajās darīšanās.

Dvēseles spēki iedarbojas uz cilvēka ķermeni, lai radītu un uzturētu veselību un saskaņu. Tie pavada mūs katrā ikdienas dzīves solī kā ietekmīgi aizstāvji un bezgalīgās apgādes avots.

Šīs pasaules cilvēki, kas apzinās savu Dvēseli, dzīvo iekšēju dzīvi, kurā ir miers, prieks, kontrole, un ārēju dzīvi pilnīgā harmonijā paši ar sevi un ar visu pasauli - cilvēkiem, dzīvniekiem un lietām. Viņi dzīvo saskaņā ar saviem Dvēseles spēkiem, un šī saskaņa

uztur viņu vienotību ar visu radību.

Katrs var piekļūt Dvēselei. Tā mīt pašos mūsu būtnes dziļumos. Vēlme gūt augstākus sasniegumus dzīvē ir pirmais noteikums, un pēc tam nepārtraukti jāpievēršas iekšējai būtībai, līdz mērķis ir sasniegts.

Labs sākums varētu būt tās patiesības apzināšanās, ka cilvēcīga eksistence ir kaut kas vairāk nekā tikai miesiskā veselība un materiālā apgāde. Kas mēs atskārstam, ka apgāde nenozīmē vairāk dolāru, māju vai automobiļu, ka atpūta nenozīmē vairāk ceļojumu, ka slimību trūkums vēl nepavisam nav veselība, citiem vārdiem, ka «Mana valstība nav no šīs pasaules», tad mēs ejam pareizajā virzienā, lai atklātu Dvēseles valstību.

Mēs visi zinām, kā lietot materiālo spēku, kad ceļam kādu smagumu ar savu muskuļu spēku vai izdarām spiedienu ar rokām vai kājām, un mēs arī saprotam, kā izdarīt mentālu spiedienu ar dziļām domām vai ar savu gribu.

Mēs zinām, ka ir Dvēseles spēks, bet mums ir tikai niecīgas aizdomas, ka šis Dvēseles spēks mūsu labā varētu darīt vairāk nekā visi materiālie un mentālie spēki kopā. Varbūt viens iemesls, kāpēc pasauli neinteresē šis plašais temats, ir tas, ka milzīgais mūsu Dvēseles spēka krājums nevar tikt izmantots savtīgā nolūkā. Iedomājieties, kāda neģēlība - milzīgs, apbrīnojams spēks ir mūsu rokās, tomēr to nekā nevar izmantot savtīgiem mērķiem. Te rodama atbilde uz

jautājumu, kāpēc tikai nedaudzi sasniedz Dvēseles apziņu. Dvēseles klātbūtni mēs apjaušam vienīgi tad, kad esam atbrīvojušies no savtīgām iekārēm, un proporcionāli savai vēlmei kalpot cilvēces interesēm mēs individualizējam sevī šo bezgalīgo spēku.

Ir pareizi, dabiski un normāli, ka dzīvojam pilnvērtīgi, laimīgi un pārticīgi, bet to mēs varam darīt, arī nedomājot paši par sevi, par savu apgādi, pat par savu veselību. Viss labums, kas nepieciešams mūsu labklājībai, tiks piegādāts pārpilnībā tad, kad vairs nepūlēsimies un nekārosim kaut ko dabūt, sasniegt vai paveikt, bet kad mēs vairāk tuvosimies tādai apziņai, ka alkstam tikai piepildīt savu likteni uz zemes. Mēs šeit esam kā daļa no dievišķā plāna. Mēs esam Apziņa, kas piepilda un izteic pati Sevi individuālā veidā, un, ja mēs iemācīsimies turēt savas domas nost no sevis un nost no bailēm, ka varam palikt bez mājvietas vai ienākumiem, vai veselības, un ļausim Dievam piepildīt Savu likteni caur mums jeb mūsos, tad mēs patiešām redzēsim, ka visas lietas tiek mums piemestas.

Bībele ir neapšaubāmi patiesa, kad tā saka - «Šī zeme ir Tā Kunga un tās pilnība» un «Dēls ... viss, kas ir mans, ir arī tavš». Tātad nav nekādas vajadzības raizēties pašiem par savu labklājību. Līdzko mēs aizmirsīsim sevi un iegūsim uztveres spēju, tā atklāsim, ka paši esam pildīti ar Dvēseles spēku, Dvēseles apziņu, Dvēseles avotiem, un mūsu dzīvē

ienāks Dvēseles bagāti vīrieši un sievietes, kas dalīsies ar mums savā atklājumu priekā.

Tas prāts, kas bija Kristū Jēzū, nav nekur tālu prom, tas nav arī tikai dažu lielu reliģisko vadoņu prāts: tas prāts, kas bija Kristū Jēzū, ir jūsu prāts, un tas ir gatavs jums kalpot, ja jūs aizmirstat sevi un kļūstat spējīgi uztvert savu iekšējo dievišķo gudrību. Dvēseles avoti gaida pie jūsu apziņas durvīm, gatavi izliet vairāk, nekā jūs varat pieņemt, bet to nolūks nav apmierināt kādu personisku un savtīgu vēlmi. Šīs aplamās vēlmes ir piedauzības akmens mūsu garīgajā attīstībā, un mums nevajag tiekties izlietot savus garīgos spēkus, lai sasniegtu personiskus vai savtīgus mērķus. Dvēseles dziesma ir brīvība, prieks un mūžīga svētlaime; Dvēseles dziesma ir mīlestība uz visu cilvēci; Dvēseles dziesma esat jūs paši.

Kāpēc mēs tik lēni atbrīvojamies no slimības, nevienprātības un citiem materiālajiem stāvokļiem? Visnotaļ tāpēc, ka nespējam aptvert lielo atklāsmi - kļūdas nevar būt.

Ticībai, ka Dievs darīs kaut ko mūsu labā, vai ticībai dziedniekam vai skolotājam ir pievērsts tik daudz uzmanības, ka mēs esam atstājuši neievērotu lielo patiesību: kļūda nav reāla - tai nav matērijas, jo matērijas substance patiesībā ir prāts.

Mēs mācāmies no fiziskās pasaules pētniekiem, kā arī no metafiziķiem, ka tas, kas nosaukts par matēriju, ir prāta nepareiza interpretācija. Prāts ir Dieva inst-

ruments, un Dievs ir Gars; tāpēc viss, kas eksistē, ir garīga substance, lai kādu vārdu vai īpašību tai piedēvētu ierobežotā maņa.

Dievs ir indivīda apziņa; tāpēc viss, kas mūs var skart kā persona, lieta vai apstākļi, mūs skar kā apziņa, apziņā vai caur apziņu; un Dievs, Apziņa, ir katra indivīda Dvēsele; Dievs, Princips, ir visu norišu likums; Dievs, Gars, ir substance visam, ko mēs apzināmies.

Ar savu kļūdaino izglītību, kas rada ierobežotu uztveres spēju, mēs esam sākuši baidīties no zināmiem indivīdiem, lietām un apstākļiem, nemaz neizprotot ka, tā kā tie nāk pie mums pa apziņas ceļu, tie visi ir Dieva būtība, Apziņas parādīšanās, Gara substance. Materiālā apziņa ir kļūdainā, nepilnīgā maņa, kas redz universu un cilvēkus ierobežotus, reizē labus un ļaunus. Garīgā apziņa ir spēja uztvert indivīdu kā Dieva būtni, kurai ir tikai Dieva prāts un Gara ķermenis. Tā atzīst, ka viss universs ir prāta parādība un ka to pārvalda Dievišķais Princips. Garīgā apziņa ir spēja aiz parādības saskatīt realitāti. Tas nozīmē atzīt un saprast, ka, tā kā Dievs ir mūsu prāts, tad viss, kas mums parādās, ir Dievā un no Dieva, kurš ir mūsu vienīgā apziņa.

Garīgā apziņa nepārvar un neiznīcina matēriju vai materiālos apstākļus, bet saprot, ka tādi apstākļi, kādus uzrāda ierobežotā maņa, neeksistē. Tā mums izskaidro šo parādību, atklājot parādības īsto dabu.

Garīgais spēks izstaro no Dvēseles - jūsu Dvēseles un manas Dvēseles. Tas ir bezpersonisks un bezkaislīgs. Katrs var atvērt savas Dvēseles logus un ieraudzīt tās pasaules bezgalīgo krāšņumu, kura plešas augstu virs sajūtu pasaules. Daudz diženāka par visu, ko mēs jebkad esam redzējuši vai dzirdējuši, ir Dvēseles pasaule, tā pasaule, kas kļūst redzama ar garīgo maņu. Mēs zinām, ka neapgaismota doma universu uztver tikai kā materiālu veidojumu, turpretī apgaismotā apziņa jeb Dvēseles maņa redz un izprot universu kā garīgu parādību.

Mūsu garīgās maņas jeb Dvēseles spēku attīstīšanā nav nekā nepraktiska. Šī paaugstinātā apziņa deva iespēju Mozum izvest savu tautu no verdzības un caur Sarkano jūru ievest pārpilnības sapratnē. Caur Jēzu tā dziedināja masas no slimībām, paēdināja masas ar patieso barību un atdzīvināja mirušos. Caur Pāvilu tā pacēla daļu no cilvēces pāri visdziļākajām bēdām un vajāšanām uz Kristus apziņu un garīgu brīvību.

Garīgā apziņa paceļ mūs pāri katram cilvēciskajam ierobežojumam un ļauj mums paplašināt priekšstatu par dzīvi, veselību un brīvību, ja ir garīgā apziņa, tad nav atkarības no personām, vietas vai lietām un mūsu sasniegumi nav ierobežoti.

Cik zināms, Jēzus nav atstājis nevienu rakstītu vārdu, un tomēr viņa mācība ir morāles un ētikas pamats lielā daļā no pasaules. Daudzi citi gaišreģi atstājuši tikai vārdus, kas teikti viņu tuvākajiem

sekotājiem, tomēr pašas savā spēkā šīs vēstis ir bijušas kā dzīvais ūdens neskaitāmām paaudzēm. Paaudžu gudrība, ko pauduši garīgi apgaismoti vīrieši un sievietes, kuriem ne prātā nenāca, ka viņu domas varētu aprīņķot zemeslodī un ietekmēt cilvēku dzīvi un uzvedību, nav piesaistīta kādam laikam vai vietai. Kristīgās domas, kas pilda viņu apziņu, izplatās no viņiem kā vilnis, ko rada ūdenī iemests akmens, līdz šis aplis, arvien paplašinoties, aptver visu cilvēci. Jā, garīgā apziņa ir praktiska. Taču mūsu alkām pēc pārticības ir jābūt alkām pēc citu cilvēku pārticības, lai mēs varētu piedzīvot to žēlastību, kas ir Dieva dāvana.

Meditācija ir durvis uz Dvēseles valstību, un atklāsme ir ceļš. Ja mēs iemācāmies ziedot piecas vai desmit minūtes katru rītu, pusdienlaiku un vakaru, mierīgi sēžot ar dzirdīgu ausi, ja ieklausāmies pašī sevī un mācāmies gaidīt uz «lēno balsi»*, mēs iegūstam meditēšanas paradumu un attīstām tās tehniku, līdz mūs pārņem atklāsme un ved uz mūsu Dvēseles debesīm. Šis ir sākums mūsu jaunajai dzimšanai, un šeit mēs mācāmies jauno Gara valodu. Dzīve iegūst jaunu jēgu.

---

* sirdsapziņas balss (angl. «still small voice»). (Tulk. Piez.)

MEDITĀCIJA

Meditēt nozīmē «pievērst prātu kaut kam; domāt nepārtraukti par kaut ko; apcerēt; risināt nepārtrauktu un apcerīgu domu; mentāli pakavēties pie kaut kā, pārdomāt un apsvērt».

Garīgajā valodā meditācija ir lūgšana. Patiesa lūgšana jeb meditācija ir nevis domāšana pašiem par sevi vai savām problēmām, bet gan apcere par Dievu un Dieva darbību, Dieva dabu un tās pasaules dabu, ko Dievs ir radījis.

Katram vajadzētu ik dienu atlicināt drusku laika, lai klusā vietā nodotos meditēšanai. Šinī brīdī vajadzētu pievērst domas Dievam, pārlūkot savu Dieva izpratni un meklēt dziļāku atskārtu par Gara dabu un Tā veidojumiem. Vajadzētu uzmanīties, lai meditācijā neietvertu nevienu no savām slimībām vai citām problēmām. Šis īpašais laika sprīdis tiek rezervēts, atvēlēts un ziedots domāšanai par Dievu un Dieva universu.

Tā kā Dievs ir katra indivīda prāts un Dvēsele, tad mums visiem ir iespējams pieslēgties Dieva valstībai un saņemt dievišķās vēstis, nodrošinājumus un labumus no šīs bezgalīgās Mīlestības. Dieva žēlastība, ko mēs saņemam šajos meditācijas jeb lūgšanas brīžos, materializējas, piepildot mūsu tā sauktās

cilvēciskās vajadzības. Ja mēs neatveram savu apziņu, lai saņemtu garīgo sapratni, tad mums nevajag būt pārsteigtiem par to, ka nepiedzīvojam garīgo labumu ikdienas dzīvē. Nav nekādas citas iespējas atvērt mūsu apziņu Dvēseles valstībai, kā vien meditācija jeb lūgšana, Dieva lietu apcerēšana. «Tu turēsi perfektā mierā to, kura prāts ir centrēts Tevī.»

Visu cauru dienu mūsu domas ir aizņemtas ar cilvēciskajām darīšanām, ģimenes rūpēm un pienākumiem un iztikas pelnīšanu, sabiedriskām un saviesīgām aktivitātēm un dažreiz pat ar vēl svarīgākajām valsts lietām. Vai tad nebūtu dabiski kādā brīdī pa dienu vai vakarā atļacināt laiku, lai pievērstos savai iekšējai apziņai, kas ir Dieva svētnīca, un tur pakavētos pie Dieva lietām? Pirmām kārtām mums ir jāattīsta uztveres spēja, lai mēs varam arvien vairāk apjaust Dieva patieso klātbūtni Viņa svētajā templī, kas ir mūsu apziņa. Visaugstākā slepenajā vietā, kas ir Vissvētākā no Svētvietām, kas patiesi ir mūsu pašu iekšējā apziņa, tur mēs saņemam apgaismību, vadību, gudrību un garīgo spēku. «Mierīgumā un uzticībā ir jābūt jūsu stiprumam.»

Kamēr mēs mācāmies klausīties uz «lēno balsi», Dieva Gars atver mūsu apziņu tūlītējai garīgā labuma sapratnei. Mēs tiekam piepildīti ar Gara dievišķajām enerģijām; mēs tiekam apgaismoti ar Dvēseles gaismu; mēs tiekam atspirdzināti ar Dzīvības ūdeni un paēdināti ar to barību, kas neiznikst. Tiem, kas

mācās satikt Dievu savas būtības svētnīcā, šī garīgā barība nekad netiek normēta.

Lai saņemtu Dieva žēlastību, mums ir jānošķiras no sajūtu pasaules, ir jāmacās aplāpēt materiālās sajūtas un jātiek audiencē pie Dieva. Jāpanāk, lai Dievs mums kļūtu par dzīvu realitāti, dievišķu klātbūtni, svēto Garu mūsos, un tas var notikt vienīgi tad, ja esam iemācījušies medītēt, lūgt un apcerēt Dievu.

Meditācijā mēs apjaušam Kristus klātbūtni, un šī apjaušana paliek ar mums visu dienu un visu nakti, kad mēs dzīvojam laicīgo dzīvi. Šī apjaušana ņem daļību katrā mūsu piedzīvojumā un sekmē katru cenšanos. Šī Kristus klātbūtnes apziņa ir kā gaisma pie mūsu kājām un ceļzvaigzne mūsu centieniem. Tā ir Klātbūtne, kas iet mums pa priekšu, izlīdzinot bīstamās vietas. Tā ir mūsu apziņas īpašība, kuras dēļ citi mūs saprot un ciena.

No rīta uzmostoties, un, vēl labāk, pirms ceļšanās pievērsiet domas atziņai «Es un Tēvs, mēs esam viens ... dēls ... viss, kas ir mans, ir arī tavs ... tā vieta, kur tu stāvi, ir svēta zeme» un tad ļaujiet šo teicienu nozīmei atraisīt jūsu paša apziņu. Iegūstiet pārliecību par savu vienbūtību ar mūsu Tēvu, ar universālo Dzīvību, universālo Apziņu. Sajūti, cik bezgalīgs ir labums, kas mīt jūsos, tas ir pierādījums jūsu vienbūtībai ar jūsu būtnes bezgalīgo Pirmsākumu.

Tikko jūs sajūtat sevī kustību, mieru vai dievišķās Dzīvības pieplūdumu, kāpiet ārā no gultas un sāciet

fizisko gatavošanos dienai. Pirms jūs atstājat māju, apsēdieties un pārdomājiet savu vienbūtību ar Dievu.

Vilnis ir vienots ar okeānu, neatdalāms un nešķirams no visa okeāna. Viss, kas ir okeāns, ir arī vilnis; viss okeāna spēks, visa enerģija, viss stiprums, visa dzīvība un visa substance izpaužas katrā vilnī. Vilnim ir pieejams viss, kas atrodas zem tā, jo vilnis patiesībā ir okeāns, tāpat kā okeāns ir vilnis, nešķirams, neatdalāms - viens vesels. Ievērojiet šo ļoti svarīgo patiesību: nav tādas vietas, kurā viens vilnis beidzas un nākošais vilnis sākas, tā ka viļņa vienbūtība ar okeānu ietver sevī katra viļņa vienbūtību ar jebkuru citu vilni.

Tāpat kā vilnis ar okeānu ir viens, tā arī jūs ar Dievu esat viens. Jūsu vienbūtība ar universālo Dzīvību veido jūsu vienbūtību ar katru individuālu šīs Dzīvības izpausmi; jūsu vienbūtība ar dievišķo Apziņu veido jūsu vienbūtību ar katru Apziņas ideju. Tāpat kā Dieva bezgalība plūst caur jums, lai svētītu visus, ar kuriem jūs nākat saskarē, iegaumējiet, ka Dieva bezgalība plūst arī uz jums caur katru citu indivīdu visā pasaulē. Neviens ar jums nedalās tajā, kas ir viņa paša, bet gan viss, kas viņam pieder, ir no Tēva; tā arī viss, kas pieder jums, ir no Tēva, un jūs tajā dalāties ar visu pasauli. Jūs ar Tēvu, ar universālo Apziņu, esat viens, un jūs arī ar katru garīgu ideju, kas padara šo Apziņu apzinātu, esat viens.

Tā ir ārkārtīga ideja, ja jūs to spējat aptvert. Tas

nozīmē, ka jūsu intereses ir jebkura cita indivīda intereses šinī pasaulē; tas nozīmē, ka viņa intereses ir jūsu intereses; tas nozīmē, ka mums nav interešu savrup citam no cita, tāpat kā mums nav interešu savrup no Dieva; faktiski tas nozīmē, ka viss, kas ir Tēvam, ir mūsu, un viss, kas ir mums, ir jebkura cita labumam, tāpat kā viss, kas pieder viņiem, ir mūsu labumam, un tas viss - par slavu Dievam.

Šai idejai ir jāattīstās jūsos īpatnējā veidā. Tai ir drusciņu pa drusciņai dienu pēc dienas jāattīstās dažādā virzienā, iegūstot arvien lielāku jēgu, tāpēc ka Apziņa ir bezgalīga. Jūs droši vien esat ievērojuši, ka kokam ir daudzi zari un ka visi šie zari ir vienoti ar koka stumbru, tātad arī ar koka saknēm; ka koka saknes ir vienotas ar zemi un uzsūc visu, kas pieder zemei; un turklāt vēl katrs zars ir ne tikai vienots ar visu koku, bet katrs zars ir vienots ar jebkuru no pārējiem zariem, tās ir saistītas viena veseluma daļas.

Apdomājot šo ideju par jūsu vienbūtību ar Dievu un jūsu vienbūtību ar katru individuālu garīgu ideju, jums atklāsies jaunas idejas, jaunas ilustrācijas, oriģinālas ilustrācijas un simboli. Ap to laiku, kad būsiet beiguši rīta meditāciju, jūs piedzīvosiet, ka patiesi sajūtat sevī Dieva klātbūtni; jūs patiesi jutīsiet Gara dievišķo enerģiju; jūs jutīsiet sevī jaunas dzīvības pieplūdi; un tā patiešām vedinās uz citām domām.

Katru reizi, kad jūs atstājat vienu vietu, lai ietu uz citu vietu, piemēram, ejot no mājas uz darbu vai no

darba uz baznīcu un atpakaļ uz mājām, - mazliet apstājieties, lai apzinātos, ka Klātbūtne jau iepriekš ir aizgājusi sagatavot ceļu un ka tā pati dievišķā Klātbūtne paliek aiz jums kā svētība visiem, kas iet pa šo ceļu. No sākuma jūs varētu aizmirst to darīt tik daudzas reizes dienā, bet, vingrinot atmiņu, beidzot atklāsiet, ka šī darbība kļuvusi par paradumu jūsu apziņā, un jūs neko vairs neuzsāksiet bez apzināšanās, ka dievišķā Klātbūtne ir jums priekšā un aiz jums, un tādā veidā konstatēsiet, ka esat pasaules gaisma.

Viens no tematiem, kas dažos pēdējos gados mums ir bijis tuvs un dārgs, ir jautājums par mieru, bet mēs pavisam maz varam paļauties uz pastāvīgu mieru, kas balstās uz kādiem cilvēku radītiem dokumentiem vai organizācijām. Taisnība, tiem ir savs nolūks, un tie ir cilvēkiem nepieciešami, tāpat kā Desmit baušļi bija nepieciešami, līdz Kalna sprediķis tiem deva dziļāku nozīmi. Mums nav vajadzīgi Desmit baušļi, jo mums nevajag aizrādīt, lai nezogam, nemelojam, nekrāpjam, nedz arī mums jādraud ar sodu, lai mēs paliktu godīgi, tīri un nevainojami; Desmit baušļi ir vajadzīgi tiem, kas vēl nav iemācījušies būt taisnīgi taisnīguma dēļ.

Tāpat arī pasaulei ir ļoti vajadzīga kāda cilvēku organizācija un kāds cilvēku radīts dokuments, lai kaut kādā mērā uzturētu mieru šinī pasaulē. Taču īsts miers, ilgstošs miers nāks vienīgi tad, ja tas būs nonācis pie mums individuāli ar atziņu, ka mums nevajag neko no tā, kas pieder citai personai, un tātd

nav nekā, par ko karot. Viss, kas pieder Tēvam, ir mūsu. Ko gan mēs vēl varētu gribēt? Faktiski, būdami Dieva mantinieki līdz ar Kristu, mēs varētu paēdināt piecus tūkstošus jebkurā laikā un katru dienu, nemaz nedomājot par to, no kurienes tas viss nāk.

Kad visa cilvēce sāks apzināties savu patieso identitāti, tad vairs nebūs karu, konkurences, konfliktu. Līdzko mēs pilnīgi apzināties savu patieso identitāti, šī apziņa sāks izpausties kā lielāka saskaņa, veselība un panākumu sajūta, un citu pēc cita mēs pievelkam pārējos, kuri meklē to pašu ceļu. Tādējādi visi cilvēki galu galā tiks ievesti debesu valstībā.

LŪGŠANA

«Jūs lūdzat un nedabūjāt, tāpēc ka ar ļaunām sirdīm lūdzat,» saka apustulis Jēkabs. Vai jūs esat kādreiz par to domājuši, kad esat kādu laiku lūguši, bet neesat dabūjuši atbildi uz savu lūgšanu? «... ar ļaunām sirdīm lūdzat.» Tas ir iemesls.

Ja lūgšana balstās uz pārlicību, ka ir kāda nepiepildīta vajadzība vai neapmierināta vēlme, tā nekad nav patiesi prasmīga lūgšana. Tāpat arī lūgums, lai Dievs kaut ko darītu, kaut ko sūtītu, sagādātu vai dziedinātu, ir bezcerīgs.

Dažreiz cilvēki tic, ka Dievam vajag kādu kanālu, caur kuru piepildīt mūsu lūgšanu, un tāpēc mēs meklējam atbildi ārpus sevis. Mēs pieņemam, ka apgāde varētu nākt no ārienes, un skatāmies pēc tās personas vai vietas, caur kuru tai ir jānāk; vai arī - mēs varētu būt atkarīgi no kāda dziednieka vai skolotāja kā no kanāla, caur kuru jānāk dziedināšanai. Jūs «ar ļaunām sirdīm lūdzat».

Pārlicība, ka tas, ko mēs meklējam, atrodas kaut kur citur, tikai ne mūsos, ne mūsu pašu apziņā, ir tā barjera, kas mūs šķir mūsu pārlicībā no harmonijas.

Patiesa lūgšana nekad netiek adresēta kādai Būtnei ārpus mums pašiem, un patiesa lūgšana neko arī negaida no tā, kas ir ārpus mūsu būtnes. «Dieva

valstība ir jūsu vidū», un viss labums ir jāmeklē tur. Pazīstot Dievu kā mūsu būtnes realitāti, mēs zinām, ka viss labums ir ietverts šajā Būtnē, jūsu būtnē un manējā. Dievs ir mūsu būtnes substance; tārad mēs esam mūžīgi un harmoniski. Dievs ir dzīvība, un šī Dzīvība ir pašuzturoša. Viņš ir mūsu Dvēsele, un mēs esam skaidri un nemirstīgi. Dievs ir indivīda apziņa un veido mūsu būtnes intelektu.

Patiesi, ir nevis Dievs *un* jūs, bet Dievs vienmēr izpaužas *kā* jūs, un tā ir šī vienbūtība, kas nodrošina jums bezgalīgu labumu. Dievs ir individuālās būtnes dzīvība, prāts, ķermenis un substance, tāpēc nekas nevar tikt pielikts nevienam indivīdam, un patiesa lūgšana ir šīs patiesības pastāvīga atzišana.

Mūsu patiesās būtības - mūsu vienīgās būtnes bezgalīgās dabas un rakstura - apzināta izpratne patiešām ir lūgšana. Ar šādu apziņu mēs nevis lūdzam, pieprasām, gaidām lūgšanā, bet griežamies domās iekšup un klausāmies savā «lēnajā balsī», kas mūs pārliecina, ka mūsu Tēvs ir zinājis un izpildījis šo vajadzību jau pirms mūsu lūguma. Lūgšanas lielais noslēpums ir tāds, ka Dievs ir viss visā un Dievs izpaužas nemitīgi. Nav neizpausta labuma jeb Dieva. Tas, ko mēs maldīgi meklējam, vienmēr ir tepat mūsos un jau izpausts, un mums vajag zināt šo patiesību. Viss labums jau ir un ir izpausts uz visiem laikiem. *Šīs patiesības atzišana ir atbildēta lūgšana.*

Mūsu veselība, bagātība, nodarbinātība, mājoklis

un satiecība tātad nav atkarīgi no kāda attāla Dieva, tie nekad nav atkarīgi no sakaru kanāla vai personas, vai vietas, bet pastāvīgi ir tuvumā, visuresoši, tie mīt mūsu pašu apziņā; un šī fakta atzišana ir atbildēta lūgšana. «Es un Tēvs, mēs esam viens», un ar to ir pierādīts individuālās būtnes pilnīgums.

Patiesību sakot, nav Dieva *un* jūsu. Nav iespējams lūgt pareizi, kamēr šī patiesība nav saprasta; un, ja mēs neapzināmies savu reālo saistību ar Dievu, mēs lūdzam tikai aklā ticībā vai pārliecībā un nevis ar sapratni. Mūsu apzinātā atskārsmē par Būtības vienbūtību - Dzīvības, Patiesības, Mīlestības vienbūtību - rezultātā dot atbildētu lūgšanu. Patiesa lūgšana veidojas tad, ja pastāvīgi atzīstam, ka mūsu dzīvība, mūsu prāts, mūsu substance un aktivitāte ir Dieva būtības izpausme. Kad mēs atzīstam šo Dieva būtību par mūsu būtības vienīgo realitāti, tad arī spējam aptvert, ka paši esam Dieva piepildījums, pabeigta un perfekta būtne - visu ietveroša, nemirstīga un dievišķa. Mūsu individuālās būtnes dievišķuma atzišana, Dieva universāluma pieņemšana ir patiesa lūgšana, kas vienmēr tiek atbildēta. Atmetot pārliecību, ka esam kaut kas atsevišķs vai šķirts no mūsu labuma, iegūstam patiesas lūgšanas esenci. *Tas, pēc kā es tiecos, es esmu.* Lai kāds būtu labums, ko esmu domājis šķirtu no manis, īstenībā tā ir manas būtnes sastāvdaļa. Es ietilpinu, iemiesoju un ietveru pats sevi, savā apziņā to Dieva realitāti, kas veido manas

būtnes veselības, bagātības un harmonijas bezgalību. Šīs patiesības apzināta sapratne ir patiesa lūgšana.

Neskatoties uz Dieva universālumu, kas izpaužas kā nevainojama individuāla būtne, cilvēciskajā pieredzē tomēr pastāvīgi atgadās tādas nedienas, kas prasa pēc lūgšanas mūsu izpratnē. Kāda ir kļūdas, grēka vai slimības daba? Kā var tādas lietas būt, ja Dievs ir viss visā? Tas nevar būt un nav, kaut gan pastāv sāpes un nesaskaņas, un bēdas.

Bibele mums atklāj būtības pamatpatiesību, proti, ka «Dievs uzlūkoja visu, ko Viņš bija darījis, un redzi, tas bija ļoti labs». Visā šinī labajā, ko Dievs bija darījis, nav nekā, kas «aptraipa ... vai ir melīgs», un nav neviena cita radoša Principa. Kļūst skaidrs, ka tas, kas parādās kā kļūda, grēks, slimība, sāpes un nesaskaņa, ir ilūzija, mirāža vai arī nav nekas.

Kā daļu no mūsu lūgšanas atcerēsimies, ka Dieva radīja (izveidoja) visu, kas ir radīts, un šinī Dieva universā ir tikai Dieva Visurklātbūtne un Visvarenība, dievišķā Mīlestība, un tāpēc tas, kas šobrīd mums liekas kļūda, ir kļūdaina realitātes uztvere.

Mūsu pieredzē pienāk laiks, kad garīgā atklāsme individuālajai apziņai dara zināmu tādu būtības stāvokli, kas ir brīvs no mirstīgo noteikumiem un ticējumiem. Tad mēs vairs nedzīvojam mentālu apstiprinājumu un noliegumu pilnu dzīvi, bet gan saņemam no Apziņas pastāvīgus patiesības atklājumus. Dažreiz tie nāk nevis no kāda cita avota, bet no mūsu

pašu domām. Tie var nākt no kādas grāmatas vai lekcijas, vai dievkalpojuma, ko piešķir dievišķā Apziņa. Neskatoties uz šķietamo kanālu, caur kuru tie ir pie mums nonākuši, dievišķā Apziņa ir tā, kas atklāj Sevi individuālajai apziņai.

Kad mēs sākam arvien vairāk un vairāk apzināties, saprast savu vienbūtību ar universālo jeb Kristus prātu, tad jebkura mūsu vēlēšanās vai vajadzība nes līdzī katras taisnīgas domas un vēlmes piepildījumu. Vai tad nav skaidrs, ka mūsu vienbūtība ar Apziņu, ja tā ir tikusi nostiprināta pašā «iesākumā» caur mūžīgo Dieva un viņa izpaustās būtnes radniecību, neprasa apzinātas pūles, lai to iesāktu un uzturētu? Šīs patiesības sapratne ir saikne ar dievišķo Apziņu.

Daudziem lūgšana nozīmē lūgumu un petīciju Dievam vietā, ko sauc par debesīm. Tas, ka šādas lūgšanas rezultāti ir tik vispārēji lemti neveiksmei, pierāda, ka tā nav lūgšana un ka tas Dievs, kuram tiek lūgts, tur nav un neklausās. Cilvēka doma galu galā atskārta, ka šādas lūgšanas netiek atbildētas, un pievērsās patiesā Dieva un pareizās lūgšanas meklēšanai. Tā noveda pie tādas patiesības atklāšanas, kādu saprata un lietoja Kristus Jēzus un daudzi agrākie atklājēji.

Mēs mācāmies, ka «Dieva valstība ir jūsu vidū», un tāpēc lūgšanai ir jābūt vērstai uz iekšu, uz to vietu apziņā, kur universālā Dzīvība, Dievs, kļūst individualizēts kā jūs vai kā es. Mēs mācāmies, ka Dievs

iesākumā radīja (izveidoja) pasauli un atzina, ka viss ir «ļoti labs». Ja universs bija labs, tam nenovēršami vajadzēja būt pilnīgam, harmoniskam un perfektam, tā, lai mūsu lūgšana būtu nevis ubagošana pēc labuma, bet gan kļūtu par labuma visuresamības realizāciju. Tādējādi šis augstākais priekšstats atklāj lūgšanu kā labuma apstiprinājumu un kļūdas eksistenci – kā realitātes noliegumu.

Kad apstiprinājuma lūgšana pievēršas formulu lietošanai, tad rodas nosliece atgriezties pie vecmodīgās ticības lūgšanas, un tāpēc tā zaudē savu spēku. Turpretim, ja lūgšana sastāv no spontāna un sirsnīga apstiprinājuma Dieva bezgalībai un Viņa izpausmes pilnībai un harmonijai, tad cilvēks patiesi tuvojas absolūtajai lūgšanai, kas ir savienošanās ar Dievu.

Pirms tikām apgaismoti patiesībā, mēs lūdzām pēc lietām un personām, citiem vārdiem, mēs ticāmies gūt kādu personisku rezultātu. Emersons*, kas bija apveltīts ar plašu redzes spēju, rakstītāja: «Lūgšana, kas kāro kādu īpašu patēriņa priekšmetu, kaut ko mazāku par visu labo, ir aplama.» Tad šis gudrais vīrs definēja lūgšanu: «Lūgšana ir dzīves faktu apcere no visaugstākā viedokļa. Tā ir apbrīnojošas un gaviļejošas dvēseles saruna pašai ar sevi. Tas ir Dieva gara apliecinājums, ka Viņa darbs ir labs ... Tiklīdz cilvēks paliek viens ar Dievu, viņš vairs neubagos.» Lūgšanu nevajag saprast kā iešanu pēc kaut kā pie Dieva, jo, kā turpina Emersons: «Lūgšana kā līdzeklis, lai dabūtu

---

* Anglijas mistiķis un dzejnieks 19. gadsimtā. (Tulk. Piez.)

privātu labumu, ir zemiskums un zādzība.»

Tātad mēs zinām, kas nav lūgšana, un esam atskārtusi, ka lūgšana ir mūsu Pašu, individuālās Dvēseles, vienotība ar Dievu, universālo Dvēseli. Īstenībā individuālā Dvēsele un universālā Dvēsele ir nevis divas atsevišķas, bet viena pati, un šīs patiesības apzināta izpratne rada vienotību jeb vienbūtību, kas ir patiesa lūgšana.

Jēzus teica «Mana valstība nav no šīs pasaules», un tas mums lūdzot jāpatur prātā. Iešana pie Dieva ar kādu pasaulīgu prasību vai iekāri ir veltīga. Kad mēs ieejam savā Gara svētnīcā, mums vajag atstāt ārā visas pasaulīgās vēlēšanās, vajadzības un trūkumus. Mums vajag atmest «šo pasauli» un iet pie Dieva tikai vienā nolūkā - panākt saziņu ar Dievu, vienotību jeb vienbūtību ar Dievu. Mums nevajag lūgt, lai kaut ko iegūtu vai kaut ko mainītu vai labotu.

Ja lūgšana ir apzināta vienbūtība ar Dievu, tā vienmēr sniedz harmoniju, mieru, prieku, panākumus. Tās ir šīs «piemetamās lietas». Nav tā, ka Gars producētu vai dziedinātu, vai labotu materiālo jeb fizisko universu, bet gan - mēs paceļamies augstākā apziņas līmenī, tur, kur nav matērijas un tāpēc nav arī nesaskaņas, disharmonijas, slimošanas un trūkuma.

Saziņa ar Dievu ir patiesa lūgšana. Tā ir Viņa klātbūtnes un spēka atklāšanās indivīda apziņā, un tā dara jūs «katru mazliet pilnīgāku». Saziņa ar Dievu īstenībā ir «lēnās balss» klausīšanās. Šinī saziņā jeb

lūgšanā nevis vārdi plūst no jums uz Dievu, bet Dieva klātbūtnes apziņa izpaužas kā tās patiesības un mīlestības uzņemšana, kura ieplūst jūsos no Dieva. Tas ir svēts būtnes stāvoklis un nekad neatstāj mūs tur, kur mūs atrod.

METAFIZISKĀ DZIEDINĀŠANA

Dziedināšana vienmēr ir proporcionāla tam, kā mēs saprotam patiesību par Dievu, cilvēku, ideju, ķermeni. Dziedināšanai nav nekāda sakara ar kādu «tur ārpusē», ko sauc par pacientu. Ja kāds prasa pēc garīgas palīdzības vai dziedināšanas, tad ar to viņa līdzdalība šajā procesā beidzas, līdz viņš atzīst savu tā saukto dziedināšanu. Mēs neesam ieinteresēti tā sauktajā pacientā, viņa sūdzībā, slimības iemeslā vai tās veidā, nedz arī viņa grēkos vai bažās. Tagad mēs esam ieinteresēti tikai būtības patiesībā - patiesībā par Dievu, cilvēku, ideju, ķermeni. Šīs patiesības darbība mūsu apziņā ir Kristus, Glābējs, jeb dziedinošā ietekme.

Neveiksmi dziedināšanā rada daudzas maldīgas zināšanas attiecībā uz patiesību par Dievu, cilvēku, ideju un ķermeni. Un šīs maldu zināšanas nāk pirmām kārtām no ortodoksālajiem reliģiskajiem ticējumiem, kas nav tikuši izravēti no mūsu domām. Maz ir tādu, kas saprot, cik lielā mērā viņus apžilbinājusi māņticīgā ortodoksija.

Ir tikai viena atbilde uz jautājumu «Kas ir Dievs?», un šī atbilde ir «ES ESMU». Dievs ir indivīda prāts un dzīvība. Katra mentāla izvairīšanās vai iekšējs iebildums sakarā ar šo jautājumu lemts galīgi neveiks-

mei. Ir tikai viens universāls *Es*, vai nu to izsaka Jēzus Kristus, vai arī Džons Smits. Jēzus, atklādams - «... kas Mani redz, redz To, kas Mani sūtījis» -, ir atklājis universālu patiesību jeb principu. Te nedrīkst būt nekādas laipošanas. Vai nu jūs saprotat šo patiesību vai ne - un, ja jūs to nesaprotat, tad jums vairs nav nekādas vajadzības meklēt tālāk pēc dziedināšanas neveiksmes iemesla. Jēzus Kristus atklāsme ir skaidra: «ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība.» Ja jūs nevarat to pieņemt kā principu un tāvad kā patiesību par sevi un par ikkatru indivīdu, tad jums nav pamata, uz kura stāvēt. Patiesība ir tā, ka Dievs ir katra indivīda prāts un dzīvība. Dievs ir vienīgais *Es*.

Tad seko jautājums «Kas ir cilvēks?», un atbilde ir tāda, ka cilvēks ir ideja, ķermenis, izpausme. Mans ķermenis ir ideja jeb izpausme. Tāpat arī mana nodarbošanās, māja, bagātība - tas viss eksistē kā ideja, izpausme vai izteiksme. Šī un ne cita iemesla dēļ mans ķermenis ir manas apziņas precīzs attēls un līdzība, un tas atspoguļo vai izteic manas eksistences apziņas īpašības, raksturu un dabu.

Tāvad mēs saprotam, ka *Es* esmu Dievs, ka Dievs ir katra indivīda prāts un dzīvība, ka ķermenis eksistē kā Dieva ideja. Dievs jeb ES ESMU ir universāls, bezgalīgs, visuvarens un visuresošs; tāvad idejas ķermenis ir tikpat neiznīcināms, nesabojājams un mūžīgs. Tas nekad nav dzimis un nekad nemirs. *Es* nekad nebūšu bez apzinātas sapratnes par savu ķermeni; tāvad *es*

nekad nebūšu bez sava ķermeņa.

Kad mēs skatāmies uz ārpasauli ar savām acīm, mēs nevērojam savu ķermeni, mēs neredzam šo bezgalīgo dievišķo idejas ķermeni: mēs vērojam vairāk vai mazāk universālu priekšstatu par šo ideju. Ja mēs redzam veselīgu ķermeni, skaistu puķi vai koku, tad mēs redzam labu priekšstatu par šīs idejas ķermeni, puķi vai koku. Ja mēs redzam novecojošu, slimu ķermeni, novītušu puķi vai trūdošu koku, tad mēs vērojam aplamu priekšstatu par dievišķo ideju. Kolīdz uzlabojam savus priekšstatus par idejas ķermeni jeb izpausmi, mēs šo priekšstatu uzlabošanu saucam par dziedināšanu. Patiesībā nekas nav noticis tā sauktajam pacientam vai viņa ķermenim - pārmaiņa ir notikusi indivīda apziņā un kļūst redzama kā uzlabota pārlicība jeb dziedināšana. Šī iemesla dēļ dziedniekam jāuzņemas atbildība par dziedināšanu vienam pašam un nekad nevajag mēģināt novelt vainu par neveiksmi uz to personu, kas lūgusi palīdzību. Šis indivīds ir ES ESMU, Dzīvība, Patiesība un Mīlestība, un viņa ķermenis eksistē kā perfekta garīga, mūžīga, harmoniska ideja, kas ir pakļauta vienīgi Principa, Dvēseles, Gara likumiem, - un mūsu privilēģija, pienākums un atbildība ir zināt šo patiesību, un tad patiesība darīs brīvu katru personu, kas griežas pie mums.

Kā individuāla bezgalīga garīga apziņa es iemiesoju savu universu, es iemiesoju jeb ietveru ideju par

ķermeni, māju, nodarbošanos, ieņēmumiem, veselību, bagātību un sadraudzību, un tas viss ir pakļauts vienīgi garīgajam likumam un dzīvībai. Ķermenis nav patstāvīgs: to saskanīgi pārvalda garīga vara. Ja ķermenis liekas neharmonisks, kūtrs vai pārmērīgi aktīvs, ja tas mainās vai cieš sāpes, tad tas vienmēr ir aiz pārliecības, ka ķermenis ir patstāvīgs, ka tam pašam no sevis ir vara kustēties vai nekustēties, sāpēt, sasirt vai mirt. Tā nav tiesa. Ķermenis nav patstāvīgs. Tam nav pašam sava intelekta vai darbības. Visa darbība ir prāta darbība, tātad visvarenā Dieva darbība. Ja mēs zinām šo patiesību, tad ķermenis reaģē uz šo zināšanu jeb patiesības sapratni. Ķermeņi nekas nemainās, tāpēc ka kļūda tur nekad nav bijusi. Gluži vienkārši mainās priekšstats par patiesību, kas jau ir, kas vienmēr ir bijusi un vienmēr būs. Atcerieties, ka nav pacienta «tur ārpusē» un nav neviena ķermeņa tur ārā, kuru vajadzētu dziedināt, pilnveidot vai izlabot. Tas allaž ir kāds nepareizs priekšstats vai pārliecība, kas jāizlabo individuālajā domāšanā.

Kad mēs sākam saprast, ka ķermenis nedarbojas pats no sevis, ka tas pakļaujas tikai prāta dzenuliem, tad varam ignorēt tā sauktos neharmoniskos ķermeņa stāvokļus un uzticēties tai patiesībai, ka Dzīvība vienmēr izpaužas harmoniski, perfekti un mūžīgi kā dievišķās idejas ķermenis.

Sapratne par to, ka ES ESMU individuāla bezgalīga garīga apziņa, kas ietver sevī katru pareizu ideju un

harmoniski to pārvalda, nodrošina veselību, saskaņu, mājas, darbu, atzinību, mieru, prieku un kontroli. Saprātne par to, ka tā ir patiesība attiecībā uz katru cilvēku, kļūdē naida, nesaticības un pretestības ilūziju. Tā arī padara jūs par praktizējošu dziednieku vai skolotāju, vienalga, vai jūs ar to nodarbojaties profesionāli vai ne.

Tātad esam nonākuši pie tā, ka mums ir jāstājas pretī mūsu ortodoksālajām māņticībām un jāatmet tās. Vai Dievs sūtīja Jēzu pasaulē, lai to glābtu no grēka, slimībām un verdzības? Nē, Dievs, bezgalīgais Princips, Dzīvība, Patiesība un Mīlestība, nepazīst maldīšanos, ļaunumu, grēku vai grēcinieku. Jēzus saprata šo patiesību tik skaidri, ka šī sapratne kļuva par Glābēju, dziedinātāju, skolotāju, tāpat kā notiks ar jums. *Patiesības darbošanās individuālajā apziņā ir vienīgais Kristus.* Neviena persona nekad nav Kristus. Patiesības darbība indivīda apziņā veido to vienīgo Kristu, vienmēr klātesošo Kristu, kas bija «pirms Ābrahāma». Patiesības darbība jūsu apziņā ir jūsu Kristus. Patiesības darbība Budas apziņā atklāja, ka grēks, slimība un nāve ir ilūzija, mirāža. Patiesības darbība Jēzus Kristus apziņā atklāja matērijas nebūtību; tā atklājās kā dziedinoša apziņa, kuras priekšā grēks un slimība pazuda un nāve tika uzveikta. Katram maldīgam priekšstatam vai nu par ķermeni vai nodarbošanos, veselību vai baznīcu ir jāpazūd, kad individuālajā un kolektīvajā apziņā parādās to

pareizā ideja.

Kā ir ar bezvainīgo ieņemšanu jeb garīgo piedzimšanu? Bezvainīgā ieņemšana jeb garīgā piedzimšana ir Patiesības jeb Kristus idejas ienākšana individuālajā apziņā. Tā parādījās Jēzū kā atklāsme «ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība ... ES ESMU augšāmcelšanās un dzīvība ... Un, kas Mani redz, redz To, kas Mani sūtījis». Patiesības iedarbība manā apziņā, mans Kristus, atklāj to, ka es esmu individuāla bezgalīga garīga apziņa, kas ietver mani visu, arī manu ķermeni, manu veselību, bagātību, nodarbošanos, ieņēmumus, māju, sabiedrību, mūžību un nemirstību.

Lai jūsu pirmais un pēdējais, un vienīgais rūpju objekts ir Patiesības darbība jūsu apziņā, tad jūsu Kristus atklās Pats Sevi individuālā un bezgalīgā veidā.

Ļaunums neeksistē. Tāpēc apturēsim pretestību tai īpašajai mūsu cilvēciskās eksistences nesaskaņai jeb disonansei, ar kuru sastopamies tagad. Šī šķietamā disonanse pazudīs, kad mēs spēsim izbeigt pretestību tai. To mēs varam izdarīt tikai atbilstoši savai apjautai par universa garīgo dabu. Tā kā šī ir patiesība, tad skaidrs, ka ne debesīs, ne uz zemes nevar būt nekādu kļūdu, un tāpēc neapgaismota cilvēciskā doma saskata kļūdu tieši tanī vietā, kur redzams Dievs, disonansi tur, kur ir saskaņa, naidu tur, kur ir papildnam mīlestības, un bailes tur, kur jābūt pašļāvībai.

Tas darbs, ko esam uzsākuši, ir cenšanās saprast, ka mēs esam individuāla bezgalīga garīga apziņa, kas sevī iemieso visu labo. Šī ir tā dziesma, ko mēs dziedāsim, tas sprediķis, ko mēs teiksim, tā mācība, ko mēs sludināsim, un, kamēr nebūs nākusi saprašana, šis būs mūsu temats, mūsu motīvs. Šī ir tā patiesības sudraba aukla, kas vijas cauri katrai mūsu vēstij.

Nekas nevar jums tuvoties; nekas nevar jums tikt pievienots, jūs jau esat tā vieta apziņā, caur kuru plūst Bezgalība. Tam, ko mēs saucam par jūsu cilvēciskumu, ir jāstāv klusu, lai būtu kā skaidra rūts, caur kuru jūsu bezgalīgais individuālais Pats varētu parādīties, izteikties vai atklāties.

Vērojot Niagaras ūdenskritumu, mēs varētu pieņemt, ka tas izsīks, ja nepārtraukti gāžas tik milzīgi daudz ūdens, bet, palūkojoties aiz šī tuvējā skata, mēs redzam Ēri ezeru un aptveram, ka faktiski tāda Niagaras ūdenskrituma nemaz nav, ka tas ir tikai vārds, kas dots Ēri ezeram tanī vietā, kur ūdens gāžas pār krauju un kļūst par ūdenskritumu. Niagaras ūdenskrituma nebeidzamību nodrošina fakts, ka Niagaras ūdenskrituma pirmsākums, tas, kas to radījis, patiesībā ir Ēri ezers.

Tāpat ir ar mums. Mēs esam tā vieta, kurā Dievs kļūst redzams. Mēs esam Vārds, kas kļuvis miesa. Mūsu Pirmsākums, tas, kas mūs radījis, ir Dievs - bezgalīga dievišķa Būtne. Mēs esam Dieva būtība,

Dievs redzamā veidā, Dieva izpausme. Tas ir mūsu būtnes patiesais krāšņums.

Stāsta, ka Markoni agrā jaunībā esot bijis pārliecināts - tas, kas pasaulei dos bezvadu sakarus būs viņš, nevis kāds no daudzajiem zinātniekiem, kuri jau gadiem ilgi eksperimentējuši. Pēc tam, kad viņš bija savu solījumu izpildījis, viņam esot jautāts, kā viņš varējis būt tik drošs, ka sasniegs mērķi. Viņš atbildējis, ka citi zinātnieki vispirms mēģinājuši pārvarēt gaisa elektrisko pretestību, lai varētu ziņas sūtīt pa gaisu, turpretim viņš jau esot atklājis, ka gaisam tādas pretestības nemaz nav.

Pasaule cīnās pret ļaunuma varu, bet mēs jau esam atklājuši, ka tādas varas nemaz nav. Kamēr medicīnas zinātne cenšas uzveikt vai izārstēt slimības un teoloģija pūlas pieveikt grēku, tikmēr mēs esam uzzinājuši, ka slimības un grēks nemaz reāli nepastāv un ka mūsu tā sauktā dziedināšana tiek panākta ar šo sapratni.

Mēs zinām, ka ir tādas cilvēciskas parādības, ko sauc par grēku un slimību, bet mēs arī zinām, ka mūsu būtnes bezgalīgās garīgās dabas dēļ tām nav reālas būtības; tās nav ļauni spēki; nekāds princips tās nebalsta; tāpēc tās eksistē tikai kā kaut kas nereāls, kas tiek uzskatīts par realitāti, ilūzija, kas tiek uzlūkota par patiesu stāvokli, patiesās esamības kļūdaina sapratne.

Mēs sevi sasaistām, ticot ka ārpus mums pastāv divējāds spēks - labais spēks vai ļaunais spēks. Viss

spēks ir iedots jums. Un šis spēks vienmēr ir labs, jo tas plūst no bezgalīgā Pirmavota. Šī svarīgā fakta atzīšana dod neizsakāmu mieru un prieku, turklāt to sajūt visi, kas nonāk jūsu domas lokā. Tas padara jūs par cilvēku mīluli. Tas sniedz jums atzinību un atlīdzību. Tas liek cilvēkiem jūs atcerēties un kļūst par mūžīgas labvēlības pamatu.

Kad vien jūs sastopaties ar problēmu, lai arī kāda tā būtu, meklējiet atrisinājumu paši savā apziņā. Neskraidiet visur kur apkārt, nemeklējiet atbildi pie vienas vai otras personas, neskatieties pēc atrisinājuma ārpus sevis, bet vērsieties sevī. Prāta klusumā un mierā ļaujiet problēmai atklāt pašai sevi. Ja, pirmo vai otro, vai trešo reizi mierīgi vērsoties pie savas iekšējās valstības, jums neizdodas apjaust šo ainu visā pilnībā, tad mēģiniet atkal un atkal. Jūs neko nenokavēsiet, nedz arī atrisinājums nāks par vēlu. Mācīdamies paļauties uz šādu darbošanos ar savām problēmām un piedzīvojumiem, jūs arvien izveicīgāk spēsiet uztvert, ko jūsu prāts atklāj par harmoniju.

Pārāk ilgi jūs esat meklējuši sev veselību, mieru un labklājību ārpus sevis. Tagad iesim iekšā un uz zināsim, ka visā mūsu apziņas jomā nav nevienas neveiksmes vai vilšanās, nedz arī mēs tur jebkad atradīsim vilcināšanos vai nodevību, ja tur ir rodams mūsu pašu Dvēseles miers un ja bezgalīgais Princips valda, sargā, vada un aizstāv uz katra soļa visa mūža garumā.

Neesiet pārsteigti, kad jums atklājas šī izcilā patiesība, ka jūsu apziņa ir tas visuvarenais un vienīgais spēks, kas iespaido jūsu darbošanos, uzrauga un uztur jūsu veselību, atklāj jūsu gara spējas un virza jūs uz panākumiem katrā dzīves ceļā. Vai tas jūs pārsteidz? Nav nekāds brīnums! Līdz šim jūs esat ticējuši, ka kaut kur eksistē kāda dievišķa Vara, kāda augstāka Klātbūtne, un, ja jūs To spētu sasniegt, Tā varētu jums palīdzēt vai pat dziedināt ķermeni no slimībām.

Tagad jums kļūst skaidrs, ka Dieva apziņa ir katra individuāla cilvēka apziņa; tā ir visuvarenība un pastāvīgā klātbūtne, kas jūs nekad neatstās un neatmetīs, un Tā ir jums tuvāk nekā elpošana. Nevajag To lūgt vai kaut ko Tai izlūgties, vai citādi censties iegūt Tās labvēlību: jums vajadzīga tikai šī atziņa, un tā jūs vedīs uz šīs patiesības pilnīgu izpratni. No šī brīža jūs būsiet brīvs *un jutīsiet* pastāvīgu pārlicību par šīs apgaismotās apziņas klātbūtni un varu. Tagad jūs varat teikt: «Es nebaidīšos no tā, ko cilvēks man varētu nodarīt.» Jums vairs nebūs bailes no nosacījumiem vai apstākļiem, kas ir šķietami ārpus jums un nepakļaujas jūsu kontrolei. Tagad jūs zināt, ka viss, kas var atgadīties jūsu pieredzē, faktiski notiek jūsu apziņā un tātad ir padots tās vadībai un kontrolei.

Tāpat jūs nekad neaizmirsīsiet to jūtu dziļumu, kas pavadīja šo iekšējo atklāsmi, kā arī pārlicību un drosmi, kuras tai uz pēdām sekoja. Dzīve vairs nav

problēmu pilna notikumu sērija, bet tā ir liksma topošu iepriecinājumu virkne. Neizdošanās tiek skaidrota ar universālu ticību varai ārpus mums pašiem; turpretim panākumi ir dabīgās sekas mūsu iekšējās bezgalīgās varas atzīšanai.

Atbrīvošanās no bailēm, raizēm un šaubām dod iespēju darboties normāli, veselīgi un pārliecināti. Ķermenis tūlīt reaģē uz uz tiem dzenuļiem, kurus saņem no iekšienes. Jauns spars, spēks un fizisks miers seko tikpat dabīgi kā spirtums seko miegam. Maz ko mēs zinām par bagātību krājumiem sevī, līdz sākam iepazīt paši savas apziņas pasauli, savas Dvēseles valstību.

Kad mēs apņemam un ieejam savas būtnes svētībā, lai gūtu atbildi uz kādu nozīmīgu jautājumu vai kādas ļoti svarīgas problēmas atrisinājumu, tad ir labāk, ja neformulējam savu ideju, neko neplānojam un neļaujam mūsu vēlmēm konkrētajā jautājumā ietekmēt mūsu domu. Tā vietā mums vajadzētu, cik vien iespējams, nomierināt darbīgo prātu un ieklausīties. Tā nav personiskā prāta sajūta jeb apzinātais prāts, kam būtu jāsaģādā atbilde, nedz arī izglītotais prāts jeb prāts, kuru veidojusi mūsu apkārtnē un pieredzē, bet gan tas ir Dieva prāts, mūsu Realitāte, radošā Apziņa. Un to vislabāk var sadzirdēt, kad maņa un spriest spējīgais prāts klusē.

Šī dievišķā Apziņa ne tikai rāda ikkatras problēmas atrisinājumu un pareizo virzienu ikvienā situācijā,

bet, būdama bezgalīga, Tā ir arī katra indivīda apziņa, kas saved kopā katru personu un apstākli visu labā.

Protams, mēs nevaram panākt, lai šī universālā Apziņa sadarbotos ar mums kādam citam par postu vai zaudējumu. Tas, kas tiek paveikts mūsu prāta valstībā un ar tās starpniecību, vienmēr ir konstruktīvs gan indivīdam, gan kolektīvam. Tāpēc tas nekad nevar sagādāt kādam citam kaitējumu, zaudējumu vai aizvainojumu. Mēs arī nevaram raidīt savu domu uz kādu citu personu vai izsūtīt to ārpus sevis jebkurā virzienā. Tas, ko mūsu prāts mums atklāj, iedarbojas tanī pašā brīdī kā visu iesaistīto personu kopējā apziņa. Mums nemaz nav jācenšas sasniegt kādu citu prātu vai ietekmēt citu personu. Atcerieties, ka tās Apziņas aktivitāte, kura uzplaukst kā jūs vai es, ir ietekme uz visiem citiem, kas varētu būt iesaistīti vai ieinteresēti šinī pašā problēmā vai situācijā.

Apziņā nav neatrisinātu problēmu, un šī pati Apziņa - mūsu individuālā apziņa - ir vienīgais spēks, kurš vajadzīgs, lai nodibinātu un uzturētu harmoniju visā, kas mūs interesē. Tā ir mūsu vēršanās uz iekšu, un tā parāda jau gatavu atrisinājumu. Ieklausoties mēs uztveram to klātbūtni un spēku, kas ir mūsos. Klusie pārdomu brīži atklāj to bezgalīgo spēku un konstruktīvo enerģiju, un gudro virzienu, kas jau vienmēr ir mūsos mājojis. Tā mēs atklājam savā mentālajā valstībā savu Burvju lampu. Tā vietā, lai to berzētu un izteiktu vēlēšanos, mēs klusumā vērsa-

mies uz iekšu un klausāties - un viss, kas ir nepieciešams dzīves harmonijai un panākumiem, plūst ārā bagātīgi, un mēs mācāmies dzīvot priecīgi, veselīgi un veiksmīgi - un to panāk nevis kāda persona vai apstākļi ārpus mums, bet gan tā ietekme un žēlastība, kas mīt mūsu pašu būtnes iekšienē.

Vairs nav nepieciešams pūlēties sev pakļaut darba biedrus vai ģimenes locekļus. Likums, kas ir mūsos, uztur mūsu tiesības un privilēģijas. Katra patiesa mūsu sirds vēlme tagad tiek piepildīta, turklāt bez cīņas un konflikta, bez bailēm un šaubām. Jo vairāk mēs iemācāmies atslābināties un ātri pārlūkot savas patiesās vēlmes, jo ātrāk un vieglāk tās tiek piepildītas. No mums netiek prasīts, lai mēs ciešam visu savu mūžu vai bezgalīgi pūlamies iegūt kādu kārotu labumu, - tādā gadījumā mums nav izdevies apjaust iekšējo likumu, kas ir spējīgs nodibināt un uzturēt mūsu ārējo labklājību.

Sākumā mums šķiet dīvaini, ka iekšējie likumi pārvalda ārējos notikumus, - un sākumā varētu likties grūti sasniegt tādu apziņas stāvokli, kurā šie mūsu iekšējās būtības likumi iegūtu taustāmu izpausmi. Tomēr mēs to sasniegsim - kaut arī tikai proporcionāli savai spējai mentāli atslābināties -, lai iegūtu iekšēju klusumu un mieru un tad rāmi apcerētu to atklāsmi, ko saņemam paši no sevis. Mierīgums un pašātvība drīz vien nostāda mūs aci pret aci ar realitāti un tiem reālajiem likumiem, kas mūs pārvalda.

Lai jūsu domās nepaceltos jautājums, kā gan likums, kas darbojas jūsu apziņā, bez kādas apzinātas piepūles vai vadības var ietekmēt indivīdus un apstākļus ārpus jums pašiem, es jūs lūdzu - vērojiet iekšējo likumu atzīšanas sekas un mācieties no saviem novērojumiem.

Mēs jau esam sapratuši, ka savu pasauli ietveram paši sevī; arī to, ka viss, kas eksistē kā personas, vietas un lietas, pastāv tikai mūsu pašu apziņā. Mēs nevaram apzināties it neko ārpus mūsu mentālās sfēras. Un viss, kas ir mūsu prāta valstībā, tiek priecīgi un harmoniski vadīts un uzturēts ar iekšējiem likumiem. Ne mēs šos likumus nosakām, ne arī realizējam: tie pastāvīgi darbojas mūsos un pārvalda pasauli ārpus mums.

Iekšējais miers pārtop ārējā harmonijā. Mūsu domas, kļūdamas iekšēji brīvas, zaudē baiļu, šaubu vai neapmierinātības sajūtu. Kad sākam apzināties savu virskundzību, mēs iegūstam lielāku drošību, pašāvēību un pārliecību. Mēs kļūstam par jaunu būtņi, un pasaule atspoguļo mūsu pašu jauniegūto nostāju pret to. Pamazām no iekšienes izaug sapratne par mūsu līdzcilvēku un viņa problēmām, un no mums plūst ārā vairāk mīlestības - vairāk iecietības, atsaucības, izpalīdzības un līdzjūtības. Mēs piedzīvojam, ka pasaule atbild uz mūsu jaunāko priekšstatu par to, un tad viss Universs steidzas izbērt savus dārgumus mums klēpī.

Daudzi lieliski līgumi un vienošanās slēgti gan starp valstīm, gan atsevišķiem cilvēkiem, un gandrīz visi ir bijuši neveiksmīgi, jo neviens dokuments nav labāks par to cilvēku raksturu, kuriem tas jāisteno. Kad mūs piepilda iekšējās būtības uguns, tad mums vairs nav vajadzīgi kontrakti un vienošanās raksti, jo mūsu būtībā sāk valdīt taisnīgums, godīgums, gudrība un laipnība, un šīs īpašības atbalsojas visos, kas kļūst par daļu no mūsu pieredzes mājās, birojā, veikalā un visā sabiedriskajā dzīvē. Tas labums, kas parādās mūsu apziņā, ir ticis mums «atmērots» ar «saspaidītu, sakratītu un pārpārim ejošu mēru».

Šinī jaunajā apziņā mēs mazāk dusmojamies par citu cilvēku rīcību, esam mazāk neiecietīgi pret viņu trūkumiem, mazāk uztraucamies par viņu neveiksmēm. Tāpat mūs vairs nekavē un neierobežo ārējie apstākļi, mēs vai nu nesastopamies ar tiem vai arī paejam tiem garām gandrīz bezrūpīgi. Mēs aptveram, ka kaut kas mūsos pārvalda mūsu universu; kāda iekšēja Klātbūtne uztur ārējo harmoniju. Mūsu pašu Dvēseles miers un klusums nosaka saskaņu un sekmes mūsu ikdienējā pieredzē.

Viss, kas noticis līdz šim, ir bez nozīmes, ja jūs neesat sapratuši, ka ar visu patiesības zināšanu jums ir jābūt Kristus apēnotiem.

Kad individuālajā apziņā atāust Kristus sapratne, tad personiskā sevis izjūta samazinās. Kristus kļūst par mūsu reālo būtņi. Mums vairs nav pašiem savu

vēlmu, savas gribas, sava spēka. Kristus apēno mūsu personisko savdabību. Kaut kur apziņas nomalē vēl mīt ierobežotā uztvere, kas dažreiz mēģina aizstāvēt savas tiesības vai pat pakļaut sev notikumus. «Jo labo, ko gribu, es nedaru, bet ļauno, ko negribu, to es daru,» teica apustulis Pāvils.

Tas gan lai jums ir skaidrs, ka personiskais pats nevar harmoniski dziedināt, mācīt vai kaut ko pārvaldīt. Šo dziņu jums vajag turēt grožos, lai Kristum būtu pilna valdīšana mūsu apziņā.

Tas darbs, kas tiek darīts burta kalpībā, ar deklarācijām un tā saukto iztirzāšanu, ir nenožīmīgs salīdzinājumā ar to, kurš tiek paveikts, pakļaujot mūsu gribu un darbību Kristum.

Kristus mūsu apziņā visskaidrāk ienāk tanīs brīžos, kad mēs aci pret aci saskaramies ar problēmām, uz kurām mums nav atbildes un nav arī nekāda spēka, ar ko tās pārvarēt, un tad mēs atskārstam, ka «pats no sevis es nespēju darīt nekā». Šajos izsīkuma brīžos maigais Kristus mūs apēno, iegulst mūsu apziņā un noremdina raizpilno prātu: «Miers ar jums. Esiet klusi!»

Kristū mēs gūstam atpūtu, mieru, atbalstu un dziedināšanu. Mūs pārņem garīgās maņas nepārpūlētais spēks, nesaskaņas un disharmonija izgaist kā tumsa, kas pazūd, gaismai tuvojoties. Patiesi, to var salīdzināt tikai ar rītausmu; un dievišķā Gaisma, pakāpeniski ieplūstot, iekrāso mūsu prāta ainas un

citū pēc citas izkļiedē sajūtu ilūzijas - vistumšākās vietas cilvēciskajās domās.

Ikdienas dzīves spriedze atņemtu mums šo lielisko Garu, ja vien mēs nepapūlētos bieži apmeklēt savas iekšējās būtības svētnīcu un tur ļaut Kristum būt mūsu goda viesim.

Nekad neļaujiet, ka tukša augstprātība vai ticība paša spēkam attur jūs no šīs svētās pieredzes. Esiet gatavi. Esiet uztverīgi. Esiet mierīgi.

APGĀDE

Pirmā daļa

Apģādes noslēpums ir atrodams Lūkas evaņģēlija 12. nodaļā:

Un Viņš sacīja Saviem mācekļiem: «Tāpēc Es jums saku: nezūdieties savas dzīvības pēc, ko ēdīsiet, ne arī savas miesas pēc, ar ko ģērbīsieties.

Jo dzīvība ir labāka nekā barība un miesa labāka nekā apģērbs.

Nemiet vērā kraukļus, kas nedz sēj, nedz pļauj, kam nav ne šķūņa, ne klēts, bet Dievs viņus uztur. Cik daudz vairāk jūs esat vērti nekā putni.

Kurš jūsu starpā ar visu savu zūdišanos var savam mūžam pielikt kaut vienu olekti?

Ja nu jūs pat vismazākās lietas nespējat, ko jūs zūdāties pārējo lietu pēc?

Nemiet vērā lilijas, kas ne vērpj, ne auž. Bet Es jums saku: pat Salamans visā savā greznumā nav bijis tā apģērbts kā viena no tām.

Bet, ja jau zāli laukā, kas šodien aug, bet rīt tiek krāsni mesta, Dievs tik skaisti apģērbj, cik vairāk jūs, jūs mazticīgie!

Tāpēc neraizējieties arī jūs par to, ko ēdīsiet un ko dzeršiet, un neuztraucieties,

jo visu to meklē pasaules tautas. Jūsu Tēvs jau zina, ka jums viss tas vajadzīgs.

Dzenieties vairāk pēc Dieva valstības, tad jums šīs lietas tiks piemestas.

Nebīsties, tu mazais ganāmais pulciņ, jo jūsu Tēvs ir nolēmis jums piešķirt Valstību!...»

Lūkas evaņģēlijs 12:22-32.

Rodas jautājums: kā ir iespējams neraizēties par naudu, kad jāpilda neatliekamas saistības? Kā mēs varam uzticēties Dievam, ja gadu no gada mums jāastopas ar finansiālajām problēmām, kas parasti nemaz nav radušās mūsu vainas dēļ? Lūkas evaņģēlija pantos redzam, ka pārvarēt grūtības mēs varam, nedomājot par savu apgādi - vai nu par naudu, pārtiku, drēbēm, vai ko citu. Un iemesls, kāpēc mums nav jāuztraucas par šīm lietām, ir tas, ka «jūsu Tēvs ir nolēmis jums piešķirt Valstību», jo Viņš «zina, ka jums viss tas vajadzīgs».

Lai mēs varētu pilnīgi uzticēties šai iedvesmotajai Svēto Rakstu vēstij, mums ir jāsaprot, ka nauda ir nevis apgāde, bet gan apgādes rezultāts jeb efekts. Tādu lietu kā nauda, drēbes, māja, automobiļi vai pārtikas krājumi nemaz nav. Tas viss ir tikai apgādes efekts, un, ja šī bezgalīgā apgāde nebūtu jūsos, tad arī nekad nebūtu šo «piemesto lietu» jūsu pieredzē. Piemestās lietas, protams, ir tās praktiskās lietas, piemēram, nauda, pārtika un apģērbs, kas ir tik nepieciešamas šinī mūsu esamības stadijā.

Ja nauda nav apgāde, kas tad tā ir? Novirzīsimies uz brīdi no temata un apskatīsim apelsīnu koku, kad tas ir pilns ar augļiem. Mēs zinām, ka apelsīni nav apgāde, jo, kad tie ir apēsti vai pārdoti, vai atdoti, tūlīt sāk augt jauna raža. Iepriekšējo apelsīnu vairs nav, bet to apgāde paliek, jo kokā darbojas likums. Sauciet to par Dieva likumu vai dabas likumu - likuma nosaukums nav svarīgs, bet svarīgi ir atzīt, ka ir likums, kas darbojas šinī kokā jeb caur šo koku, jeb kā pats šis koks. Likums darbojas, lai caur saknēm tiktu uzsūktas minerālvielas, saņemtas citas vielas un elementi no gaisa, ūdens un saules gaismas un lai tie pārveidotos enerģijā, kas tiek vilkta uz augšu pa koka stumbru un sadalīta pa zariem, un beidzot sūtīta, lai parādītos kā ziedi. Noteiktā laikā šis likums pārvērš ziedus zaļās bumbiņās, un tās izaug par pilnīgi gataviem apelsīniem. Apelsīns ir rezultāts jeb efekts, ko dod šis likums, kurš darbojas apelsīnu kokā jeb caur to, jeb kā

patš apelsīnu koks. Tik ilgi, kamēr šis likums eksistē, mums būs apelsīni. Viens apelsīns patš no sevis nevar radīt citu apelsīnu. Tā mēs saprotam, ka šis likums ir apgāde un apelsīni ir šī likuma augļi, rezultāts jeb efekts.

Arī jūsos un manī darbojas likums-dzīvības likums-un mūsu sapratne par šī likuma klātbūtni ir mūsu apgāde. Nauda un ikdienas dzīvei vajadzīgās lietas ir efekti, ko dod apziņa par šī likuma darbību mūsos. Šī sapratne dod mums iespēju nedomāt uz priekšu par lietām apkārtējā pasaulē un dzīvot šī likuma apziņā.

Kāds likums nosaka mūsu apgādi? Šis likums ir universālā jeb dievišķā Apziņa, jūsu individuālā apziņa. Šis likums faktiski ir jūsu apziņa. Tādējādi jūsu apziņa kļūst par jūsu apgādes likumu, radot pati savu atspulgu un līdzību to lietu veidā, kuras vajadzīgas jūsu labklājībai. Tā kā jūsu apziņai nav ierobežojumu, tad nav arī robežu jūsu apzinātajai sapratnei par šī likuma darbību, un tāpēc nav nekādu robežu jūsu apgādei visādā veidā.

Dievišķā jeb universālā Apziņa, jūsu individuālā apziņa, ir garīga. Tāpat arī šī likuma darbība jūsos ir garīga, un tāpēc jūsu visāda veida apgāde ir garīga, bezgalīga un visuresoša. Tas, ko mēs redzam kā naudu, ēdienu un apģērbu, automašīnas un mājas, atklāj mūsu priekšstatus par šīm idejām. Mūsu priekšstati ir tikpat bezgalīgi kā mūsu prāts.

Vienosimies, ka, tāpat kā mums nav jāraizējas par

apelsīniem, cik vien ilgi pastāv to avots jeb apgāde, kas nepārtraukti ražo augļus, tāpat mums arī vairs nav jāraizējas par dolāriem. Iemācīsimies domāt par dolāriem tāpat kā par lapām kokos vai par apelsīniem - kā par dabīgu un nemainīgu rezultātu tam likumam, kas darbojas mūsos. Tiešām nav nekādas vajadzības bažīties arī tad, kad koki rādās tukši, ja vien mēs apzināmies to patiesību, ka šis likums arī šinī brīdī iekšēji darbojas, lai nestu augļus pēc savas kārtas. Lai kāds būtu mūsu finansiālais stāvoklis kādā noteiktā brīdī, nebūsim norūpējušies vai uztraukušies, jo tagad mēs zinām, ka likums, kas darbojas mūsos, caur mums un kā mūsu apziņa, ir aktīvs arī tad, kad esam aizmiguši, un tāpat, kad esam nomodā, lai nodrošinātu visas piemetamās lietas.

Mācīsimies uzlūkot lilijas un priecāties par to, kā tās pierāda Dieva mīlestību pret Viņa radību. Vērosim zvirbuļus un pamanīsim, cik droši tie paļaujas uz šo likumu.

Priecāsimies, redzot puķes pavasarī un vasarā, jo tās pārliecina mūs par dievišķo Klātbūtni. Tāpat kā mēs mācāmies baudīt dabas skaistumu un veltes, nealkstot neko uzkrāt un glabāt, nebaidoties, ka to apgāde varētu nebūt bezgalīga, tāpat mēs mācāmies baudīt arī mūsu bezgalīgās apgādes augļus - neizsīkstošās iekšējās krātuves rezultātus -, nebaidoties, ka mūs varētu piemeklēt trūkums.

Baudiet šīs ārējās vides lietas, bet neuzskatiet tās

par apgādi. Mūsu apzinātā sapratne par šī likuma klātbūtni un darbību ir apgādes apziņa, un ārējās lietas ir formas, kurās mūsu apziņa izpaužas. Iekšējā apgāde parādās kā nepieciešamās ārējās lietas.

Otrā daļa

Vienā elpas vilcienā mēs sakām, ka mums nevajag rūpēties par savu apgādi vai savu veselību, un otrā elpas vilcienā mēs sakām, ka mums vajag lūgt «bez mitēšanās» un «jūs atzīsīt patiesību, un patiesība darīs jūs brīvus». Kaut gan šķietami pretrunīgas, tomēr abas pamācības ir pareizas, tikai tās ir jāsaprot.

Vienmēr ir bijusi ticība cilvēciskā labuma iedarbībai -, caurmēra likumam -, un no tā mēs varam atvasināt savu materiālo labumu. Apkārt staigājošiem pārdevējiem parasti ir veiksmīgs vidēji viens no divdesmit piedāvājumiem; uz sludinājumiem pa pastu atbilde tiek saņemta vidēji divos procentos gadījumu; autosatiksmē tiek prognozēts, ka notiks zināms skaits avāriju; dzīvības apdrošināšanas firmu rīcībā ir paredzamā dzīves ilguma tabulas, un no šiem caurmēra datiem tās var katrā laikā pateikt, cik gadus jums vēl vidēji atlicis ko dzīvot.

Dzīvot cilvēciski, tas ir, virzīties uz priekšu no dienas dienā, ļaujot šiem caurmēriem jūs ietekmēt, ļaujot cilvēciskai pārlicībai iedarboties uz jums, - tā

nav saprātīga dzīvošana. Tā visa ir paļāvība uz cilvēcisku eksistenci, un, kamēr jūs nedarīsiet neko noteiktu tās labā, jūs pakļausiet sevi šiem tā sauktajiem ekonomikas vai veselības likumiem. Šie norādījumi, kas patiesībā ir tikai pieņēmumi, ir tik universāli, ka kļūst hipnotiski un tiecas iedarboties, sagādājot ierobežojumus tiem, kuri nav uzmanīgi.

Kas mums ir jādara, lai izvairītos no šiem norādījumiem, lai tie mūs neskartu? Pirmām kārtām mums ir jādzīvo augstākā apziņas plāksnē. Cik vien iespējams, ir jātrenē atziņa, ka nekas no tā, kas eksistē seku jomā, nav cēlonis, nav radošs, un tam nav varas pār mums. Tā mēs nonākam pie svarīgas atziņas garīgajā gudrībā - es esmu likums, es esmu patiesība, es esmu mūžīgā dzīvība. Tā kā es esmu bezgalīga apziņa un tā kā es esmu likums, tad nekas ārpusaulē nevar iedarboties uz mani un nevar būt man likums. Nav nekā, no kā mēs jebkad varētu ciest, ja vien nepieņemam ilūziju par īstenību. Tas, ko sauc par grēku un slimību, nav tas, no kā mēs ciešam: tas ir ārējais veids, ko pieņem minētā kļūda. Lai kādus nosaukumus mēs lietotu, tas ir hipnotisms, suģestija, ilūzija, kas parādās kā persona, vieta vai lieta - parādās kā grēks, slimība, trūkums, ierobežojums.

Mēs nedrīkstam dzīvot tā, it kā mēs būtu efekts, kuru kaut kas darbina. Atcerēsimies, ka mēs dzīvojam kā Likums, kā savas būtnes Princips. Mēs varam savas darīšanas pakļaut sev vienīgi tad, ja apzināti sa-

protam, ka tās ir mūsu pašu apziņas efekts, mūsu pašu būtnes attēls un līdzība, mūsu dievišķā Paša manifestācija jeb izpausme - vienīgi tad mēs varam būt pār tām noteicēji.

Katra diena mums jāsāk ar iekšēju savas patiesās identitātes atgādinājumu. Mums sevi jāidentificē ar Garu, ar Principu, ar Dzīvības likumu, kas valda pār mūsu darīšanām. Ir ļoti nepieciešams atcerēties, ka mums nav nekādu vajadzību: mēs esam bezgalīga individuāla garīga apziņa, kas sevī ietver itin visu labumu; un tāpēc mēs esam tas centrs, tā vieta Dieva apziņā, kas var paēdināt piecus tūkstošus jebkuru dienu un ikvienā dienā - nevis lietojot savu bankas kontu, bet gan lietojot to bezgalīgo labumu, kas plūst caur mums, tāpat kā tas plūda caur Jēzu. Sastopoties ar cilvēkiem, mēs nedomājam, ko mēs varam dabūt vai ko viņi var darīt mūsu labā, bet gan izejam dzīvē kā Dieva klātbūtne.

Dienas gaitā, vai nu darot mājas darbus vai vadot auto, pārdodot vai pērkot, mums ir apzināti jāatceras, ka mēs esam likums, kas valda pār mūsu universu, un tas nozīmē, ka mēs esam mīlestības likums, kas valda pār visiem, kurus mēs satiekam. Mums ir apzināti jāatceras, ka visiem, kas nonāk mūsu domu un darbības lokā, ir jāsaņem svētība no šīs saskarsmes, jo mēs esam mīlestības likums, mēs esam gaisma pasaulei. Mums būtu apzināti jāatceras, ka mums nevajag nekā, jo mēs esam darbīgs apgādes likums.

Mēs varam paēdināt «piecus tūkstošus» no tiem, kas vēl neapzinās savu identitāti.

Pastāv uzskats, ka mēs esam šķirti no Dieva - mūsu labuma -, un šo stāvokli mēs labojam, apzinoties, ka «Es un Tēvs, mēs esam viens. Viss, kas Tēvam pieder, pieder man. Tā vieta, kur es stāvu, ir svēta zeme». Atzīstot mūsu būtnes bezgalību, mēs izprotam Bībeles patiesību, mēs aptveram šo apsolījumu patiesīgumu. Tagad tie vairs nav citāti, bet gan ir fakta izklāsts, un tas mūs noved pie robežpunkta starp «zināt patiesību» un «nezūdīties».

Tagad mēs patiesību izprotam kā mūsu pašu apziņā nostiprinātu mūsu būtnes patiesību. Mēs vairs neraizējamies par to, kā iegūt kādu labumu; mēs paši nepiestrādājam pie tā, lai kaut ko panāktu, bet saprotam patiesību, apzinoties savu identitāti, savu vienbūtību ar Dievu, ar mūsu bezgalīgajām spējām. Šīs patiesības atskārsmes un zināšanas iemesls ir tas, ka laika gaitā esam sevi iepazīnuši kā cilvēku - kaut ko citu nekā Dieva būtība -, un, ja mēs tagad apzināti un diendienā sev neatgādinām savas būtnes patieso dabu, mēs nonāksim pie vispārējās pārliecības, ka esam kaut kas atsevišķs un šķirts no Dieva.

Rodas pārliecība, ka mēs esam atšķirti no dažiem cilvēkiem, kuri faktiski ir daļa no mūsu pilnīgās būtības, pārliecība, ka esam atšķirti no zināmām garīgajām idejām, kas ir nepieciešamas mūsu pilnveidei un var parādīties kā personas, dokumenti,

mājoklis, sadraudzība, iespēja. Šo atšķirtības izjūtu mēs varam mainīt apzinoties, ka mūsu vienbūtība ar Dievu veido mūsu vienbūtību ar katru ideju. Šo domu var ilustrēt ar telefona sakariem. Zvanot es varu sasniegt jebkuru citu telefonu katrā pasaules malā, bet es nevaru sasniegt savu tuvāko kaimiņu bez telefona centrāles starpniecības. Tikai panākot savu vienotību ar centrāli, es varu būt vienots ar jebkuru tālruni. Apzinoties savu vienotību ar Dievu, bezgalīgo Principu, Mīlestību, mēs panākam un izpaužam savu vienotību ar katru ideju, kas ir nepieciešama mūsu pilnībai.

Nekad neaizmirstiet, ka jūs nevarat dzīvot prasmīgi kā cilvēks vai ideja, bet jums ir jāapzinās pašam sevi kā Dzīvību, Patiesību un Mīlestību. Jums ir jāpieņem Jēzus atklāsme ES ESMU, līdz tā kļūst realizēta jūsos.

Necentieties vairs lietot Patiesību. Mēģināšana lietot Patiesību ir cilvēcisko domu darbība. Patiesība ir bezgalīga; tātad nav nekā tāda, kur jūs varētu Patiesību lietot. Tā ir būtības realitāte, un nav nekā ne iekšpusē, ne ārpusē, uz ko Patiesība varētu iedarboties: Patiesība ir pašdarbīga un uztur pati sevi.

Mēs visi esam aizņemti ar nodarbībām, no kurām šķietami nāk mūsu apgāde. Vai nu tā būtu uzņēmējdarbība, profesija vai kāda mākslas nozare, tā ir Apziņas aktivitāte. Šādi aplūkota, mūsu nodarbošanās tiek gudri un mīloši virzīta un atbalstīta. Vēl vairāk: kā Apziņas emanācija tā ir Apziņa pati, kas

individuāli parādās un izpauž Pati Savu būtību, dabu un raksturu. Uz tās pleciem ir valdīšana, un vienīgi Apziņa ir uzticības cienīga. Mēs iemācāmies paļauties uz To un ļaut Dievam, Apziņai, uzņemties Tās pienākumus.

Bibelē mēs lasām par Elijas pārbaudījumiem un likstām. Sekojot viņa gaitām Pirmās Ķēniņu grāmatas astoņpadsmitajā nodaļā, mums ir jāsaprot, ka tikai Gara, Dieva, klātbūtnes apziņa viņam deva spēju paveikt šos varenos darbus. Nekāda cilvēka vara nebūtu to iespējusi.

Deviņpadsmitajā nodaļā mēs redzam iezogamies mazdūšību, kas parādās kā Elijas sūtības sabrukšana. Patiesībā tā Elijam bija izdevība pierādīt, ka vara nav nākusi no kādas cilvēciskas būtnes, bet faktiski bijusi Dieva vara, kas parādījies kā cilvēks, Dievs, kas parādījies kā individuāla būtne.

Ēdiens, sagatavots Elijam zem paeģļa krūma, ir viņa paša sapratne par Dieva klātbūtni, kas parādās taustāmā veidā.

Mēs tiekam vadīti šinī Pirmās Ķēniņu grāmatas deviņpadsmitajā nodaļā uz lielisko vēsti astoņpadsmitajā pantā: «Bet Es paglābšu Israēlā septiņus tūkstošus: visus, kas ceļus nav locījuši Baala priekšā, un visus tos, kuru mute nav skūpstījusi to.» Ievērojiet, ka Dievs netaupīja šos septiņus tūkstošus Elijam, bet Pats Sev - Dievam Elijas izskatā.

Lai kādā jomā būtu mūsu darbs - biznesā, kādā

specialitātē vai mākslā -, Dievs, indivīda Apziņa, ir vienmēr paturējis «septiņus tūkstošus» (pilnību) pats Sev, un, mācoties ieklausīties «lēnajā balsī», kas runāja uz Eliju, arī mēs tiksīm vadīti uz turieni, kur mūs gaida darbs un atzinība, un atalgojums. Mēs eksistējam kā individuāla Apziņa; tāpēc viss, kas nepieciešams mūsu piepildījumam, ir ietverts bezgalīgajā Apziņā, kas mēs esam.

Individuāli Dievs izpaužas kā jūs, un jūsu spējas patiesībā ir Dieva spējas; jūsu darbība faktiski ir Apziņas, Dzīvības, darbība; un tātad atbildību par jums uzņemas Dievs. Iegūstiet šo Dieva klātbūtnes apziņu, un jums pilnīgi atklāsies noslēpums, kā gūt panākumus visos dzīves ceļos.

Kā individuālai garīgajai apziņai jums ir sagatavoti «septiņi tūkstoši» (piepildījums), tas ir - Dievs, indivīda Apziņa, jūsu Apziņa, ir devusi jums jūsu individuālās spējas un dotības, un tāpat Viņš ir devis jums izdevību un atlīdzību. Tas viss parādās atbilstoši katram gadījumam.

Vienmēr atcerieties, ka Dievs, jūsu individuālā Apziņa, ir sagatavojis visu, kas nepieciešams jūsu individuālās pieredzes piepildījumam. Jūs nekad neesat ārpus Dieva būtības harmonijas. Attīstiet Dieva klātbūtnes apziņu ikkatru brīdi.

Tā ir mūsu apzinātā vienotība ar Dievu, kas dod iespēju dzīvot bez rūpēm un dara iespējamu dzīvi pārpilnībā - ar Dieva Žēlastību.

Starp mums visiem pastāv neredzama saite. Mēs neesam šeit uz zemes, lai kaut ko dabūtu cits no cita, bet gan, lai dalītos garīgajās bagātībās, kas nāk no Dieva. Mūsu interese citam par citu patiesībā ir gluži garīga. Mūsu dzīves mērķis ir Gara attīstība mūsos.

No garīgās redzes augstumiem mēs cits citu neuzlūkojam kā vīrieti vai sievieti, kā bagātu vai nabagu, kā diženu vai necilu. Visas cilvēcīgās vērtības saplūst mūsu kopējā interesē - meklēt un atrast iekšējo Valstību. Mēs redzam cits citu kā ceļotājus uz Gaismas takas; mēs dalāmies savos atklājumos, pieredzē un garīgajās bagātībās. Mēs neko no tā cits citam neliegtu.

Tāpat mēs nejūtam ne skaudību, ne greisirdību sakarā ar citu garīgajiem panākumiem. Kaut vai uz brīdi iedomāsimies: lai kāda ir mūsu apgāde - stāvoklis sabiedrībā, prestižs vai vara, veselība, skaistums vai bagātība - tā visa ir Dieva dāvana un tātad vienādi pieejama mums visiem atkarībā no mūsu apziņas atklātības, - un tagad jūs saprotat, kā mēs varam ienest savu bezpersonisko mīlestību cilvēciskajā pasaulē.

Saprotiet jel, ka viss, kas kādam pieder, arī tas, kas šķiet esam materiāli labumi, ir tikai viņa apziņas stāvokļa izpausme, un būtu neiespējami apskaust kādu viņa īpašuma dēļ vai pat to iekārot. Pirmām kārtām, lai dzīvotu no Dieva Žēlastības, lai dzīvotu vispārējā mierā, ir jāsāk ar sapratni, ka viss, kas

kādam ir, nāk no Tēva, tas ir, viss, kas kādam pieder, un viss, ko kāds jebkad var iegūt, ir viņa paša bezgalīgās apziņas izplūdums.

Mēs visi līdz ar Kristu esam Dieva mantinieki; tātad mēs visi ņemam no mūsu pašu bezgalīgās apziņas un Dvēseles krājumiem, un mums nav jāstrādā, jāpūlas vai jācīnās, lai dabūtu to, kas mums jau dievišķi pieder. Viss, kas kādam jebkurā laikā pieder, pat tas, kam šķietami ir cilvēciska vērtība, ir viņa paša apziņas stāvokļa atklāsme un tātad pieder tikai īpašniekam. Tas, kas mums pieder, ir mūsu pašu apziņas stāvokļa nestie augļi; un, ja vēl kaut ko neesam sasnieguši, tad tas ir tāpēc, ka mums trūkst apzinātas vienotības ar Dievu, mūsu bezgalīgo Apziņu.

Mums var būt visa tik daudz, cik vēlamies, ja paplašinām savas izpratnes un uztveres robežas. Nekas, ko mēs varam dabūt no kāda cita, nekad nevar būt patiesi mūsu, pat tad, ja mēs to esam saņēmuši likumīgi. Tas tomēr vēl piederētu tikai tam, kurš apzinās šo lietu kā savējo. Kas pieder mums, tas mums pieder mūžīgi, bet tikai tāpēc, ka tā ir mūsu apziņas stāvokļa izpausme.

Viss, kas ir Tēvam, manai patiesi bezgalīgajai Apziņai, tas ir mans.

Šīs patiesības izpratne dotu iespēju visiem cilvēkiem dzīvot kopā šajā pasaulē saskanīgi, priecīgi, veiksmīgi - bez bailēm citam no cita un bez alkatības, skaudības vai iekāres. Mēs būtu atpakaļ Ēdenes dārzā. Mēs dzīvotu bez rūpēm, tātad no Dieva Žēlastības.

Tas nozīmētu atzīt, ka dzīve ir Dieva dāvana - mūsu apziņas brīva plūsma. Atklātos tā neredzamā garīgā saite, kas mūs vieno mūžīgā Mīlestības brālībā. Uz visiem laikiem atrisinātos apgādes problēma, un tādējādi nodibinātos miera valstība uz zemes.

BEZGALĪGĀ CEĻA GUDRĪBAS

Sāciet savu garīgo dzīvi ar atziņu, ka visi konflikti ir jāatrisina jūsu apziņā.

Nav konflikta ar personu vai stāvokli, bet ir iedomāts kļūdainš priekšstats *par* personu, lietu, apstākļiem vai stāvokli. Tāpēc izdariet labojumus paši sevī, nevis mēģiniet pārveidot kādu vai kaut ko ārpus sevis.

Atzīstiet Dievu kā objektīvu realitāti, kā visa esošā likumu, cēloni un darbinātāju un nekavējoties apvaldīet vēlēšanos fiziski vai mentāli iekārtēties apkārtējās norisēs. Ejiet atpakaļ sevī un tur visu atrīsiniet.

Ja jūs dzīvojat uz āru no Būtības centra, tad pasaules domas, viedokļi, likumi un teorijas jūs neskar. Nekas uz jums neīdarbojas, jo jūs nereaģējat uz parādību pasauli.

Garīgajā dzīvē jūs nedodat pasaulei apzīmējumus. Jūs neko nevērtējat kā labu vai ļaunu, slimu vai veselu, bagātu vai nabagu. Ja arī kaut kas šķīet saskanīgs vai nesaskanīgs, jūs to nevērtējat, jūs tikai zināt, ka tas *IR*, un ļaujāt tam, kas patiesi//?, raksturot pašam sevi.

Dzīvot garīgi nozīmē zināt visu, kas ir, bet nedot nekam vārdu, apzīmējumu, neraksturot un nevērtēt to, kas ir. Esiet apmierināti ar zināšanu, ka *IR*, un ļaujiet šim *IR* atklāt jums savu būtību, dabu un raksturu.

Lūgšana ir saskaņas iekšējā izpausme. Šī izpausme ir sasniedzama, atsakoties no vēlmes mainīt vai uzlabot kādu vai kaut ko.

Lūgšanā nekad netiecieties pēc kādas lietas vai stāvokļa. Ļaujiet, lai saskaņa definē un atklāj pati sevi. Lai jūsu lūgšana ļauj parādīties tam, kas *IR*.

Lūgšana ir sapratne par to, kas *IR*, to «redzot», nevis to padarot par kaut ko.

Lūgt nozīmē *sākt apzināties* saskaņu bez mentālas piepūles no jūsu puses.

Lūgšana ir atbrīvošanās no vēlmēm, atzīstot to, kas *IR*.

Garīgā gudrība atklāj dziļo, skaidro, vēso apmierinātības avotu pašam sevī, atzīstot to, kas *IR*.

Pārliecinieties, vai tikai jūsu lūgšana nav mēģinājums ietekmēt Dievu.

Pārliecinieties, vai jūsu lūgšana nav velme uzlabot Dieva universu.

Esiet mierīgi: Dievs *IR*.

Norimstiet dziļajā, skaidrajā apmierinātības avotā, kas ir jūsos. Miers *jau IR*.

Nekārojiet ne pēc kā šinī pasaulē. Lai jums pietiek Dieva žēlastības.

Ārpus jums nav nekādas ļaunas varas. Nesašķaņām nav ārējas eksistences. Atrisīniet tās pašī savā apziņā. «Kādēļ tautas trako un ļaudis izdomā nelietības?»

Katram cilvēkam piemīt spēja redzēt cauri visām ārējām parādībām. Esiet mierīgi.

Daniēlam nakts parādībā* atklājās, ka visas četras pasaulīgās valstis tiks iznīcinātas ar vienu akmeni, kas «no kalna bez kādas cilvēku roku palīdzības atraisījās». «Skatot» šo akmeni, kas atraisās no kalna bez «roku palīdzības», jūs sapratīsiet, ka šis akmens ir Vārds. Akmens ir Apziņa, *IR* izpratne, kas uzveic bez varas vai spēka, bet ar šī *IR* žēlastību. Esiet mierīgi.

IR viens pats uzveic pasauli.

---

* Bībeles Vecajā Derībā. (Tulk. Piez.)

Iekšējā apmierinātības avota vēsais, skaidrais ūdens atspirdzina jūs ar pārliecību, ka prieks jau IR. «Klusu, mierā!»

Sviediet savas nesaskaņas apmierinātības avotā; mazgājiet tās, un, lūk, - Dieva žēlastība! «Savu mieru Es jums došu.»

Nebīstieties: «*Es tas esmu.*»

Nav nekādu ierobežojumu ārpus jums pašiem. Esiet brīvi.

Esiet apmierināti ar to, kas ir.

Māojiet apmierinātības dziļajā avotā. *ES ESMU. Tas Ir.*

Ja jūs varētu atklāt tādu lūgšanas, meditācijas vai domas formu, kas dziedina, bagātina vai svētī, tad *sekas* būtu tādas, ka jūs esat kļuvis par Dievu. Neiespējami! Vienīgi Dievs ir Dievs!

Ja jūs varētu atrast kaut ko vai kādu domu, kam cieši pieķerties, - arī *tad sekas* būtu Dievs. Neiespējami!

Nav iespējams izprast Dievu tik ilgi, kamēr prātā ir kāds «nolūks» vai «mērķis», nevis Dieva izprašana.

Nav iespējams sasniegt kaut ko ar Dieva palīdzību tik ilgi, kamēr jums ir vēlēšanās to sasniegt. *Dievs ir greizsirdīgs Dievs.*

Nemeklē Dievu domu un lietu pasaulē.

Viss, kas var būt izzināms, ir sekas, bet ne Dievs. Pārstājiet censties!

Cilvēki, spriežot pēc saviem standartiem, žēlojas, ka lūgšana netiekot atbildēta. Lai lūgšana dotu labumu, vajag atsacīties no visiem personiskajiem priekšstatiem par labumu. Necentieties ielikt atbildētu lūgšanu cilvēcisko vēlmju formā.

Patiesība ir bezgalīga; tāpēc Patiesību nevar uzzināt ar ierobežotajiem valodas līdzekļiem.

Ejiet pie Dieva kā tukšs trauks, vēloties piepildījumu pēc Dieva prāta un mēra.

Dievs nav cilvēciskajā ainavā. Ja jūs apjaustu šī teiciena nozīmi, jūs varētu šķirties no savas dzīves un atsākt to atkal, pēc izvēles.

Dzīvība nav matērijas varā.

Dievs nav spēks. Kad jūs sasniedzat Apziņas centru, jūs atrodat pilnīgu mieru - dziļu Klusuma aku. Tas nav spēks, jo nav nekā, pret ko būt spēkam. *Tas gluži vienkārši IR.*

Dieva apzināšanās *nerada* saskaņu. *Saskaņa ir Dieva klātbūtne.*

Vienīgie maldi ir Dieva prombūtnes sajūta. Dieva apzināšanās neizkļiedē maldus. Dievs Pats ir vienīgā saskaņa.

Neviens nevar atklāt Dievu kādam citam cilvēkam, bet, atklājot lūgšanas dabu, mēs viņu noliekam tādā stāvoklī, lai viņš piedzīvotu Dievu. Dieva piedzīvojumu var sniegt vienīgi pareiza lūgšanas izpratne, jo lūgšanā notiek saskare ar Dievu; lūgšana ir ceļš uz Dieva apzināšanos, lūgšana ir apziņas sagatavošana Dieva piedzīvojumam.

Meklējot Dieva padomu šinī jūsu attīstības pakāpē, jūs sāksiet just atšķirtību no Dieva; tāpēc rodas sajūta, ka ir Dievs un *kāds*, kam vajadzīga palīdzība, vadība vai gudrība. Faktiski *ww5 vajag ļaut Dievam būt jūsu dzīvībai* - tad Tā dzīvo, darbojas, izpilda *un IR jūsu patiesā būtība.*

Meditēšanas pirmajās dienās mēs apdomājām jeb apercerējām Dievu, Dieva īpašības un dabu, kā nu mēs Viņu sapratām. Tikuši augstākā apziņas līmenī, mēs mācījāmies, ka neviena ideja par Dievu, kādu mēs varētu lolot, nav Dievs Pats, bet tas ir tikai kāds priekšstats par Dievu. Tādējādi mēs iegājām prāta klusumā, kas mūs noveda pie *Mana* miera dziļā klusuma, - un *piedzīvojām* Dievu.

Savās mācekļa dienās mēs meklējām Dievu jeb Patiesību kā līdzekli, lai iegūtu veselību, mieru, pašāvēību, drošību un saskaņu. Tagad mēs zinām, ka nekas no tā nav atrodams ārpus Viņa un ka Dieva piedzīvojums ir mūsu vienīgā vēlme. Tagad mēs vairs nealkstam pēc veselības vai kā cita, bet vienīgi pēc Viņa. Visiem ir jāpārvar vēlme pēc miera, veselības, prieka un pārpilnības. «Bet šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu...»

Tieksme pēc labumiem - baudām, lietām un vietām -, lai par tiem priecātos, ir šķērslis garīgajai attīstībai. Ja mēs tiecamies pēc Dieva apzināšanās, tad baudas, lietas un vietas, kas sagādā prieku, dabiski ienāk mūsu pieredzē. Tad mūsu prieks ir lielāks, jo mēs apzināmies tā Avotu.

Vārdi un domas lūgšanā ir noderīgi, kamēr tie ved uz patiesu sazināšanos, tas ir, bez vārdiem un domām. Ja lūgšanu piepilda vārdi un domas *vieni paši*, tad tie kļūst par šķērslī ceļā uz Dieva apzināšanos.

Neļaujiet sevi maldināt, noslēpums ir šāds: piepildiet savu apziņu ar Dieva Vārdu; klausieties To; lasiet To; pārdomājiet To; meditējiet par To. Tas bagātina un nobriedina apziņu, un šī dziļākā, skaidrākā apziņa tad kļūst par jūsu eksistences pamatu, likumu, saturu un darbību. Šī cildenā apziņa, kas ir attīstīta mācoties, praktizējot to un meditējot, tagad dod iespēju apzināti sazināties ar Dievu un ietiecas *Mana miera dziļajā klusumā*. Tad jūs tiek atpacelti tanī atmosfēras jomā, kas pārsniedz vārdus un domas.

Vienkārša patiesības lasīšana ir tikai zinību apgūšana, nevis apziņas padziļināšana un bagātināšana. *Padziļinātā un uzlabotā apziņa ir Kristus jūsu pieredzē.*

Mēs nedzīvojam apziņas mirstīgajā plāksnē, kur var notikt ļaunums.

Dievs nav tanī jomā, kuru var sasniegt ar prātu vai domām. Jums jāpārkārto prāts un domas tā, lai sasniegtu Dievu.

Katra atbilde no zemāka līmeņa nekā tīra apziņa nāk no paša un nevis no Paša.

Ak, studenti! Necentieties un nemeklējiet debesu bagātības cilvēciskajā apziņā. Gaidiet! Gaidiet! *Meklējiet augstāka līmeņa apziņu-*, tur Tēva dārgumi ir tik viegli kā gaiss.

Maldīgi ir ticēt, ka ar cilvēciskām vēlmēm un lūgšanām jūs dabūsi Dievu savā pusē. Apziņai ir jāpaceļas augstāk, līdz sasniegta Viņa klātbūtne, un tur būs atpūta. Šeit tiešām ir mūžīga atpūta no rūpēm, bažām, šaubām un bailēm.

Studenti bieži vien ir norūpējusies par to, ka viņu pašu laime, miers un saskaņa nav pilnīgi, ka viņi varētu dot lielāku labumu citiem nekā sev. Tāpēc šādam studentam bieži rodas šaubas un bailes: šaubas par to, vai Dievs joprojām ir ar viņu, un bailes, ka atšķirtību no Dieva viņš varētu just pastāvīgi. *Šādas domas nāk prātā tikai tādēļ, lai students netiktu kārdināts slavēt pats sevi vai lepoties ar savu sapratni.*

Personiskais «es» mirst grūti.

Nav iespējams *uzturēt* tādu apziņas stāvokli, kas vēl *nav sasniegts*.

Ir pasaulīgi pieņemt kā esošu tādu apziņas stāvokli, kas *nav sasniegts*.

Apziņa dzīvo Pati - jūs To nedzīvojat.

Atdalieties no personiskās apziņas, cik vien ātri iespējams. Ļaujiet, lai «es» nomirst.

Pat metafizikā un garīgajā praksē ir saredzētas vairāk un lielākas zivis tīklā, nevis - atstājiet savus tīklus un «Nāciet Man līdz!».

Tādu lietu kā «mana saskaņa», «mana veselība» vai «mana apgāde» nemaz nav. *Viņa miers* pārsteidz visu saprašānu. *Viņa* žēlastība ir pietiekama.

Laime vai nelaime cilvēciskajā pieredzē, kāda tam nozīme? *Laime ir jāiepazīstno Garai*

Cilvēciskais miers vai nemiers, kāda tam nozīme? *Mieram ir jānāk no Dvēseles]*

Ķermeņa veselība vai neveselība, kāda tam nozīme? *Veselībai ir jānāk no Dieva]*

Naudīgums vai tukšs maks, kāda tam nozīme? *Bagātībai ir jābūt no Mīlestības]*

Dziļā izmisumā par pasaulīgām darīšanām mēs mēcāmies: atrodi savu labumu Dievā.

Es esmu jums stāstījis par *īsto* dzīvības noslēpumu: Dievs nav pie mirstīgajiem. Secinājumus izdariet paši.

Kad garīgā studenta kāršu namiņš brūk, tad viņš ir tuvu mājoklim, «kas nav rokām taisīts, bet mūžīgs debesīs».

Garīgais Student! Priecājies, ka sagāžas ārējā celtne, jo tad atklājas iekšējais templis.

Tāda indivīda prāts, kurš meklē palīdzību, ir Kristus prāts, kas gaida atzīšanu.

Cilvēks, kura būtība ir «Kristū», atrod savas dotības un spējas Dvēselē - nevis smadzenēs, ķermenī vai muskuļos.

Katra orgānu darbība un katra ķermeņa funkcija ir Dvēseles aktivitāte, kas parādās kā ķermeņa darbība.

Katra māka, katrs talants, katras dotības un katras prāta spējas patiesībā ir Dvēseles darbība, kas kļuvusi skaidri redzama.

Mēs dzīvojam Viņā. Vienīgi Viņā mēs atrodam savu piepildījumu un pilnību. Atšķirti no Viņā, mēs esam kā koki, kas ar visām saknēm izrauti no zemes, kā viļņi, kas atdalīti no jūras.

Apgāde nevar būt ierobežota, jo Dvēsele ir tās avots un bezgalība.

Dvēsele ir visu formu saturs, būtība, rosinātāja un likums un *nekad nav šķirta noformām*.

«Nedz apgraizīšana ir kas, nedz neapgraizīšana ...»
(Gal. 6:15) Šī ir Bezgalīgā ceļa Vidus taka.

Tā kā bezgrēcība ir pretēja grēkam, tad tā nav grēks. Tā kā veselība ir pretēja slimībai, tad tā nav slimība. Bet - arī tā ir Vidus taka.

Sevis krustā sišana ir panākta, kad vairs nav palicis nekas, ko jūs vēlētos lūgt.

Tiem, kas attīstās uz garīgās takas, gadās nepatīkami cilvēciskās dzīves piedzīvojumi, līdz pāreja no «šīs pasaules» ir pilnīgi pabeigta. Pastāv *vēlme* izvairīties no prāta, ķermeņa vai ekonomiska rakstura nesaskaņotības, bet - tas nav iespējams, jo nesaskaņas rodas vienīgi no cīņas starp Garu un «miesu», tas ir, starp garīgo apziņu un materiālo uztveri.

Tiem, kas ir uz šī ceļa, saskaņa cilvēciskajās atiecībās bieži vien ir garīgās atmodas trūkuma dēļ; un tā kā cīņa par «šīs pasaules» pārvarēšanu ir sākusies, tad māceklim ir jāpaliek, cik vien iespējams, klusam šajos nelabvēlīgajos apstākļos un jācenšas atturēties no cīņas pret kļūdainiem noteikumiem, un, cik vien iespējams, jāļauj šim karam turpināties, līdz pienāk pārejas brīdis.

Ja jūsu garīgās studijas ir nopietnas, tad jūsu materiālās pasaules sabrukums - draugu, studentu, ģimenes atsvešināšanās, pārmaiņas veselība vai citas ārējās norises - bieži vien ievada garīgo pāreju jeb atdzimšanu. Tas ir tas, ko jūs centāties sasniegt.

Milzīgas pārmaiņas notiek tad, kad iesācējs sāk saskatīt atšķirību starp fizisko saskaņu un garīgo pilnību.

Atkāpies bieži savas Būtības centrā, mans Dēls. Ļauj dievišķajai Mīlestībai apņemt sevi; esi mierīgs «*Manā* mierā».

Te nu jūs nonākat pie lielā piedzīvojuma: izprotat un iegūstat *Manu* mieru, *Manu* vīnu, *Manu* miesu - bezgalīgo, neredzamo Substanci, Likumu un Cēloni.

Ak, mans Bērns! Ta svētība, kas tev nāk kā *Mans* miers, nolaižas pār tevi un apņem un uztur tevi!

Tagad jūs zināt, ko nozīmē vārdi «*Es* tevi nekad neatstāšu, nedz arī pametīšu». Tagad jūs zināt, kāda atelpa rodama Garā, - tāda, ko pat «šīs pasaules» harmonija nekad nevar dot. «Miers, miers, esi mierīgs.»

Ziemassvētku vecīša Dievs! Iemesls, kura dēļ *visas* vēlmes ir grēks, ir tas, ka vēlme balstās uz izpratni par tādu Dievu, kurš dod vai liedz. Arī tas, ka vēlme balstās uz kādas lietas, personas vai vietas atzišanu Dieva vietā.

Tā kā vienīgi Dievs *IR* un Viņš ir visuresošs, tad lūgšana, patiesa lūgšana, ir apziņas stāvoklis, apziņāta saziņa vienbūtībā.

Es esmu bijis dziļās bēdās - tik intensīvās, ka tās mani no iekšienes plēsa vai gabalos, - un es brīnījos: «Kāpēc, mans Kungs, kāpēc?» No visdziļākās bēdu ielejas nāca atbilde: tāpēc, ka pasaule nespēj pieņemt Kristu un atsaukties Viņam. Kristu noraida tie, kuri likās esam «redzes» spējīgi; pastāv vispārēja neizglītība un gara tumsība. Ar rikošetu tās trāpa man - šī noraidīšana un šī domas neskaidrība. Ļauj man Tavā Žēlastībā pārvarēt manas bēdas.

Gaisma spīd. Pasaule atklāj, ka tad, kad šķērslis vairs nav vajadzīgs, tas tiek aizvākts. *Jums* tas nav jāpārvieta, jāmaina vai jāaizvāc - tas tiek aizvākts, kad tas vairs nav vajadzīgs.

Paldies, Tēvs, par Mīlestību.

Patiesība, kāda tā parasti ir zināma vai tiek sludināta, nav Patiesība, ja tā nav «Dievā». Kad cilvēks ir ieguvis *izpratni* par dzīvi Dievā, tad viņš patiesi ir garīgs, dievišķs un Dieva vadīts.

Garīgā patiesība attiecas nevis uz cilvēcību, bet uz Garu un Tā universu. Cilvēcība ir hipnotisks stāvoklis, *un vienīgi tad, kad ilūzija sabrūk*, sākas cilvēka dzīve «Dievā».

Vienīgi «Dievā» cilvēks sasniedz pilnības, veseluma, pilnveidotības jeb vienotības apziņu.

Tā tiek sasniegta vienīgi tad, kad cilvēks ir atbrīvojies no visiem priekšstatiem par Patiesību, un tā tiek dota vienīgi Žēlastībā.

Atbrīvots no visiem, priekšstatiem par Dzīvību, Patiesību un Mīlestību, cilvēks paliek «Dievā».

Aizkapa dzīvei nav nekāda sakara ar nemirstību.

Aizkapa dzīve ir tikai personības izdzīvošana. Šī personība mirst - tai ir jāmirst vai nu šaipus, vai viņpus kapam - lai nemirstība varētu tikt izprasta. *Nemirstīgais Pats ir vienmēr klātesošs*, arī tad, ja ietērpts personībā, bet tas tiek atklāts un dzīvots vienīgi tādā mērā, kā izzūd individualitāte jeb cilvēciskā patība.

Cik vien ilgi saglabājas rūpes par *personisko* labumu - drošību, veselību vai mierīgu prātu -, tik ilgi pastāv tas, kam ir «jāmirst ik dienas», lai cilvēks varētu būt «atdzimis no Gara» atziņā, ka nemirstība ir šeit un tagad.

Lūgšana nav cilvēciskā prāta darbība.

Visi mēģinājumi ar prāta jeb intelekta starpniecību sazināties ar Dievu ir bijuši neveiksmīgi un vienmēr cietīs neveiksmi. Dievu var iepazīt vienīgi ar Dvēseli un Dvēseles spējām.

Lūgšana, kas teikta ar intelekta piepūli, var nest augļus tikai proporcionāli ticībai uz šo lūgšanu.

Paļāvība uz «nepazīstamu Dievu» dod tikai aklā ticībā balstītu saskaņu. Dievs ir jāpazīst un jāsaprot ar Dvēseli.

Progresējušam studentam: jūs esat sasniedzis tādu stāvokli, kad zināt katru patiesību, kas var būt cilvēciski zināma, saprasta vai saņemta. Tagad jums ir jāsniedz augstāk pēc tās Patiesības, kas atklājas Pati ar garīgiem līdzekļiem - *bez cilvēciskajiem saziņāšanās līdzekļiem.*

Kāpēc progresējušās Dvēseles, pat praktizējošie ārsti un skolotāji vēl joprojām piedzīvo slimības un citas problēmas? Kādā mērā mirstīgā jeb materiālā apziņa ir vēl viņos palikusi, tādā mērā tā arī izpaužas. *Nav tādas apziņas, kas neizpaustos, un pat maza drusciņa no cilvēciskās apziņas, kas vēl palikusi, izpaudīsies cilvēciskā labuma vai ļaunuma veidā.* Tas ir likums. Šie abi paliek plecu pie pleca, līdz *proporcioniāli* garīgās apziņas attīstībai arvien vairāk un vairāk tiek izskaustas materiālās sajūtas. Pat Augšāmcelšanās nesa sev līdzī ķermeņa materiālo jēdzienu ar visām cilvēcisko kļūdu zīmēm. Debesbraukšanā atklājas tīrs garīgums.

Uz garīgā ceļa daudzi nonāk neauglīgās vietās - tuksnesī vai mežonīgā apgabalā - un domā, ka Dievs ir viņus pametis. Bieži *šķiet*, it kā Kristus būtu viņus pametis. Tādā brīdī garīgajam meklētājam ir jāatceras, ka viņš vēl nav mērķi sasniedzis, ka tas, ko viņš domāja esam pilnīgu Patiesības, Kristus jeb Dieva apzināšanos, nav Gara pilnība. Šī mežonīgajās vietās

gūtā pieredze viņam atklāj, ka vēl joprojām ir jābūt neatlaidīgam, jo, kad Gaisma būs pilnīgi atnākusi, «Es tevi *nekad* neatstāšu, nedz arī tevi pametīšu». Atcerieties, ka strīdi un nesaskaņas ir saredzamas tikai ar cilvēcisko maņu. Garīgais skats sniedzas tiem cauri - līdz Realitātei.

Ticība neattiecas ne uz pagātņi, ne nākotņi. Ticība ir darbība, kas notiek tagadnē - tagad, tikai tagad!

Ticība ir apziņas darbība - tieši tāpat kā godīgums. Ticība ir vienmēr klātesoša jūsos, kaut gan, tāpat kā godīgums, tā var būt apslēpta. Ticības visuresamības pazišana un atzīšana par individuālās apziņas darbību sāk tās plūsmu redzamā un taustāmā veidā.

Ticība ir Dieva, nevis cilvēka īpašība; bet kā Dieva īpašība tā ir klātesoša visā savā pilnībā.

Negaidiet, ka Dieva spēks darbosies «sapnī», bet gan - ka tas *salauzīs šo sapni*.

Nesazinieties ar Dievu, lai pielāgotu, mainītu vai izbeigtu sapni. Dieva saprašana jeb apzināšanās salauž sapni.

Zināt, ka cilvēks ir funkcionējis sapnī, nozīmē atmodas sākumu.

Patiesa nepretošanās ir spēja negaidīt, lai Dievs funkcionētu sapnī. Tas nenozīmē, ka cilvēks dzīvo bez Dieva, bet gan - ka viņš apjēdz, ka viņa dzīve ir mūžīgi *Dievā*.

Atturēties no «palīdzības» lūgšanas Dievam nozīmē funkcionēt realitātē.

Pārtraukt sniegšanos pēc Dieva, pārtraukt Dieva palīdzības meklēšanu nozīmē atmesties no sapņa realitātē.

Vienmēr, kad rodas «vajadzība» pēc Dieva, cilvēks funkcionē sapnī.

Dievs nav vara tādā izpratnē kā vara pār ļaunumu, grēku, slimību vai nāvi. Dievs nav vara nekādā izpratnē, kas saistīta ar cīņu, tas ir, ar pārvarēšanu vai iznīcināšanu.

Dievs ir dzīvība. Dievs ir mīlestība. Dievs *IR*. Nekā cita nav. *Vienīgi Dievs IR*.

Nerūpējieties par savām attiecībām ar cilvēkiem. Apzināti uzturiet attiecības ar Dievu, un *tādējādi* tiks gādāts par visu citu.

Turiet savu izpratni par attiecībām ar Dievu svētu un glabājiet to slepenībā. Šīs attiecības, uzturētas klusumā un slepenībā, ārēji parādās kā saskanīgas cilvēku attiecības un pieredze.

Dievs ir kā cements starp jums un jūsu brāļiem un māsām no cilvēku, dzīvnieku, augu un minerālu saimes.

Ja jūsu domas kavējas pie kādas personas, vietas vai lietas, tad jūs darbojaties sapnī.

Ja jūsu domas apvienojas garīgā apcerē, tad katra persona, vieta vai lieta kļūst par garīgas baudas avotu.

Augstākais likums ir divi lieli baušļi: tev nebūs citus dievus turēt Manā priekšā; tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu. Tāpēc sviediet *savu* maizi uz ūdeņiem.

«Jo ar savu spēku neviens cilvēks nepastāvēs ... Tas Kungs atriebsies viņa pretiniekiem.»

Tās lietas, ko mēs uztveram ar saviem pieciem jutekļiem, ir prāta objekti, kuriem nav nekāda sakara ar Patiesību.

Visas parādības ir maņas objekti - ne no Dieva jeb Patiesības.

Viss, kas ir objektīvi apliecināms, jāsaprot kā mentāli veidoli vai prāta projekcijas - nevis kā garīga realitāte.

Realitāte ir maņas veidojumu pamatā, bet ir izprotama vienīgi ar garīgo apziņu.

Sajūtu pasaule - cilvēciskā pieredze - aizņem laiku un telpu, un tas jau pats par sevi nepieļauj tās būtību kā garīgu pēc savas dabas.

Gara, Patiesības, Dieva, universs ir darbība mūžībā. Tādā izpratnē ne dzimšana, slimība, nelaimes gadījums, nedz arī nāve nekad nav sastopami. Katrā gadījumā, kad jūs saskaraties ar cilvēcības - pat labas cilvēcīgas būtnes vai apstākļu - šķitumu, atcerieties, ka tā ir nevis patiesība, bet gan mentāls domu tēls bez realitātes, likuma, substances, iemesla vai sekām. Tad «ieskatieties» dziļāk apziņā un saredziet to, kas ir, - mūžību, pat tad, ja redzamais šķiet kā pagātne, tagadne vai nākotne.

Ja tas notiek laikā un telpā, nevērtējiet to pēc izskata, bet gan meklējiet dziļāk Dvēseles valstībā.

JAUNAIS APVĀRSNIS

Maņa, kas uzrāda nesaskaņu un disharmoniju, slimību un nāvi, ir universālais hipnotisms, kurš producē pilnīgu cilvēciskās eksistences sapni. Ir jāsaprot, ka harmoniska cilvēciskā eksistence nav lielāka realitāte par nesaskaņoto pasaules kārtību. Ir jāapzinās, ka visa laicīgā aina ir hipnotisks norādījums, un mums jāpaceļas pāri tieksmēm kaut vai pēc labiem cilvēciskiem apstākļiem. Saprotiet jel, ka norādījumi, pārliecība vai hipnotisms ir visa mirstīgā universa substance jeb struktūra un ka labi, kā arī ļauni cilvēciskie apstākļi ir sapņu ainas, kam trūkst realitātes vai pastāvīguma. Esiet gatavi ļaut kā saskaņīgiem, tā arī nesaskaņīgiem mirstīgās eksistences apstākļiem pazust no jūsu pieredzes, lai to vietā kļūtu zināma un baudīta, un dzīvota realitāte.

Pāri šai sajūtu dzīvei ir Gara universs, ko pārvalda Mīlestība un apdzīvo Dieva bērni, kuri mīt Patiesības templī jeb namā. Šī pasaule ir reāla un pastāvīga: tās substance ir mūžīgā Apziņa. Tanī nav nesaskaņu vai pat īlaicīgas materiālā labuma sajūtas.

Pirmais acu uzmetiens Realitātei - Dvēseles sfērai - sniedz atziņu un izpratni par to, ka visi laicīgie apstākļi un pieredze ir pašhipnotisma produkti. Apzinoties, ka visa pasaulīgā aina - kā labais, tā ļaunais -

ir ilūzija, nāk pirmais iespaids un priekšstats par Dieva radīto pasauli un Dieva dēliem, kas apdzīvo šo garīgo valstību.

Tagad, šinī apziņas pacēluma brīdī, mēs esam spējīgi kaut vai mazlietiņ saredzēt paši sevi brīvus no materiālajiem, mirstīgajiem, cilvēciskajiem un oficiālajiem likumiem. Mēs ieraugām, ka esam tikuši brīvībā un prom no maņas verdzības, un zināmā mērā atskārstam mūžīgās Dzīvības un bezgalīgās Apziņas neierobežotību. Ierobežotās eksistences važas sāk krist nost; etiķetes sāk nozust.

Mēs vairs domās nekavējamies pie cilvēciskās laimes un labklājības, nedz arī mums vairs rūp veselība un mājoklis. Mums paveras «plašāks, varenāks skats». Kļūst saskatāma dievišķas būtnes brīvība.

Šī pieredze sākas ar to, ka mēs it kā vērojam pasauli nozūdam aiz apvāršņa un izgaistam mūsu acu priekšā. Nav vairs pieķeršanās šai pasaulei, nav vēlēšanās turēties pie tās - droši vien tāpēc, ka lielā mērā šī pieredze nenāk, kamēr mūsu alkas pēc «šīs pasaules» lietām nav lielāko tiesu pārvarētas. Vispirms mēs nevaram par to runāt. Ir tāda sajūta: «Neaizskariet mani, jo es vēl neesmu ticis līdz augšai - es vēl joprojām esmu starp divām pasaulēm; neaizskariet mani un nelieciet man runāt par to, jo tas varētu novilkt mani atpakaļ. Ļaujiet man brīvi pacelties; tad, kad es būšu pilnīgi brīvs no hipnozes un tās ainām, es jums stāstīšu par daudzām lietām, ko acs nav redzējusi un auss nav

dzirdējusi.»

Universāla ilūzija saista mūs pie zemes, pie laicīgajiem apstākļiem. Apzinieties to, saprotiet to, jo tikai ar šādu saprašanu mēs varam sākt samazināt tās varu pār mums. Jo vairāk mūs saista cilvēciskie labumi un jo lielāka ir mūsu vēlme pat pēc labām miesīgajām lietām, jo spēcīgāka ir šī ilūzija. Jo vairāk mūsu domas kavējas pie Dieva, pie Gara lietām, jo lielāku brīvību mēs iegūstam pār ierobežojumiem. Nedomājiet ne par šīs pasaules nesaskaņām, nedz par tās satiecību. Nebaidīsimies no ļaunuma, nedz arī mīlēsīm cilvēciskās eksistences labumu. Kādā mērā mums tas izdosies, tādā mazināsies hipnotiskā ietekme mūsu pieredzē. Zemes saites sāk izzust; ierobežojumu važas nokrīt; kļūdainie apstākļi dod vietu garīgai harmonijai; nāve dod ceļu mūžīgai dzīvībai.

Pirmais ieskats debesīs šeit un tagad ir sākums mūsu augšupejai. Šī augšupeja tagad ir jāsaprot kā pacelšanās pāri «šīs pasaules» apstākļiem un pieredzei, un mēs ieraugām tos «daudzos mājokļus», kas ir mums sagatavoti garīgajā Apziņā - Realitātes sapratnē.

Mēs neesam saistīti ar fizisko jutekļu pierādījumiem, mums nav jāpaļaujas tikai uz redzamo; mūs neierobežo redzamas saites un žogi; mūs nesaista redzami laika un telpas priekšstati. Mūsu labums plūst no Gara, Dvēseles, bezgalīgās neredzamās jomas

uz mūsu pašreizējo aptveres spēju. Nespriedīsim par mūsu labumu pēc kāda tā sauktā taustāmā pierādījuma. No milzīgajiem Dvēseles krājumiem nāk tūlītēja sapratne par visu, ko mēs varam izlietot pārticīgai dzīvei. Neviena laba lieta mums netiek liegta, ja skatāmies pāri fizikālajiem pierādījumiem uz lielo Neredzamo. Skatieties uz augšu, skatieties uz augšu! Debesu valstība ir tuvu klāt!

Es sagrauju jūsu ierobežotības apziņu, lai pierādītu *Savu* klātbūtni un *Savu* ietekmi jūsu pieredzē. *Es* - jūsu *Es* - esmu jūsu vidū, darot zināmu garīgās eksistences harmoniju un bezgalību. *Es* - jūsu *Es* - nevis «es» personiskā sajūta - nevis persona, bet jūsu *Es* - esmu vienmēr ar jums. Skatieties uz augšu!

JAUNĀ JERUZĀLEME

«... kas bijis, ir pagājis», un «viss ir tapis jauns ... Turklāt es biju akls, tagad es redzu» un nevis «mīklaini, kā spogulī», bet «vaigu vaigā». Jā, pat savā miesā es esmu redzējis Dievu. Pakalni sakustējās, un apvāršņa vairs nav, bet debesu gaisma dara visas lietas skaidras.

Ilgi es esmu tevi meklējis, ak, Jeruzāleme, bet tikai tagad manas svētcēlnieka kājas ir skārušas debesu zemi. Tuksnešu vairs nav. Manā priekšā ir auglīgas zemes, par kādām es pat sapņojis neesmu. Ak, pstiesi «tur nebūs vairs nakts», ne tur. Tās slava spīd kā pusdienas saule, un tur nav vajadzības pēc gaismas, jo Dievs ir tās gaisma.

Es apsežos, lai atpūstos. Koku paēnā es atpūšos un rodu savu mieru Tevī. Tavā žēlastībā ir miers, ak, Kungs. Pasaulē es biju noguris - Tevī es esmu atradis atpūtu.

Biezajā vārdu mežā es biju pazudis; *formālajā* patiesībā bija nogurums un bailes, bet vienīgi Tavā Garā ir paēna un ūdens, un atpūta.

Cik tālu es esmu klīdis no Tava Gara, ak, Maigais un Patiesais, cik tālu, cik tālu! Cik dziļi biju nomaldījies biezoknī, ko veido vārdi, vārdi, vārdi! Bet tagad es esmu atgriezies, un Tavā Garā es vienmēr atradīšu

savu dzīvību, savu mieru, savu stiprumu. Tavs Gars ir dzīvības maize, kuru atrodot, es nekad nebūšu izsalcis. Tavs Gars ir ūdens avots, un, dzerot no tā, es nekad nebūšu izslāpis.

Kā noguris ceļinieks esmu Tevi meklējis, un tagad mans nogurums ir zudis. Tavs Gars ir veidojis man telti, un tās vēsajā paēnā es kavējos, un miers pilda manu Dvēseli. Tava klātbūtne ir piepildījusi mani ar mieru. Tava mīlestība ir cēlusi man priekšā Gara cienastu. Jā, Tavs Gars ir mana atpūtas vieta, oāze formālās patiesības tuksnesī.

Tevī es paslēpšos no strīdīgās pasaules trokšņa; Tavā apziņā es atradīšu patvērumu no cilvēku valodu trokšņainuma. Tie izdala Tavas drēbes, ak, Miera Kungs, tie strīdas par Tavu vārdu - jā, līdz tas kļūst par vārdiem un nav vairs Vārds.

Kā ubags es esmu meklējis jaunās debesis un jauno zemi, un Tu esi iecēlis mani par tā visa mantinieku.

Kā citādi lai es stāvu Tavā priekšā, ja ne klusējot? Kā citādi lai es godāju Tevi, ja ne savas sirds apcerē?

Slavēšanu un pateicību Tu nemeklē, bet saprotošu sirdi Tu pieņem.

Es palikšu kluss Tavā priekšā. Mana Dvēsele un mans Gars, un mana klusēšana būs Tavs mājoklis. Tavs Gars pildīs manu apceri, un tas darīs mani un saglabās mani veselu. Ak, Tu Maigais un Patiesais - Es esmu mājās Tevī.

Tulkotāja piezīme

Kad šī grāmata vairs nebūs dabūjama grāmatnīcās, to vēl kādu laiku varēs pasūtīt no Ceroņa bibliotēkas, Blankfelde, Vilces pagasts LV-3025.

Ceroņa bibliotēkā ir pieejamas gandrīz visas Amerikā izdotās Džoela Goldsmita grāmatas angļu valodā.

Bezgalīgais ceļš
Džoels S. Goldsmits

Tulkotājs Ceronis Bīlmanis
Literārā redaktore Una Jaunslaviete
Vāka dizains, maketētājs Juris Spruksts

Parakstīta iespiešanai 20.04.2006. Formāts C6. Garnitūra
Caxton. Pasūt. Nr. 8. Latvijas Akadēmiskā bibliotēka, LV-
1235, Rīgā, Rūpniecības ielā 10. Reģistr. apliec. Nr. 2-0810.
Iespriests Latvijas Akadēmiskajā bibliotēkā, LV-1006, Rīgā,
Lielvārdes ielā 24.2006.

BEZGALĪGAIS CEĻŠ

Šajā mazajā grāmatiņā es esmu uzrakstījis to garīgo patiesību, ko esmu savācis, vairāk nekā trīsdesmit gadus studējot visu laikmetu nozīmīgākās reliģijas un filozofiskās mācības.

Esiet droši, ka iekšējais miers nāks, kad jūs pievērsīsieties dzīves garīgajai apziņai, un ārējais mierīgums sekos jūsu cilvēciskajās darīšanās. Ārējā pasaule piemērosies jūsu iekšējai Patiesības sapratnei.

Visas šīs atklāsmes autoritāte būsiet jūs, kad paši piedzīvosiet šo pārvērtību sevī un ap sevi.

Džoels S. Goldsmits